

SBORNÍK

2013

Obsah

Úvod	7
Leden- Noční směna	10
Únor- Noční můra nebo sen?	22
Březen- Z knih starých příběhů: Legenda o Kerixovi	32
Duben- ... tak svět, ve kterém jsme, se jednoduše rozplyne (konec)	40
Květen- Největší nepřítel	48
Červen- Výlet děsu	60
Červenec- Právo žít – I. kapitola	68
Srpen- Básně	78
Září- Připoutaná	86
Říjen- Zámek – I. kapitola	96
Listopad- Wonderbolt Academy	106
Prosinec- Prokletí strážkyně snů	118
Poděkování autorů	124
Poděkování zakladatelů	125
Vzkazy	126

Sborník nebyl sestaven za účelem zisku. Všechna práva na původní postavy a jména náleží firmě Hasbro, Inc.

Určeno jen pro osobní využití.

Je zakázána jakákoli další publikace, přetištění nebo distribuce materiálu nebo částí materiálu (a to včetně šíření prostřednictvím elektronické pošty) za účelem zisku.

Úvod

My little pony – seriál, který nás všechny spojuje. Je to už dávno, co tento seriál spatřil světlo světa a stal se překvapením pro tisíce lidí. Ze seriálu původně zaměřeného na mladé dívčí publikum se vypracoval v seriál, jenž milují jak mladí, tak staří.

Seriál o dobrodružstvích poníků se stal hitem a mnoho lidí už od počátku začalo se svou vlastní tvorbou. Začaly se objevovat první obrázky, povídky a různé jiné fan výtvary. Utekla první sezona a svět zaplavila díla lidí, kteří si začali říkat Bronies.

Nemohu říct, jak to chodilo úplně na počátku. Věřím však, že každý každému klepal na rameno a chválil jeho dílo jak kreslené, tak psané. Lidé byli šťastní a komunita rostla.

Následovala druhá sezóna a přibylo mnoho nových a nadějných autorů. Přibylo děl a kritika se stala mnohem důkladnější. Už to nebylo jen o kamarádkování, ale o celkové snaze ukázat, co nám v seriálu chybělo, nebo co jsme toužili zjistit. Začaly se naplno rozvíjet naše fantazie a světlo světa spatřilo mnoho nových obrázků i povídek.

A pak přišla třetí série. Pro někoho zklamání a pro jiného nová inspirace. Tato série, byť začala v roce 2012, byla hlavně součástí roku 2013 – roku, na který bychom rádi poukázali tímto sborníkem.

Tento sborník je jednou z prvních vlaštovek do světa. Chtěli jsme vám všem, drazí čtenáři, ukázat, že i čeští autoři a výtvarníci chtějí svou píli a umem přispět do celosvětového fandomu Bronies.

Je pravdou, že tento sborník vznikal velice na rychlo. Měli jsme s jeho sestavováním mnoho problémů, ale věřím, že to pro nás byla cenná zkušenost. Jen vy čtenáři ale můžete hodnotit, na kolik se nám podařilo naplnit vaše očekávání.

Na sborníku spolupracovalo celkem dvacet dva lidí. Všichni ze sebe vydali to nejlepší a jejich snahu vám chceme předvést. Všechny povídky jsou z roku 2013. Obrázky k nim byly dodány až později. Jistě se najdou i tací, co namítnou, že to pak není sborník za rok 2013, ale jak jsem již řekl výše, vznikal velice narychlo. V tomto sborníku naleznete různorodé styly – od poezie po staré legendy, obrázky dělané tradiční cestou i plně digitální, příběhy plné romantiky i napětí. Mnozí z vás zjistí různé zajímavosti o zdejších umělcích. Mnozí z nich vás jistě překvapí.

Věřím, že tento sborník vám otevře cestu k jejich tvorbě jak literární, tak výtvarné. Ukáže vám, že i naši umělci si zaslouží chválu a reakce, které mnohým tak chybí. Uvidíte zde díla stávajících autorů i zcela nových tváří dříve na My little pony tvorbu nepíšících. Zastoupeny jsou různé věkové kategorie, ale všichni z nich si jsou jako umělci rovni. S napětím očekávají, zda vám dokázali dodat to, co vás pobaví, to, u čeho si dokážete odpočinout nebo nalézt potěšení.

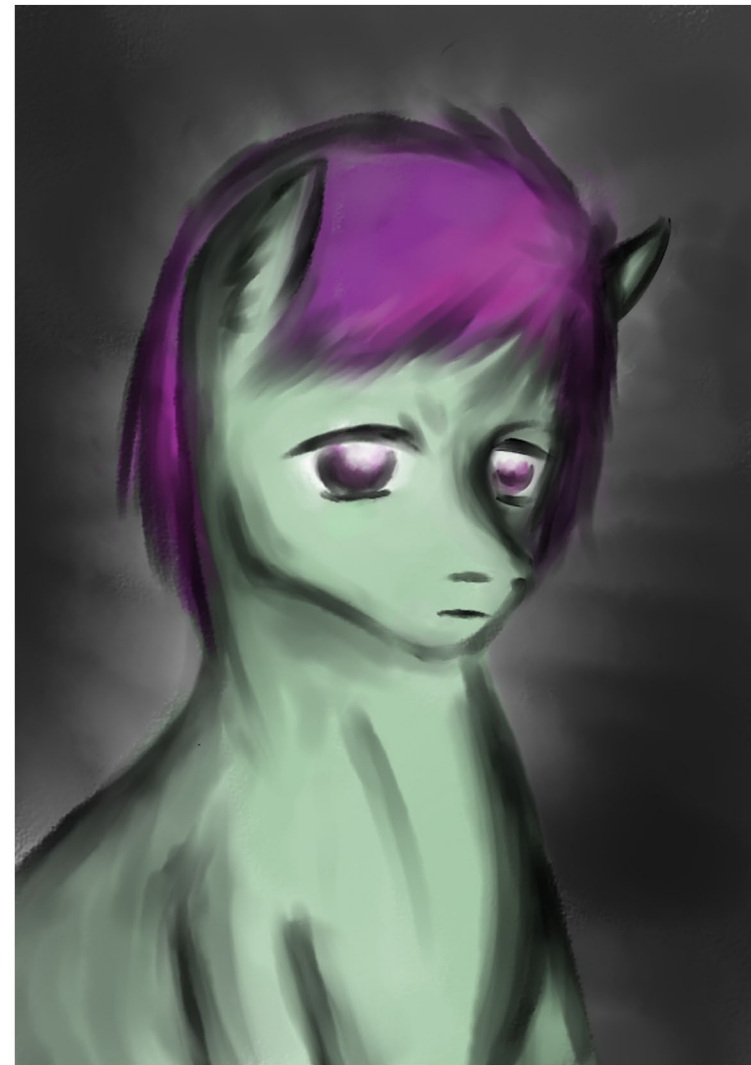
Toto je sborník roku 2013, tak neváhej a přečti si příběhy postav známých i zcela nových. Co autor, to jiný pohled na tento svět. Co dílo, to nový začátek velkolepého světa, který tak milujeme, po kterém mnozí toužíme. Co obrázek, to nové okno do pohádkového světa Equestrie, kde najdeme odpočínutí v této uspěchané době.

Přeji vám příjemný zážitek u četby tohoto sborníku.

LEDEN

Bio autora

Přezdívka: Tuxik

Jméno: Dominik

Věk: 20

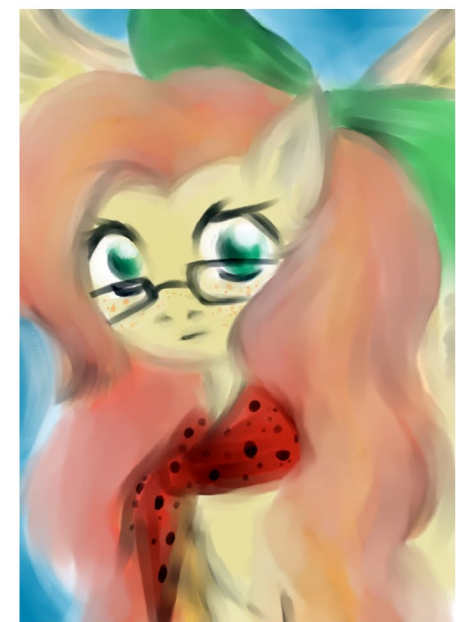
Pohlaví: muž

Zájmy: psaní, psychologie, tajemno, horory, erotika, PC hry

Datum registrace na fóru: 25.09.2012

Oblíbený poník: Rarity, Luna

Bio ilustrátora

Přezdívka: Cocodrillo

Jméno: Eliška

Věk: 18

Pohlaví: žena

Zájmy: věda, umění, sny, četba, rešerše, Rubikovy kostky a další

Datum registrace na fóru: 29.03.2013

Oblíbený poník: Mane6 - Rainbow Dash, Supporting – Braeburn, Background - Screwball

Noční směna

V krbu leželo několik rozžhavených polínek. Plápolající oheň osvětloval Luninu prostornou ložnici a čas od času v něm za doprovodu praskotu poskočilo několik jiskřiček. Princezna noci byla oblečena v bílém pyžamu s nebesky modrými proužky a na hlavě měla naraženou noční čepici. Ležela na boku zachumlaná pod peřinou, kterou si jedním kopýtkem přidržovala u čumáku. Teplá a vyhřátá postel byla pro ni v této zimní době tím největším blahem a rozhodně neměla v plánu nechat si tento okamžik jakkoliv zkazit. K jejím nozdram se dostala vůně horkého a sladkého kakaa. Líně se zavrtěla a z jejího hrdla se ozvalo spokojené zamručení. Vytáhla hlavu zpod duchny a mlsně si olízla pysky. „Vstávat, vstávat sestřičko.“ K Luniným uším dolehl rozkošný hlásek – zastříhala s nimi a pootevřela zalepená očka. Uviděla před sebou svou starší sestru, která jí pod čumák strkala bílý hrnek, zdobený tmavě-modrým nápisem „Nejlepší princezna“, z jehož hladiny se valila provokativně voňavá pára.

„Vstávat, vstávat, už je čas.“ Celestie se usmála a od Lunina čumáku stáhla nádobu.

Luna si přes hlavu přetáhla duchnu a odmítavě zamumlala: „My nikam nejdeme. Chceme si ještě pospat.“ „Ale, ale, Luno, jsi Strážkyně noci a je na čase vstát na svou směnu.“ Celestie stáhla peřinu; Lunu objal chlad pokoje a roztřásla se po celé své délce. Rozespalá vytrhla své sestře příkrývku z kopyt a opět se zakryla.

„Dej nám ještě chvilku.“

„Ale, no tak.“ Celestie rozzářila roh a zvedla Lunu z postele. Nebránila se, jen čekala, až ji její starší sestra položí na zem.

„To není fér, každá by měla mít svůj režim pevně stanovený od hodiny do hodiny,“ ohradila se Luna.

„Je to fér. V létě mám delší směny zase já.“

„Ano, ale v létě je teplo a navíc celé dny trávíš na oslavách a po jídáním dortíků.“

„Však já si nestěžuji.“ Celestie se zasmála a strhla Luně noční čepici. Místností se rozléhala vůně kakaa, a jak se Luna postupně probouzela ze spánku, tvořily se jí z onoho aroma v ústech sliny. Natáhla se kopyty pro hrnek, ale sestra jím uhnula.

„To sis špatně vyložila, sestřičko, tohle je kakao pro mě, nikoliv pro tebe. Vidiš ten nápis? Stojí tam ‚Nejlepší princezna‘.“ Celestie se snažila zamaskovat svůj provokativní úsměv, jak jen to šlo. „Pokud chceš vlastní, měla sis přivstat a jedno si udělat.“

Luna s povzdechem sklopila hlavu. Po chvilce se postavila na všechny čtyři a protáhla se v zádech jako kočka, pořádně zívla a jedním kopytem si zakryla dokořán otevřená ústa. Přesunula se k šatní skřini a otevřela ji. Na půl rozespalým pohledem projela vnitřek, avšak nález ji naprosto zarazil. Otočila se ke starší sestře, která sfoukávala páru z hladiny nápoje.

Luna vyvalila oči a spustila: „Kde máme své oblečení?“

„Řekla jsem si, že nebude na škodu ti trochu osvěžit šatník. Stále jen nosíš jedno a to samé.“

„To se máme obléci do tohotohle?“ Luna vytáhla z šatníku fialovou pletenou čepici s bílou bambulí, za ní následovala kousavá modrá šála, čtvery vypelichané kožesinové botky, několik let starý šedý kabát a jeden nemalebný plášť.

„Copak nechceš jít s dobou, sestřičko? Tohle teď momentálně frčí.“

„Opravdu?“ Luna si podezíravě prohlížela svůj nový a jediný šatník.

„Jistě, když vejdeš do ulic, většina poníků bude tohle nosit.“ Celestie zakryla svůj úšklebek upitím kakaa.

Luna si narazila na hlavu čepici a obtočila si kolem krku šálu. Při pohledu do zrcadla se zašklebila. „Jsi si jista, sestro, že tohle je populární mezi služebnictvem?“

„Tak jista jako, že toto kakao je naprostá delikatesa.“ Celestie si olízla rty. „Ještě na sebe vezmi ten kabát. Hlavně pořádně zapni knoflíky, venku je chladno. Ještě plášť. To je ono! Teď ještě botky a venku dokonale zapadneš mezi ostatními.“

V zrcadle se na Lunu díval někdo úplně jiný. Kabát měl speciálně dělané kapsy pro stáhnutá křídla; kryl je a zároveň jim dával volný prostor k rozevření. Pod pláštěm se perutě hezky schovaly a vůbec nešlo poznat, že nějaké vůbec má. Její vzezření se dosti přiblížilo obyčejné jednorožčí klisně.

„Nevypadáme zrovna jako princezna.“ Luna se zamračila.

„Když budeš stále chtít vypadat královsky, nikdy pořádně nepoznáš, jak obyčejní poníci žijí.“ Celestie svým čumákem šťouchala do své mladší sestry a vyprovázela ji směrem ke dveřím. „A teď běž, sestřičko, běž ven. Nestrav další noc v paláci. Běž a nakaž se běžnou mluvou. Já se mezitím postarám, aby tvá postel zůstala i nadále vyhřátá.“

Za Lunou se zavřely dveře od jejího vlastního pokoje a v zámku se ozvalo dvojí cvaknutí. Poupravila si svoji čepici a nebrala přímý směr ven z paláce. „*Zvláštním to způsobům se má sestra naučila. Královskému chování jako kdyby se odnaučila.*“

Venku mrzlo, nebe bylo čisté, plné hvězd s kulatým měsícem jako strážcem, ale o to byla větší zima. Musela si přiznat, že ačkoliv její oblečení nebylo zrovna překrásné, dokázalo ji udržet v teple, dokonce ani kopyta ji nezábla. Z břicha se jí ozvalo nespokojené škumrání, od probuzení Princezna noci ještě nic nezakousla. Vydala se zasněženou cestou směrem na Canterlotské náměstí.

„*Tolik lampiónů, tolik světel, tolik poddaných.*“ Luna byla sama překvapena životem, jenž v tuto mrazivou a noční dobu bujel ve městě. Poníci procházeli uličkami a vesele se bavili. Sama by nejradši byla v teple svého pokoje, ale tato stvoření si pobyt venku za mrazivé noci užívala.

Když dorazila na náměstí, úplně jí přecházely oči. Taková nádhera! Všechny domy měly bez výjimky překrásnou výzdobu: věnce, mašle, stužky, barevné koule, ve větru cinkající rolničky; vše tak jednoduché, a přesto kouzelné. Z podívané ji vytrhla vůně, která se linula z desítek různých stánků. Procházela náměstím a všímala si jednotlivých obchodníků a jejich nabídek. Pozastavila se u stánku, kde bylo vystavěno zimní oblečení. K vidění byly čepice jak s bambulí, tak i bez. Šály dokonce vypadaly, že by při nošení nemusely svědět. Jedna klisna vytáhla z barevně rozličného množství čepic jednu červenou s pampeliškově žlutou bambulí a natáhla si ji na hlavu. S rozradostněnou tváří se otočila k hřebci stojícího po jejím boku a pravila:

„Co říkáš drahý? Nevypadám v ní perfektně? Co myslíš?“

Hřebec se na klisnu pořádně podíval a nuceně dodal: „Pěkná.“

„Jen pěkná?“ zarazila se klisna a uraženě pohodila hlavou. „Však ty ničemu nerozumíš, že se tě vůbec ptám na názor...“

„Opravdu ti sluší, já jen že, ta bambule je moc výrazná,“ odpověděl jí bezradně.

„Pchm, stejně si ji koupím, nehledě na tvůj názor a víc co? Koupím ti taky jednu, ať k sobě ladíme.“ Klisna vytáhla z hromady úplně stejnou čepici, nasadila ji hřebci, a když se chtěl vůči jejímu rozhodnutí ohradit, byly už zaplaceny.

„Tak pojd’ ty můj, Kulíšku, na co čekáš?“ Klisna se usmála a cvrnkla kopytem do jeho čumáku. Několika poskoky se vzdálila od svého druha, nechávajíc ho za sebou bezradně stát. Nedokázal se divit, všechno se semlelo v takové rychlosti. Sklopil hlavu nově zdobenou bambulovitou čepicí a tiše se sám sebe zeptal:

„Ach, čím jsem si tohle zasloužil?“

Luna byla celé události svědkem. „*Zajímavé, takto se nyní baví mladé páry?*“ Prohlédla si nabízené čepice a dospěla názoru, že vypadají mnohem lépe než ta, kterou právě nosí.

Další stánek jí vyhovoval mnohem více. V nabídce byly pečené koláčky, čerstvě dělané na místě.

„Co to bude, paninko?“ zeptal se jí trhovec.

Měla obrovský hlad, ale pořádně nevěděla, na co má větší chuť; nejradši by od všeho kousek ochutnala.

V nabídce byly koláčky makové, tvarohové, s povidly, marmeládou, zapékaným jablkem se skořicí, některé měly navíc rozinky, jiné zase mandle a to byl teprve začátek.

„Přáli bychom si jeden s jablky, jeden tvarohový a jeden s povidly.“

Obchodník přikývl, zabalil pečivo a podal jej Luně. Ta na nic nečekala, rozbalila papírový pytlík a okamžitě se do jednoho zakousla.

„Tak moment a kdo bude platit?“

„Omlouváme se ctěný poddaný, my,“ Luna sáhla do kapsy od kabátu, ale nic v ní nenašla, „my se velice omlouváme, ale své zlato jsme si zapomněli v paláci. Vrátime se pro něj a svůj dluh okamžitě splatíme.“

„Tak to teda ne. Na nějaké pohádky o paláci nemám náladu. Buď to mi to, slečinko, zaplatíte tady a hned, nebo zajdu pro stráž a ta si to s vámi vyřídí.“ Obchodník pohrozil Luně. Neměl sebe menší tušení, že by osoba v takových to hadrech mohla být samotná Princezna noci.

„Nechte to být, já to zaplatím,“ ozval se vedle princezny mužský hlas, jehož majitel předal obchodníkovi několik zlatých mincí.

„Váš skutek námi nezůstane zapomenut,“ poděkovala mu Luna úklonem.

„Celkem směšná mluva. Nechte to prostě být.“ Hřebec se pobaveně zasmál a vydal se o stánek dál.

„Směšná mluva? Této mluvě jsme byli naučeni v době našeho mládí,“ ohradila se Luna vůči jeho poznámce.

„Hah! V tom případě museli být vaši rodiče blázni!“ Hřebec se otočil na princeznu, která po těchto slovech sklopila hlavu. Jeho poznámka silně zasáhla její nitro a z celého srdce litoval, že něco natolik odporného vyslovila jeho vlastní ústa. „Velice se omlouvám, jsem v dobré náladě, a tak mi hold nějaká hloupá poznámka vypadne, to bude tím vším svařáčkem, co jsem vypil. Mimochodem, jsem Hoof, Shaky Hoof.“ Přátelsky natáhl k princezně kopyto na pozdrav. Luna, přijala jeho omluvu a zkoumavě pozorovala, co se děje.

„Zřejmě se náš subjekt pokouší s námi seznámit. Vyhovíme jeho požadavku.“ Luna hrdě vztyčila hlavu; elegantně pozvedla své kopytko v očekávání, že ho Hoof políbí a důrazně pravila: „Je nám ctí.“

Hřebec na nic nečekal, a jak už to bývá mezi poníky ve zvyku, svým kopytem pořádně klepl do jejího.

„A vaše jméno?“

Luna vytřeštila oči, na takové způsoby nebyla vůbec zvyklá. Nechoval k ní respekt jako k princezně, bral ji jako někoho úplně obyčejného. Odpověděla podrážděně: „My jsme Lu...“ V tom se zarazila. „*Nikdo nás nepoznává, proč bychom nemohli využít této příležitosti k bližšímu seznámení s našimi subjekty?*“

„Dobře, Lu a dál?“ Napjatě vyčkával Hoof.

„Lu-a-na,“ zamyšleně hláskovala své nové jméno, „jsme Luana.“

„Dobrá Luano, rád tě poznávám. Odkud vlastně pocházíš?“

„My pocházíme z Canterlotského zámku, jsme tam prin... pomocným kopytem v kuchyni.“ Luna se zarděla, nikdy by ji nenapadlo, že bude mít takové problémy s lhaním.

„Takže výpomoc v Canterlotské kuchyni říkáš? To proto mluvíš tak divně?“ Hoof si dával postupně souvislosti dohromady.

„Ano, taková jest pravda,“ přikývla Luna.

„Na zámku jsi vyrůstala už od mala?“

„Tak jest.“

„Rodiče tam také slouží?“

„Tak jest.“

„Když koukám na tvé oblečení, zřejmě ti moc dobře neplatí.“

„Tak jest.“

„Pracuješ tam ráda?“

„Tak jest.“ Luna si povzdychla, nečekala, že bude nucena odpovídat na tolik otázek. Jenom doufala, že se jejich konverzace co nejrychleji přesune jinam.

„Máš ráda sníh?“

„Tak jest.“

„Políbíš mě?“

„Tak jest.“ Po pár krocích si Luna uvědomila na, co mu právě kývla, otočila se na něj a vychrlila: „To byl omyl! Nečekali jsme takovou otázku!“

„Luano, že se nestydíš, kývat na takové věci hned na setkání.“ Hoof se přemáhal, aby se Luně nezačal smát rovnou do tváře.

„My požadujeme jinou otázku,“ naléhala Luna.

„Požaduješ jinou otázku? No teda, s tímhle jsem se ještě nesetkal,“ Hoof se zlehka zakuckal. „Stavíš ráda sněhuláky?“

„Sněhu Láky?“

„Ne sněhu láky, ale sněhuláky,“ Hoof se poškrábal za uchem. „Páni, ty jsi jak z úplně jiného světa. Pojd', něco ti ukážu, bude se ti to líbit.“ Popadl Lunu za jedno kopyto a vedl ji směrem ven z náměstí. Luně se to nelíbilo, ale nakonec si řekla: „*Co můžeme ztratit?*“

Nejdřív ji vyvedl pryč z náměstí, potom skrze uličky i ven z Canterlottu. Kousek za městem bylo volné prostranství, občas poseté stromy. Skvělé místo, pokud pony chtěl utéct před ruchem velkoměsta a dětem sloužilo jako hřiště, na kterém se mohli pořádně vyblbnout. Táhl ji dál a dál od města, kolem sněhových zákopů, pevností, různých soch, prostě všeho, co zde zanechaly hříbata a zároveň přežilo jejich dovádění.

„Tady.“ Hoof se zastavil a ukázal Luně sněhovou sochu podobající se poníkovi. Na hlavě měla starou, dřevou čepici, jako oči jí posloužil pár kamínků, krk jí zahřívala celkem zachovalá, kousavá šála (její majitel ji zřejmě moc nemusel a rád se jí zbavil) a oháňku imitovala větev zapíchnutá v zadku. Luna si sochu podobnou poníkovi se zájmem prohlížela. „Tak toto je sněhulák.“

„Velice zajímavé,“ prohlásila Luna. Neočekávala, že by bylo možné něco takového ze sněhu postavit. Jako malou klisničku ji učili jiným věcem.

„Jednoho si teď společně uplácáme, Luano.“ Hoof se usmál na princeznu a počal shrabovat sníh.

Luna zprvu jen nečinně sledovala, ale Hoof ji postupně do dění vtahoval. Udělal ze sněhu váleček a požádal ji, aby mu udělala přesně tři stejné. Mezitím, co princezna pracovala, Hoof udělal jeden pořádný válec, jež měl posloužit jako tělo. Převzal si od Luny její výtvoř, které za pomoci trošky sněhu přidělal k tělu. Jejich společný sněhulák se nyní mohl pevně postavit na všechny čtyři. Hoof uplácá hlavu a jejich soška nabrala tvaru poníka.

„Máme základ, teď už si s tím musíme jen pohrát.“ Hoof povzbudivě št'ouchl do Luny. Princezna noci se za celý večer poprvé usmála. Její hrdost a vznešenost postupně ustupovaly a na povrch se drala hravost. Na jednom místě sněhu přidali, na jiném ubrali, jinde vyhladili a párkrát jim upadla hlava ve snaze přidělat čumák. Luna našla pár kamínků na oči a Hoof splašil větev, která ozdobila zadnici. Jejich výtvar byl hotov, ale stále mu něco chybělo. Hoof si stáhl čepici a nasadil ji opatrně sněhulákovi na hlavu. Luna si sundala šálu a obtáčela mu ji kolem krku, zároveň se jí značně ulevilo.

„Odvedli jsme kus pořádné práce,“ zhodnotil Hoof výsledek.

„Tak jest,“ usmála se Luna. S jiskrami v očích obdivovala jejich výtvar. Něco takového nikdy v životě nestavěla, a když měla nyní tu možnost, byla na svého prvního sněhuláka pyšná. Náhle ji bacilo do hlavy něco měkkého a studeného. Překvapeně se za sebe podívala a uviděla Hoofa, který ze sněhu uválel kouli a hodil ji po ní. Opět ji zasáhla.

„Co koukáš tak vyjeveně? Copak ses nikdy předtím nekoulovala?“ Hoof mezitím uplácá další kouli – v mžiku se srazila s princezninou tváří.

Prohlídla si místo, kde Hoof stál, a rozhodla se jeho nestrategické pozice využít. Rozsvítila roh a na Hoofa setřásla sníh ze stromu, pod kterým se nacházel.

„Aaah, to studí...“ vyjekl Hoof a odskočil od stromu. Než se vzpamatoval, trefila ho do obličeje sněhová koule.

„No toto,“ setřel si sníh z tváře, „chceš-li válku, máš ji mít!“

Proháněli se a koulovali – nikdo nikoho nešetřil. Využívali pevností, které tu zanechaly děti. Čas od času se omylem přerazili o nebohého sněhuláka a navždy zpečetili jeho osud. Hoof se smál, Luna se smála, dováděli jak malí uličníci. V jednu chvíli skočil Hoof na Lunu a povalil ji na zem.

„Ha a mám tě!“ prohlásil vítězoslavně. Luna si poupravila čepici a se smíchem mu chrstla sníh do tváře.

„Však počkej, ty jedna...“ Hoof se s ní několikrát převálil. Oba byli obaleni sněhem, ale ze samého dovádění jim zima nebyla. Luna se natolik smála, až samou radostí roztáhla křídla. Hoof se k smrti vyděsil a odskočil od Luny – bylo po legraci. Opatrně si prohlédl to podivné stvoření. Chvíli mu trvalo, než si dal pět a pět dohromady, ale jakmile se stalo, v mžiku se sklonil.

„Princezna Luna! Velice se omlouvám, že jsem vás nepoznal.“

Luna vstala, oklepala křídla od sněhu a složila je. Vše se vrátilo do normálu: nudná realita, kdy se k ní všichni klaní a za vše se omlouvají.

Chytla hřebce za kopyto a pravila: „Prosíme, neklaň se. Chovej se k nám, jak jsi dělal doposud.“

„Jak si přejete, výsosti.“

„Ne, tohle si nepřejeme, žádné výsosti. Nechceme být princezna Luna, chceme být obyčejná Luana.“ Luna posmutněla – užívala si bezstarostných her s Hoofem, které byly přerušeny odhalením její pravé totožnosti. Hoof se k princezně otočil zády a několika kroky se od ní vzdálil. Zahleděl se na čistou noční oblohu zdobenou Měsícem a nespočtým množstvím hvězd. Potřeboval své myšlenky oprostit od vědomí, že se nepatříčně choval k princezně, která nyní chce, aby se k ní měl stejně jako předtím. Musel by se zbavit své úcty ke vznešeným bytostem a nahradit ji provokativním pošťuchováním.

„Prosíme, řekněte něco.“ Luna se před něj postavila a chytila ho za kopyto: „Nechceme, abyste byl potichu, Hoofe.“

Přesunul svůj pohled z nebes na Lunu. Za celou noc ho poprvé oslovila jeho vlastním jménem. Vzájemně se dívali jeden druhému do očí. Hoofovy rty se chvěly jako želatinový dort, opouštěl ho rozum.

„Hoofe?“ zeptala se znovu.

Hřebec se vytrhl a utekl. Luna nehnutě sledovala, jak se jí hřebec vzdaluje, dokud jí nezmizel úplně. Smutkem sklopila uši a snažila se najít odpověď. „*Co jsme provedli? Řekli jsme snad něco, co jsme říci neměli? Či se bojí naší osoby?*“ Luna zkroušeně hrábla kopýtkem ve sněhu. Od začátku noci se dosti ochladilo a dovádění s Hoofem, ji udržovalo v teple, začínala cítit chlad. Nahrabala si hromádku, ze které si uplácala válec. „*Když nemůžeme mít kamaráda, pak si jedno uděláme.*“ Stavba sněhuláka ji nebavila. Chtěla si udělat kamaráda, ale jak práce pokračovala, jen ji více a více docházelo, jak moc je sama. Se slzou v oku se podívala na Měsíc. „*I po tisíci letech se nic nezměnilo. Jsme měsícem – zahalení v temnotě, obklopeni miliony hvězd, a přesto stále sami.*“ Zaměřila roh na z půlky hotového sněhuláka a ten se v mžiku rozletěl na milióny sněhových vloček.

Hoof ustal ve vyčerpávajícím běhu a opřel se o strom. Dýchal zhluboka, rychle a z mrazivého vzduchu ho pálily plíce. Ohlédl se za sebe, aby se ujistil, že Luně utekl. Únavou mu klesla hlava a zavřel víčka.

„*Proč vlastně utíkám? Šla snad po mně smečka vlků? To jsem takhle utíkal jenom proto, abych se vzdálil Luně?*“

Pozvedl hlavu a zahleděl se do nekonečného, temného prázdna.

„*Vždyť jsme si spolu užívali, povídali si, postavili společnými silami sněhuláka, koulovali se. Vždyť to bylo naprosto úžasné. Co se změnilo?*“

Hoof padl do sněhu, převálil na záda a pozoroval noční oblohu.

„*Zjistil jsem, s kým mám tu čest. Luna, Princezna Noci – proč?*“

Jeho dech se po běhu zklidnil. Pára vycházející z jeho úst mu pokaždé zastínila výhled na hvězdy.

„*Proč princezna?*“ Přitlačil kopyta na oči a odmítavě zakroutil hlavou. „*Proč v momentě, kdy ji začnu mít rád, zjistím, že je princezna? Jsem blbec! Zjistit to dřív, byl bych dávno doma u příbuzných, popíjeli bychom punč a vyprávěli si historky.*“

Hoof složil kopyta a sledoval kulatý měsíc osvětlující kraj bílým světem.

„*Když se nad tím zamyslím, tak se nic nezměnilo. Luna je stále stejná osoba, se kterou jsem dováděl. Jen jsem si začal dělat plané naděje.*“

Vstal, oklepal ze sebe sníh a s úsměvem na tváři se vydal zpět k městu ve snaze Princeznu noci opět najít.

Koutkem úst se ušklíbl. „*Navíc, kdo může říct, že stavěl s princeznou sněhuláka?*“

Luna se prodírala náměstím skrze davy. Hrud' měla sevřenou a při pohledu na ty rozjařené tváře, které se mezi sebou bavily a od plic hlasitě smály, jí bylo slabo. Vzdala by se veškeré své moci jenom proto, aby mohla být obyčejná, zapadnout do davu a stát se jeho součástí. Je nesmrtelná a navždy odsouzena k životu v samotě. I kdyby se jí podařilo najít si přátele, stejně by ji opustili ať už v rámci hodin, dnů, týdnů, měsíců,

let, či jejich posledního výdechu. Dřív nebo později by byla opět sama. Jen jednu společnost měla jistou – měsíc a hvězdy. Vzhlédla k nebi, ale nic na něm nenalezla. Světla velkoměsta skryla noční tělesa před zraky všech a nikomu to nevadilo, nikomu kromě ní. „*Nejsme tu žádáni. My ani naše noc.*“

Luna popřela sama sebe, začala nenávidět svou vlastní existenci. Zavřela své oči a z jednoho koutku se uvolnila slza. Barva její modré hřívy nabírala temnějších odstínů, plátěná čepice na její hlavě se vypařila ve stín a světla lampiónů směrem od ní zhasínala. Křídla protrhla kabát, který se chvíli poté na její srsti rozpadl. Z jejích úst se vydral ohlušující výkřik plný bolesti a zoufalství.

„Vrátila se, ona se opět vrátila!“ Okolní poníci začali panikařit, ve křiku se tlačili ven z náměstí, div se málem neušlapali.

Princezna temnoty se vznesla vzhůru a vše pozorovala. Necítila smutek ani radost, její srdce se uzavřelo, aby se ochránilo před jejími vlastními zhoubnými pocity. Chtěla se zbavit toho veselí, které jí neustále jen připomínalo, že ničeho takového nikdy nebude součástí. Lepší život ve věčné samotě, než-li život s vědomím, o co vše přichází.

Pohlédla k paláci a její slova se prodrala skrze vypuklý chaos: „Sbohem sestro. My nepatříme do tohoto světa.“

V letu nabíjela svůj roh a byla odhodlána se navždy stát součástí měsíce. Byla by své kouzlo dokončila a nadobro zmizela z tohoto světa, osvobozena od své samoty, ale když se připravovala na konečné seslání, trefilo jí něco měkkého do hlavy. Rozzuřila se, chtěla odejít po dobrém, ale pokud ji ostatní budou přerušovat, zpečetí jejich osud. Dostala další zásah a tentokrát věděla, odkud na ni projektily létaly.

Na vyčištěném náměstí stála jen jedna jediná osoba, která ze špinavého sněhu vytvářela sněhové koule a házela je po Luně.

„Proč tohle děláš? Proč?“ křikla na Lunu.

Luna se kolem sebe rozhlédla. Už jenom přítomnost její nové formy ničila okolí. Omítka na domech praskala a střechy se propadaly samy do sebe. Zem se pod ní chvěla, jako se chvěla srdce všech v její přítomnosti.

„To není ta klisna, se kterou jsem dováděl!“

„Hoof?“ řekla si Luna sama pro sebe. „Jdi pryč! Chceme zbavit svět své zbytečné existence.“

„Zbytečné? Proč? Žádná existence není zbytečná.“

„Nemáme přátel! Navždy budeme bloudit temnotou jako měsíc na nebi.“

„To není pravda! To si myslíš jen ty. Také jsem si myslel, že na světě není nic pěkného, že na ničem nezáleží, že je vše hnusné, že jsou všichni zkažení,“ na Hoofově tváři vyrašil zářný úsměv, „ale to vše byl jenom klam. Jeden přítel mě utvrdil v tom, že jsem se celý život mýlil. Uzavřel jsem se před světem, věřil svému a přestal se radovat ze života. Přespříliš jsem se utápěl v myšlenkách. Budu tvým kamarádem a víš co? Seznámím tě se svým přítelem Smilem a dáme si společně jeho koláčky.“

„Opravdu? Nesnažíš se nás jen oklamat?“ Luna si otřela uslzené oči.

„Opravdu.“ Hoof přikývl.

Luna se snesla k zemi. Pocit, že není úplně sama, že se najdou i tací, kteří se o ni zajímají, jí obměkčil srdce. Temná forma ztrácela na síle a Luniny barvy nabraly světlejších odstínů. Vyčerpáním se jí podlomily nohy a padla na zem. Mrzla, během své proměny přišla o veškeré oblečení. Chtělo se jí spát, strašně spát. Hoof k ní přiběhl, vzal do náručí a zahřál svým tělem. Pročísl jí hřívu a ve své hrudi pocítil příjemné teplo. Tento okamžik se mu navždy zaryje do paměti a bude ho těšit i mučit zároveň. Těšit, že mohl pobýt s tak úžasnou bytostí a mučit, že ze všeho zůstanou jen vzpomínky na to, co bylo, a co by možná mohlo být.

Sklonil blíže k jejímu uchu hlavu a skoro šeptem pravil: „Půjdem k nám a poprosím tetičku, jestli by ti nedala nějaké oblečení. Trochu se z toho prospíš a vše bude dobré.“

Luna se se znaveným pohledem podívala do Hoofovy ustarané, ale zároveň uklidňující tváře, která jí spolu s jeho slovy dodala klidu na duši. Předtím, než usnula, zmohla se na poslední dvě slova: „Já... děkuji.“

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

Zamítnutí. Chtěl jsem do Sborníku poslat něco úplně jiného, ale neprošlo to (tušil jsem, že to neprojde, ale za zkoušku člověk nic nedá). Potřeboval jsem něco jiného a tuhle jsem narazil: nemělo jít o nic psaného v mých začátcích; druhá decentní věc byla gore; Blázinec je kapitolový, to jsem zamítl okamžitě; Blbeček je sice dobrý, ale není čistě můj a holt mi nezbylo nic jiného, než napsat příběh určený jen pro sborník a jsem za to rád.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Zprvu jsem byl spontánní; něco mě napadlo a já to musel sepsat; tohle se změnilo. Rozhodně nejsem osoba, která by si k povídce (momentálně) něco dohledávala; spíše se řídím intuicí a citem. Za každým mým příběhem je spontánní myšlenka/nápad, ale nyní se s tím snažím pracovat, proto mi jde psaní tak pomalu; nejsem líný, jenom věčně nespokojený.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Psychologická, krvavá, tragická.

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Když jsem hledal ilustrátora, přesně jsem věděl, že chci Coco. K jejímu stylu jsem inklinoval; věděl jsem, že dokáže nejlépe zachytit atmosféru v příběhu. Jsem totiž přesvědčen, že spousta lidí se soustředí na detail a jejich výtvary následně postrádají hloubku; tohle nebyl případ Coco. Problém nastal ve chvíli, kdy jsem ji chtěl kontaktovat – měla na fóru ban. Byl jsem zoufalý a časem i poslední, kdo neměl kreslíře. Avšak jednoho šťastného dne mi na FB přišla od Coco zpráva, že by mi chtěla dělat ilustrátora. Opravdu jsem byl šťastný, že to tak dopadlo, a stále jsem.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Pony tvorba často zachycuje různé stavy a nálady, souvisí s tím i výběr konkrétních poníků, které na obrázku jsou. Když je na obrázku Twilight nebo Rainbow Dash, je hodně pravděpodobné, že mají zachycovat mou náladu (aniž bych si to uvědomovala, toto je zpětná analýza). S non-pony tvorbou, které mám nepoměrně víc, je to složitější. Inspirací mi odjakživa je hudba, sny, události, náhodné věci a objekty, věda. Většina mé tvorby žádná poselství nenese. Jsou to náhodné výjevy, často nonsensy, které mě prostě napadnou. Propojení dvou věcí, které spolu nemají nic společného. Umisťování obrovských objektů na zdánlivě malé plochy. Předměty v barvách, ve kterých se s nimi nikdy nesetkáte dělající věci, které je dělat nikdy neuvidíte. Asi by se to dalo shrnout tak, že nic není nemožné. Často také kreslím alegorie na různé události z osobního života (obrázky s osobou na jednorožci, který se neustále až znepokojivě usmívá).

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Ráda maluji temperami/vodovkami hlavně díky možnosti kapání barev do navlhčené plochy, což vytváří krásné rozpité efekty. Ráda bych někdy zkusila zapojit i tuš.

Co se kresby týče - když nad tím tak přemýšlím, nejradši mám asi náhodné skicy propiskou načrtlé ve škole, ve vlaku.. věci, které vás z čista jasna napadnou. Když se pak snažím tyto skici digitalizovat, nemají už tak nějak to kouzlo.

Tužky mám ráda hlavně díky stínování a kontrastům. Používám měkkost 6B.

Digitálně ráda používám metodu, kterou jsem kreslila ponysony. Dál taky „perokresby“ inkem, bez vybarvení.

Do sborníku jsem použila digitální ilustrace s výraznými obrysy (na přání Tuxíka).

Ponysony jsem dělala trochu víc „vodovkovitě“ - obrysy nejsou výrazné nebo chybí úplně. Osobně tak kreslím radši, než s obrysy.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Náhoda, nálada, nedetailní.

Jak ses dala dohromady s autorem?

Tuxíka jsem poznala na brněnském srazu. Když jsem se dozvěděla, že jako poslední nemá výtvarníka a že pořád hledá, napadlo mě mu napsat. A tak jsem mu nabídla svou pomoc v případě, že si nikoho lepšího nesežene.

Bio autora

Přezdívka: Azuliana

Jméno: Marie

Věk: 26

Pohlaví: žena

Zájmy: tanec, kreslení, zpěv

Datum registrace na fóru: 12.11.2012

Oblíbený poník: Spike (is the best pony!), Rarity

Bio ilustrátora

Přezdívka: Baterka

Jméno: Tomáš

Věk: 19

Pohlaví: MUŽ (ANO, JSEM KLUK!

I když přezdívka tvrdí něco jiného!)

Zájmy: samozřejmě kreslení, vodovky, porcelán a všeobecně tvoření, filmy studia Ghibli, divná (indie) hudba, fórum, KOČKY, oblečení

Datum registrace na fóru: 28.02.2012

Oblíbený poník: Rarity, protože je jedinečná a stylová!

Noční můra nebo sen?

Měl to být sen, který se stal skutečností.

Místo toho to byla noční můra.

Ale i z té nejhorší noční můry se nakonec probudíte do nádherného dne.

Rarity málem vyletěla radostí z kůže, když našla ve své schránce zlatem orámovanou pozvánku na soukromou party, kterou pořádal Fancy Pants. Jeho party byly sofistikované, elegantní, prestižní. Každý důležitý pony tam bude. Ale Rarity na nadcházející událost pohlížela i z jiného pohledu, čistě osobního.

Doufala, že se konečně s Fancy Pantsem trochu víc sblíží. Koneckonců to mezi nimi na oslavě královské svatby pěkně jiskřilo.

Vybrala své nejlepší šaty. Jednoduché, ale elegantní, dechberoucí, ale ne příliš okázalé, v barvě bezmračného letního odpoledne. Žádné zbytečné šperky, kromě jednoho. Ani nevěděla, co ji přimělo vybrat z bohaté zásoby třpytivých tretek zrovna náhrdelník s ohnivým rubínem, který dostala od Spika.

Trocha parfému za uši, lehký make-up a byla připravena zazářit.

S padajícím soumrakem ji před obchodem vyzvedl kočár tážený dvěma urostlými pegasy, kteří jí dopravili přímo k sídlu Fancy Pantse.

Stejně jako jeho majitel bylo impozantní a elegantní. Všude zářila světla, ozařovala mramor a vzácné dřevo, odrážela se od šperků vážených klisen a napomádovaných hřív neméně vážených hřebců. Každý, kdo v Canterlotu něco znamenal, tu byl přítomen.

Rarity se zapojila do pulzujícího, štěbetajícího davu. Opájela se tou nádhrou a tou ušlechtilostí kolem. Tohle byl opravdu sen, který se stal skutečností. Byla tady, ve velké společnosti. Konečně něco znamená.

A možná svůj status dnes ještě povýší. Usmála se pro sebe, když uslyšela své jméno:

„Rarity! Drahá, jsem tak rád, že jste tady!“ propletl se k ní hloučkem několika klisen Fantsy Pants.

Jemně ji políbil na tvář, až se začervenala.

„Jsem tak ráda, že zde můžu být, tolik to pro mě znamená,“ vydechla s očima rozzářenýma údivem.

„Pojďte, drahá,“ vyzval ji, „musíme zapít naše setkání něčím dobrým.“

Rarity si skutečně večer užívala. Měla možnost popovídat si se zajímavými poníky, ochutnala delikátní dezerty a jemné perlivé víno.

Co jí trochu kazilo náladu, byl fakt, že po Fancy Pantsově boku se neustále pohybuje mladá klisnička. Vypadala jako modelka, s krémovým tělem a zlatavou hřívou. A Fantsy Pants se k ní choval úplně stejně jako k ní, k Rarity, když jí tenkrát provázal po Canterlotu.

Zamyšleně je sledovala, takže si ani nevšimla, když se k ní přitočila jedna z elegantních klisen, se kterou se během večera seznámila.

„Koukám, že hostitel si našel novou oběť,“ odfrkla si a napila se z vysoké sklenice perlivého vína.

„Oběť?“ podivila se Rarity.

„Je veřejným tajemstvím, že Fancy Pants tyhle malé oslavy pořádá jen proto, aby se pochlubil svým novým úlovkem,“ začala vysvětlovat dáma a nedokázala skrýt lehké opovržení v hlase.

„Vždy si vybere sličnou klisničku, uvede ji do společnosti, chvíli ji opečovává a pak, když se mu omrzí, tak ji vymění za jinou sličnou mladou dámu. Jeden třpytivý šperk vymění za jiný...“

Do Rarity jakoby v tu chvíli uhodilo. Napila se, aby skryla své rozpaky, zatímco dáma vedle ní pokračovala: „Šeptá se, že výměnou za to, že se ty slečny dostanou do vyšší společnosti, se na chvíli stanou i ozdobou jeho ložnice. Spousta těch slečen samozřejmě doufá, že z toho bude něco víc... Ale nejsou nic víc než pěkná trofej, ozdoba, která se vymění, když splní svůj účel...“

Rarity měla pocit, jakoby ji někdo polil studenou vodou. V tohle přesně doufala ona. Ve svých představách si malovala růžovou budoucnost po boku toho okouzujícího hřebce, už od jejich setkání v Canterlotu. Opájela se pomyšlením, že by se stala jeho přítelkyní, obdivovanou a váženou.

A přitom mohla skončit jako obyčejná „zahříváčka postele“, kterou by vyměnil jako staré sako.

Byla to naivní představa, ale ona se k ní tak přimknula... A teď přišlo vystřízlivění. Jak mohla být tak hloupá?

„Promiňte,“ omluvila se, „ale musím si jít přepudrovat nos.“ Sklonila hlavu, protože cítila, jak jí v očích začínají pálit slzy. Rozběhla se a nechala udivenou klisnu za sebou.

Vyběhla ven na čerstvý vzduch a zastavila se. Jedno věděla naprosto přesně. Už tu nechce být ani další minutu. Našla volný kočár, který jí byl ochotný zavést zpět do Ponyvillu a schovala se do jeho útrob, kde se stočila na sedadle a konečně nechala slzy volně proudit...

Bylo po půlnoci. Rarity se nenamáhala tím, že by rozsvítila světla. Potmě doklopýtala do své ložnice a oblečená se zhroutila do své postele. Stále plakala.

Jak mohla být tak naivní? Její fantazie neměla žádný reálný základ a přesto se k nim tak upnula. Bláznivě milovala svůj sen, aniž by si vůbec uvědomila, na jak vratkých základech je vystaven.

Plakala tak usedavě, že neslyšela, jak se dveře její ložnice otevřely

„Rarity?“ ozvalo se ze tmy. Poznala ten hlas, ale bylo jí to jedno.

„Chtěl jsem jenom zkontrolovat, že ses v pořádku vrátila...“ šeptl, když si uvědomil, že klisnička usedavě pláče.

„Nech mě na pokoji!“ vyštěkla.

„Co se stalo?“ zeptal se vyděšeně Spike, který její vyštěknutí ignoroval. Přešel k posteli a rozsvítil lampičku na nočním stolku. Rarity vypadala hrozně. Slzy jí rozmazaly maskaru po tvářích, šaty měla pomačkané, vlasy rozčuchané do všech stran.

„Rary,“ šeptl konejšivě, když si k ní sedl na postel a sevřel ji jemně v náručí.

„Jsem tak strašně hloupá,“ zaštkala.

„Už je dobře, Rary, už je dobře,“ snažil se ji uklidnit. Dlaní ji setřel slzy.

„A teď mi pověz, co se stalo,“ vyzval ji.

Pozdě v noci se Spikovi konečně podařilo klisničku uklidnit. Vyslechl si celý její příběh, jemně ji tiskl v náručí a nechal ji, ať se mu vypláče na rameni. Uložil ji do postele, s oblečením se nenamáhal, pro jednu se nic nestane, když ji nechá spát tak, jak je. Všiml si, že má kolem krku „jeho“ náhrdelník.

Už se chystal, že zhasne a potichu se vyplíží z domu, když ucítil na své ruce jemný dotek.

„Neodcházej,“ ozvalo se tiše. Otočil se. Zpoza okraje deky na něj hleděly dvě modré oči.

„Chci, abys tu zůstal se mnou,“ šeptla Rarity.

„Pro tebe cokoli, Rary,“ usmál se.

Rary... Jen on jí tak říkal. To oslovení ji zahřálo u srdce. Byla najednou ráda, že je tu s ní. Že je tu s ní zrovna on.

Posunula se na posteli, čímž mu dala jasně najevo, že ho chce mít po svém boku. Spike se zarazil.

„Ehm.. nevím, jestli je to dobrý nápad...“ řekl rozpačitě.

„Ještě před chvílí si říkal, že pro mě uděláš cokoli,“ usmála se a Spike si všiml, jak jí v očích zajiskřilo.

Nebezpečí bylo zažehnáno, tohle je ta Rarity, kterou zná, lehce koketní, ale okouzlující. I s maskarou rozmazanou na tvářích a zaschlými slzami.

Opatrně si lehl vedle ní, trochu nervózní, ona mu s jakousi samozřejmostí položila hlavu na hrud', tak ji ovinul jednu ruku kolem krku.

Z mladého draka sálalo příjemné teplo, tlukot jeho srdce ji uklidňoval a hlavou jí letěly myšlenky. Nemyslela už na Fancy Pantse a své zklamání. Její myšlenky se točily kolem toho dráčka, na jehož hrudníku právě spočívá.

Byl tu pro ni, čekal, až se vrátí, jen aby se přesvědčil, že v pořádku dorazila domů. Tohle by pro ni nikdo jiný neudělal. Byl jí oporou, když se mu tady v slzách složila, vyslechl si její trápení, uklidnil ji. Vždy tu pro ni byl, když ho potřebovala. Obdivoval ji a vážil si jí.

„Spiku?“ špitla.

„Ano?“ odpověděl ji stejně tiše.

„Děkuju...“

„Není zač, Rary...“ odvětil něžně.

Rary...

Bylo to jako blesk z čistého nebe...

Možná hledá svého prince na špatném místě. Možná je její princ stále po jejím boku, aniž by si to uvědomovala. Za celou tu dobu, co se znají, tu vždy byl, aby jí pomohl, ochotný přijít na její zavolání.

Věděla samozřejmě o jeho malém „pobláznění“ vůči ní. Lichotilo jí to, ale vždy to brala na lehkou váhu, jako dětskou lásku, ze které vyroste.

Teď si ale uvědomila, jak moc jí na dráčkovi záleží a že si bez něj vlastně nedokáže svůj život představit.

Bezděčně se dotkla rubínu v náhrdelníku, který jí stále visel kolem krku.

„Spikey?“ zvedla hlavu, aby na něj viděla.

„Ano?“

„Jsem ráda, že jsi tu se mnou.“

„Pro tebe cokoli, má paní,“ zopakoval znovu, usmál se a osmělil se pohladit jí po tváři.

„Jsi můj hrdina,“ zasmála se, „máš neskutečný dar zachraňovat mě z mých nesnází.“

Spike se začervenal.

Nevěděla, co ji to v tu chvíli popadlo, ale musela to udělat. Natáhla se a jejich rty splynuly v dlouhém polibku. Drakovo srdce v tu chvíli udělalo kotrmelec a vynechalo několik tepů. Když se od sebe odtrhli, nechápavě se na ní podíval.

„Něco jsem si uvědomila...“ sklopila oči.

„Miluju tě,“ splynulo jí z úst, než jí došlo, co vlastně říká.

Teď drak ztuhl jako solný sloup. Jasně, po tomhle toužil, ale nikdy nedoufal, že by se jeho sen mohl stát skutečností.

Popadl Rarity kolem krku a sevřel ji v náručí, ona jeho objetí opětovala.

„Ty jsi můj princ Okouzlující,“ řekla, když jí pustil, „a já hloupá jsem to přehlížela a honila se za vysněnými přeludy...“ Spike jí položil prst na ústa, čímž zastavil proud slov. Pohlédl jí zpřímá do modrých očí. Bylo to jako tenkrát, když jí chtěl vyznat svou lásku a ona ho umlčela. Ale tentokrát to „já vím“ četla v jeho očích.

Dala mu krátký polibek a stulila se do jeho náručí.

„Dobrou noc, Spikey-Wikey,“ zašeptala.

„Dobrou noc, Rary,“ odpověděl Spike.

Pak jí vtiskl polibek na čelo a zhasl lampičku na nočním stole. Uvelebil se a sevřel klisničku svého srdce pevně v náručí, aby ji nic v noci neprobudilo ze sladkých snů.

Spike se trhnutím probudil. Vedle něj se ozvalo zamručení na znamení protestu.

„Kolik je hodin?“ vyjekl vyděšeně.

„Ještě nebude tak pozdě,“ odvalila se Rarity a zachumlala se znovu do peřin.

„Byl jsem celou noc venku a Twilight nic neví,“ zasténal Spike, „dostanu pěkně zpucováno...“

Podíval se na svou spolunocležnici a pomalu mu začalo docházet, co se vlastně stalo. Zachytila jeho pohled a usmála se.

Najednou se prudce vymrštila.

„Spiku!“ vyskočila jako čertík z krabičky, „u Celestie, vypadám strašně! Vůbec bys mě neměl takhle vidět.

Moje vlasy! A určitě mám rozmazaný make-up. A ty šaty!“

Spike jí chytil do náruče a umlčel polibkem.

„Vypadáš úchvatně jako vždy, má drahá,“ uklidnil ji.

„To říkaš jen tak...“ zaprotestovala, ale usmála se, protože jí to lichotilo.

„Ale teď opravdu budu muset běžet,“ přerušil ji, i když ho její úsměv hřál jako slunce, „pěkně si to slíznu...“

Vylezl z postele a už se chystal k odchodu, když se Rarity natáhla a chytila ho za ruku, aby ho zastavila.

„Jestli ti Twilight nedá zaracha,“ ušklíbla se, „můžeme se ještě dnes vidět?“

Její pohled byl najednou plný něhy.

„Připravím něco k jídlu a uděláme si malý piknik.“

„Určitě, Rary,“ slíbil, „teda pokud mi Twilight nedá zaracha,“ ušklíbl se taky.

„Skvělé. Sejdeme se tu, až zavřu obchod, ano? Budu na tebe čekat, pokud nepřijdeš, přijdu si pro tebe sama za Twi,“ zatvářila se naoko odhodlaně.

Spike se rozesmál.

„Ale teď už běž, musím se dát dohromady, nemůžu přece vypadat takhle,“ vyzvala ho.

Naklonil se k ní a na rozloučenou jí vlepil rychlou pusu. Zvedl se k odchodu.

Už byl skoro u dveří, když se zarazil.

„Rary?“

Zvedla hlavu.

„Copak, Spikey?“

„Ten piknik dneska... je to rande?“ zeptal se.

Na chvíli se zamyslela.

„Ano, je,“ ujistila ho.

Spikův obličej se rozzářil jako sluníčko a pak konečně opustil ložnici.

„Doufám, že máš nějaké zatraceně dobré vysvětlení!“

Twilight Sparkle na něho čekala, přesně jak očekával. Bláhově doufal, že se mu podaří proplížit do domu nepozorovaně a tak aspoň na chvíli oddálit výbuch jejího vzteku, ale čekala na něho hned za dveřmi, které právě otevřel.

„Ehm... dobré ráno, Twi,“ pípl.

„Kde jsi celou noc byl? Stále čekám na vysvětlení“

Twilight byla rudá vzteky a prudce oddechovala.

„Já... byl jsem u Rarity...“ vykoktal Spike. Rozhodl se, že nemá cenu něco zatajovat a že Twilight případně řekne úplně vše.

„Cože?“ vystekla.

„Byl jsem u Rarity...“ řekl, hlavu sklopenou, „věděl jsem, že jede na noc pryč a chtěl jsem se ujistit, že se v pořádku vrátila...“

„Když ses ujistil, mohl ses vrátit domů,“ poznamenala naježeně, ale bylo vidět, že už se začíná uklidňovat.

„No, v pořádku nebyla...“ přiznal Spike.

Rychle Twilight vysvětlil, v jakém stavu Rarity našel, jak jí uklidňoval a jak ho poté poprosila, aby u ní zůstal. Nakonec se ale rozhodl, že některé detaily si ještě nechá pro sebe.

„Oh...“ vydechla Twilight, když promluvil. Vypadala zjihle.

„To sice od tebe bylo velice laskavé, Spiku,“ přiznala, „ale mohl si dát aspoň vědět...“

„Já vím, ale nechtěl jsem ji nechat samotnou. Navíc už bylo pozdě, takže si určitě spala.“

Twilight se konečně usmála.

„Bylo to od tebe velmi galantní,“ její tvář zvažněla, „ale bohužel ti jen tak neprojde, že jsi byl celou noc pryč a ani si mi nedal vědět.“

„Hlavně ne zaracha!“ zasténal Spike, „Rarity mě pozvala na piknik, na dnešní odpoledne,“ vyletělo z něj dřív, než si to uvědomil.

Twilight se na něj tázavě podívala.

„Asi jako poděkování,“ zalhal.

„Ne, domácí vězení ne, ale potřebuju zpracovat nějaké papíry,“ řekla a ukázala na vysoký sloupec poznámek, který potřeboval roztřídit a zařadit do kartotéky.

Normálně by rozsah úkolu Spika spíš otrávil, teď ho ale hřála myšlenka, že se ještě dnes uvidí s dámou svého srdce.

„Jsi úžasná, Twi,“ zasmál se, „hned se do toho dám!“

A s veselým pobrukováním se odebral ke stolu.

Twilight jen nechápavě zakroutila hlavou, ale pak se šla věnovat své práci.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybrala do sborníku?

Prvotní inspiraci už si úplně nepamatuji, ale asi nějaký Sparity obrázek, nebo fan video. Tuto povídku jsem vybrala, protože je dokončená a já osobně ji mám ráda. A chtěla jsem ji vidět s ilustracemi (kdysi jsem si ji chtěla ilustrovat sama, ale pak jsem to zavrhlá).

Jsi spíše spontánní spisovatel nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Velmi spontánní. Po prvotním impulzu musím vše, co mám v mysli co nejrychleji hodit na papír, protože o tom neustále přemýšlím. A píšu na části, prvně hodím na papír scény, které už mám vymyšlené a pak je teprve spojuji. Problémy řeším až v průběhu psaní.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

romantika, láska, komplikace

Jak ses dala dohromady s kreslířem?

Miluji jeho tvorbu a prostě jsem MUSELA mít jeho kresby.

Dotazník pro výtvarníka

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Svojí tvorbou se samozřejmě snažím ukázat svůj rukopis - jak já vidím a maluji/kreslím poníky. Povětšinou času si čmárám poníky do svého art bloku - takže poníci sdílí místo mezi všemi možnými výtvary. Poníky kreslím pro radost. Osobně se nezaměřuji na určité téma. Spíše se snažím poníky kreslit/malovat co nej-barevněji. Největší inspirací jsou mi Reference z dílů a samozřejmě lidé. Spousta členů mi píše, že poníky příliš polidšťuji - možná je to pravda (Kreslím obočí poníkům, dodává jim to výraz!). Ale tak já tvořím, nehodlám dělat vektory ze seriálu. Navíc to by se k ruční práci (vodovky) naprosto nehodilo. Howgh.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš rád a jakou jsi použil do sborníku?

Moje oblíbená technika? Hezky ručně na papír! Vodovky dávají tolik možností se vyjádřit! Já osobně využívám kombinaci akrylu, vodovek, akvarelových pastelek. Tahle technika je náročná, protože tu není žádné ctrl+z. Ale mým největším pomocníčkem je fén. Díky za něj! Navíc ten pocit, jak před vámi roste ten obrázek. Tohle u pc nemám.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Tři slova pro mou tvorbu: vodovky, ohnutá záda, fén.

Jak ses dal dohromady s autorem?

Jak jsme spojili svoje síly s Azu? Jednoduše. Oba máme rádi Rarity! Navíc spolupráce s ní je pohodová. Oba převážně tvoříme na papír. Baví mě sledovat její tvorbu a fascinaci Muchou. Prostě Azu je sympat'áčka! Rád čtu její názory, jsou zábavné. (Protože opravdu řekne, co si myslí.) Taktéž co se týče tvorby máme myslím si podobné názory. S Azulianou by chtěl spolupracovat každý! Go Azu Go !

Bio autora

Přezdívka: Rwakk

Jméno: Jakub

Věk: 22

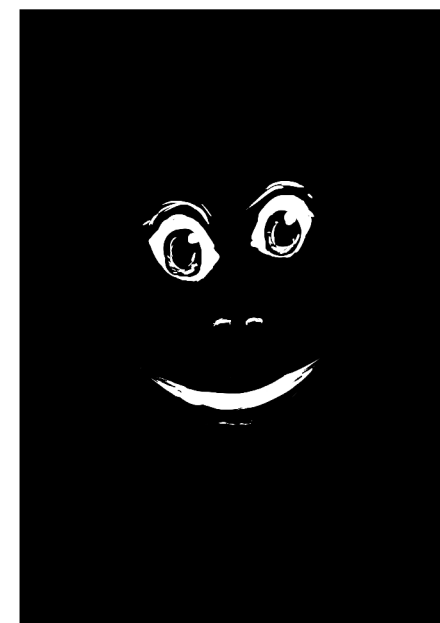
Pohlaví: muž

Zájmy: LoLko, dobrá četba, psaní, WoWko, WoTko, hudba, "venčení" a anime

Datum registrace na fóru: 23.10.2012

Oblíbený poník: Applejack a Octavia + má vlastní OCčka

Bio ilustrátora

Přezdívka: Zmok

Jméno: Petr

Věk: vysoký

Pohlaví: poník

Zájmy: rozmanité

Datum registrace na fóru: dávno

Oblíbený poník: všichni

Z knih starých příběhů: Legenda o Kerixovi

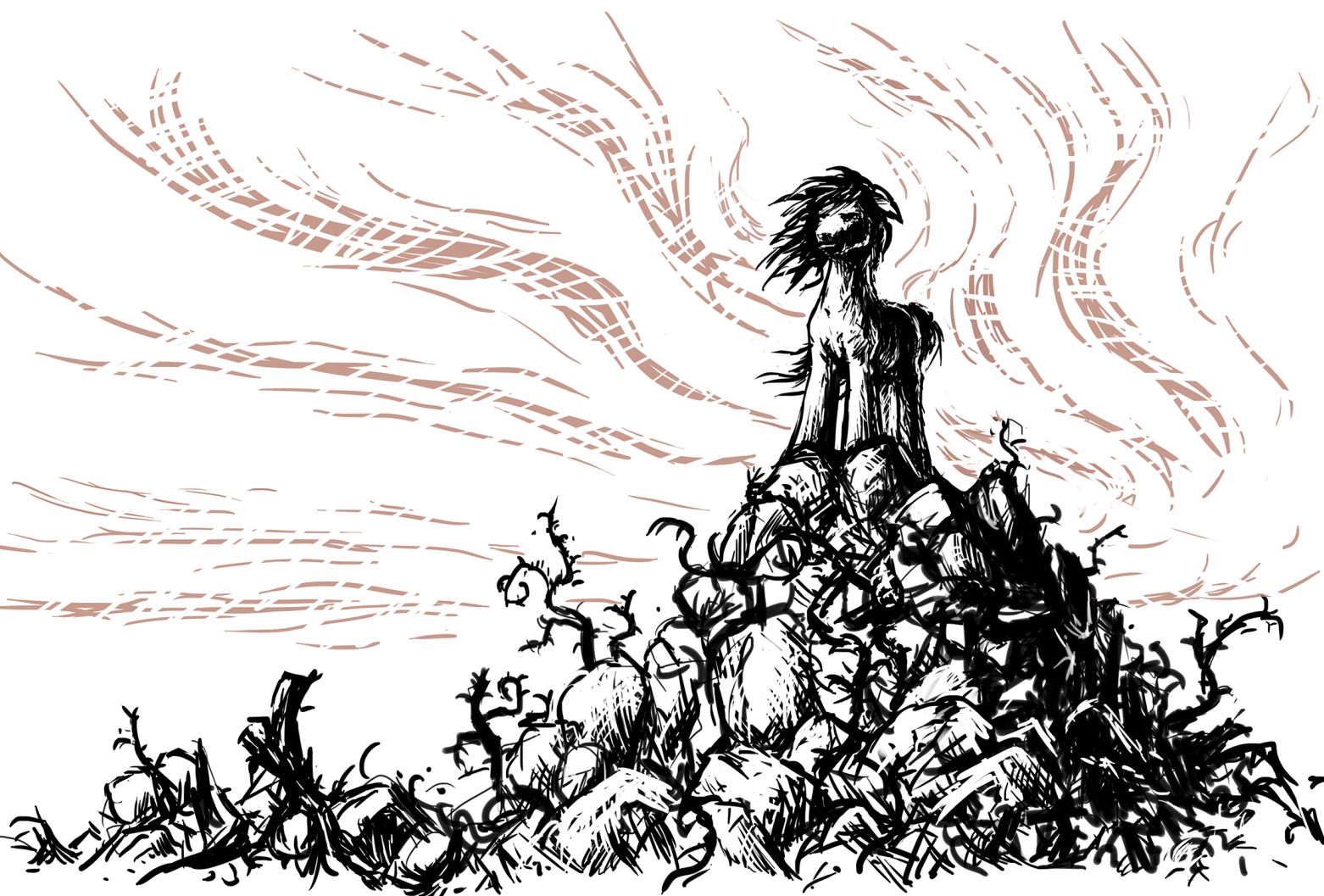
Vezmi si má křídla. Svobodný zůstanu stále.

Vezmi si můj roh. Vzpomínky mi zůstanou.

Vezmi si mé nohy. Nepotřebuji už nikam jít

Vezmi si mé srdce. Vždyť lásku svou jsem pozbyl.

Oranžová jiskra se vznášela k obloze a modrá vložka pozvolna padala k zemi. Sřetly se ve chvíli, kdy noc přecházela v ráno, a s jediným zasyčením zmizely v prvním paprsku slunce.

Mladý hřebec stál nad hromadou kamenů. Sledoval obzor, vyčkával. *Už jenom chvíli*, opakoval si v myšlenkách. Pouhopouhý okamžik a bude moci odejít se svou milovanou – princeznou ze země křišťálu, překrásnou Rexanou.

Přešlapoval na místě. *Co se stalo? Proč tak dlouho nepřichází?* Černé myšlenky pozvolna zaplavovaly jeho srdce – hříšné srdce, co pro svou lásku zradilo vlastní zem. Odhodilo svobodu, osud i spravedlnost, aby mohlo být milováno. Muselo být milováno.

Sestoupil z hromady hned, jak uviděl, že se k němu blíží. Nepřicházela ale princezna. Byla to Nomina Gray, jednorožčí kněžka z chrámu Trojice a jeho dávná kamarádka. Byla pro něj víc než sestra. Kdysi ji miloval, ale pak poznal Rexanu a žár se vytratil.

„Bud’ zdráva, Nomino Gray. Vůle Trojice tě poslala za mnou, mladým bláznem, nebo pouhá tvá myšlenka?“

„Nepřicházím z vlastní vůle. To Tři velicí mě poslali, aby tě varovali. Cereme Crowde, tvé úmysly jsou v rozporu s dobrem. Nemůžeš si dělat, co si usmyslíš. Pravidla byla dána proto, aby nás chránila. Ne aby nám nakazovala, co smíme a co ne. Proč to nechápeš, Cereme Crowde?“

„Nebud’ bláhová, Gray. Moc dobře vím, že i ty za maskou světice toužíš po světských věcech. Nejsi o nic lepší než jiná z těch, co mě milovaly. Pouhý schod na cestě za mou vyvolenou, princeznou Rexanou.“

„Ach, jak ty jsi bláhový. Myslíš si, že vám útěk přinese štěstí? Snad si nezapomněl na slova, která byla proti tobě vyřknuta. Ty sejdeš rukou urozených. A přesto se sám k nim vrháš a do chřtánu mantichory pádíš.“

„Nepřipomínej slova minulosti, přítelkyně. Nežijeme minulostí. Spějeme vpřed. Jedině s Rexanou mohu najít klid, který mi žádá jiná nedopřála.“

„Nechápu tě, Cereme Crowde. Nechápu. Byl jsi pro mě vším a já si tě vybrala. Ty jsi mě přesto nechal. Pro Trojici jsem se pak upsala. Kněžkou se stala a odpustila ti tu sprostou zradu.“

„Jsem ti za to vděčen, Nomino Gray. Vděčen jsem. Proto jsem si bláhově myslel, že ty pochopíš, co moje srdce pohání... Která touha zaseta je v mém srdci. Ne, neopustím Rexanu, ať si, co chceš, říkáš. Tak přísahám a ani ty mě nezastavíš.“

„Kéž ti trojice odpustí, Cereme. A mně též.“

Klisna se s vytasenou dýkou vrhla vstříc hřebci. Ten její útok čekal. Jediným úderem kopyta ji poslal do bezvědomí a zlomil roh. To mu ale nestačilo. Vzal její bezvládné tělo a shodil ho do hluboké studny. Voda se za ní zavřela a nikdy více ji nikdo nespátl. Tak odešla Svoboda.

Hřebec se zase postavil na hromadu kamení. Vyčkával a sledoval cestu. Rexana měla zpoždění. Již nechtěl čekat, a tak sestoupil z kamenů a vyrazil za ní sám. Neudělal ani dva kroky a naproti mu letěl statný pegas, princ Bloomysmile. Trojicí vybraný snoubenec princezny Rexany, budoucí následník trůnu, rozumný, překrásný a dokonalý. Ten, který povede svět k lepším zítřkům.

Postavil se na mostě proti princovi. Hřebec proti hřebci. Každý na jedné straně mostu.

„Cereme Crowde, co myslíš, že děláš? Tos zapomněl na svou přísahu? Nikdy nebudeš dychtit po majetku a ženě svého pána. Nikdy. Přesto jsi zneužil mou důvěru a mou snoubenku zavedl na cestu hříchu. Styd’ se, synu hospodyně. Obyčejný prost’áčku.“

„Princi, z daleka jsi vážil cestu, abys mi vmetl do tváře mou hanu a chyby? Co za hlupáka by si dalo tu práci. Ano, já vím. Rexanu miluješ, ale ona tebe ne. Vybrala si někoho, kdo nesáhá ani po kolena tvojí velikosti. Nežárliš, mladý princ. Ty nežárliš. Jen nechceš přiznat, že jsi prohrál.“

„Hlupáku. Copak nevíš, že náš svazek vyvolila Trojice. Jen tak může svět zase nabýt rovnováhy. Podle prastarého řádu vždy hrdina a princezna tvoří pár. Já zachránil jsem tuto zem a zapřísáhl se ji ochránit i dál. A pokud Trojice určila, že tohle je ta správná cesta, nemohu jí odporovat.“

„Bláhový princ. Sám moc dobře víš, že tvoje slova na mě nemají vliv. Nikdy jsem nebyl tvým přítelem. Kdybych nemiloval Rexanu, zavadil bys o mě pohledem? O někoho, kdo pochází ze špíny a roboty, kterou tvá šlechtěná kopyta nepoznala? Kdy naposledy ses ušpinil prací? Kdy naposledy jsi bojoval o svůj život?“

„Neurážej moji snahu. Ne každý bojuje mečem a štítem. Já zachránil tuto zemi pouhým slovem a bohatstvím. Kdežto ty nezachrániš ani sebe. Jak potom můžeš chránit ji?“

„Krutá a domýšlivá jsou tvoje slova. Nechápu, proč Osud volil tebe. Jak může někdo jako ty ukonejšit tuto zem? Svým bohatstvím? Nemůžeš si všechno koupit. Nedokážeš získat ani srdce klisny, ale pro svět že jsi pravý? Směji se ti, Osude. Směji se tobě a tvé volbě. On je slabší než kdokoli jiný, protože vidí jen budoucnost.“

„Osud není jediný, kdo řídí naše kroky, Cereme Crowde. I my se musíme snažit o lepší svět. A proto musím vzít si Rexanu. Aby naši potomci mohli se ujmout vlády nad královstvím, které pro ně zbudujeme. Připrav se na smrt, zrádce vlastní země.“

Pak rozeběhli se proti sobě. Bojovali a princ byl slabší. Neuměl bojovat mečem, ale slovy, jak sám pravil. Nakonec mu Cerem zlomil všechny nohy. Když se skláněl nad vzlykajícím princem, šlechticem pro časy temna, nemohl se přestat smát. „Do pekel s Osudem,“ zařval a urval obě princova křídla. Pak jeho nemohoucí tělo shodil do propasti. A tak odešel Osud.

Hřebec dále pokračoval za svou milou. Přišel až do paláce a mířil k jejím komnatám. Kdo se mu postavil, nemohl vyhrát. Proti jeho touze prohrál. Pak stanul před jejími komnatami. Tam na něj už čekal král. Spravedlivý ze spravedlivých.

„Cos to učinil, Cereme? Cos to učinil! Vzepřel ses vůli samotné Trojice. I když ti dali šanci změnit svůj úděl, neuposlechl jsi. Teď tě potká spravedlivý trest. Můj nejlepší rytíř ti stojí za zády a čeká tě. Pak přijde jen smrt a tvůj úděl bude naplněn. Já znám ta slova. Sám jsem je vyřkl a teď nadchází hodina jejich naplnění.“

„Starý mrzout jsi, králi. Mladým jejich štěstí nepřeješ. Že spravedlnost přichází? Co je spravedlnost pro nespravedlivého? Pouhá záštita, za kterou se skrývá skutečný svět. Tohle mě nemůže zastavit, ne když jsem dorazil až sem králi.“

„Prosím ukončete to rychle. Ať mohu tělo své ztrápené dcery pohřbít. Poskvrnila se s tebou, zatracená duše, a vzala si život. Pro její lásku k tobě dám ti ještě šanci. Odejdi a ztrať se kdesi, aby na tebe nemohl dopadnout můj hněv. Kladiva už tepají zbraně, které prahnou po tvé krvi. Uteč, dokud máš čas.“

„Vyhrožuješ, králi? Nebo dáváš radu? Rozmysli si, co vlastně chceš. Tvoje slova mě zasáhla. Teď vím, co se stalo. Vlastní dceru nechals zahubit. Raději odsoudíš jedinou duši, než abys bojoval s bohy. Hnušíš se mi. To je spravedlivé? Pro jediný život bych dal tisíce. Pro jedinou lásku bych dal miliony. Tys dal jeden za mnohé.“

„Dost už bylo řečí. Taste zbraně. Ať vidím tvůj skon. Rytíři, co nejvíce ať to toho blázna bolí. Tot' rozkaz můj a přání. Ať jeho krev lpe na této zemi.“

Pak započal boj. Dlouhý a krutý byl a nakonec to rytíř bez hlavy se válí na zemi. A Cerem se nad ním sklání. Uchopuje meč a jediným švihem rozpůlí krále ve dvě. Jeho duše nikdy nedorazí pokoje. Tam zapřisáhl Cerem nad ostatky Spravedlivého ze Spravedlivých. Tak odešla Spravedlnost. Od těch dob je spravedlnost dvojitá. Jako dvě půlky královny.

Hřebec otevřel komnatu své paní. Byla tam. Čekala na něj s otevřenou náručí. On vyrazil hned za ní. Jejich radost neměla však dlouhé trvání. Dva kroky je dělily. Dva krůčky od věčnosti. Znenadání potemněla obloha. Jediná hvězda na nebi nezářela. Špatné znamení. To Trojice už nesnesla pohled na Cerema a Rexanu. Dvě duše odloučit se chystali a krutou pomstu plánovali.

Oranžová jiskra k nebi stoupá a vločka sněhová jí letí vstříc. Když se setkají, zasyčí. Z vločky i jiskry nezbude nic.

Rexana se povalila na postel a bledá zasténala. Cerem vyrazil k ní, ale neschopen pohybu se díval, jak na její hrudi objevila se krvavá skvrna a srdce vyrváno bylo z těla. Cerem plakal, prosil, proklínal. Nic neobměčilo ty tři, co v dlouhých temných pláštích stáli nad chladnoucí princeznou. Mluvili všichni naráz a ozvěnou se nesl jejich hlas.

„Cereme, zklamal jsi nás. Už dlouhý čas se stavíš do cesty nám, šlechtě nebe a pekla. Už nesneseme tvoji vůli, tvé bezpráví. Pro jediný život zmařil jsi všechny jiné. A ještě proklínáš ty, co zastavili tvoje řádění? Nepochopíš naše činy. Nemusíš je chápat, ale nestav se proti naší vůli. A proto už nikdy nebudeš tím, čím jsi byl. Všechna ta krev dopadne na tvůj hřbet.“

„Nenávidím mocné. Nenávidím vás, vy blázni. Jak můžete vládnout světu. Určovat jeho řád, když nepoznáte slovo lásky? Proč mě nezničíte? Nedokážete to?“

„Máme pro tebe lepší úděl. Smrt si tě volá, ale ne jako útěcha, jako trest. Proklínáme tě. Dáváme ti nové jméno. Jméno, které nezapomeneš a nebudeš chtít znát. To jediné budeš mít. Jméno, které proklínat budou mnozí. Po všechny věky. To ty budeš ten, který přivede svou milou do pekel. Tímto tě stanovujeme Zvěstovatelem. Poníkem, který je a není pro to, aby ostatní pochopili, kam vedly jejich kroky. Budeš ten, kdo sdělí mrtvým, kam odejdou na konci jeho cesty. Budeš mít klíče od bran pekel i nebe. Nemůžeš je však použít. Dokud nenadejde čas těch, co budou muset jít dál.“

Když domluvili, učinili, co slíbili. Donesli jeho tělo do Komnaty záblesků, místa jeho věčného domova. Tam už čekala jeho milá. To byla poslední chvíle jejich setkání. A on, veden vůlí Tří, jí sám otevřel bránu do pekel. Pak se dveře zavřely a byl zase sám. Dokud nedorazí další duše na cestě dál. Už nebyl Cerem, ale Kerix Zvěstovatel. Bytost, co neměla nic než úděl. Uvězněná v Komnatě záblesků do konce věků.

Dáváme ti křídla. Již svobody jsi pozbyl.

Dáváme ti roh. Vzpomínky mnohých si viděl.

Dáváme ti nohy. Pro závist svobody jiných.

Dáváme ti srdce, aby navždy láska spala.

Úryvek ze Staré knihy příběhů minulých, legend a bajek.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

Mým snem bylo napsat legendu. Legendu o OC postavě Alicorna, kterou jsem vymyslel. Navíc tematika smrti mě vždy lákala. Byla to pro mě jedna z největších výzev a navíc tu povídku mám rád. Byla jedna ze tří kandidátů a nakonec, po domluvě se Zmoke, jsme vybrali tuto.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Vyloženě nestuduji. Píšu spíše spontánně s tím, že když něco potřebuji, tak se někoho zeptám, nebo si to zjistím. Proto mi jdou spíše Fanfikce s vlastní OC charaktery než s oficiálními.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Pohni lidským srdcem.

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Zeptal jsem se ho a on souhlasil. Myslím, že se mu to dokonce líbilo. A já mám jeho kresby opravdu rád.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Přiznám se, že většinou nic. Tvoření mě baví ze své podstaty a o co jde už není tak důležité. Když něco potřebuju vyjádřit, přijde mi elegantnější to prostě říct. Proto rád kreslím podle povídek nebo příhod z RPG-ček - mám dost prostoru se vyřádit a hodnotu mají spíš dokumentační.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš rád a jakou jsi použil do sborníku?

Cokoliv digitálního. V ruce sice radši držím tradiční nástroje než tablet, ale digitální forma mi dává mnohem větší volnost. Většina toho, co kreslím, je vlastně experiment. Rád zkouším nové věci. Ve sborníku jsem použil něco na způsob dřevorytu a perokresby, protože jsem to ještě nikdy nedělal.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Je málo času.

Jak ses dal dohromady s autorem?

Myslím, že jsem tenkrát pozval Rwakka na pivo. Hrozně jsem se totiž zažral do Draků a tak mě zajímalo, kdo za nima stojí. Vůbec se mi pak z té hospody nechtělo domů.

Bio autora

Přezdívka: Zagami

Jméno: neuvedeno

Věk: 14

Pohlaví: žena

Zájmy: psaní povídek, lyrics, her, básní, zpívání, malování, grafika, tvorba hudby, koukání na seriály a filmy, spaní, jídlo, League of Legends

Datum registrace na fóru: 12.02.2013

Oblíbený poník: Rarity

Bio ilustrátora

Přezdívka: Nikol Pegasister

Jméno: Nikol

Věk: 13

Pohlaví: žena

Zájmy: jízda na koni, kreslení, čtení, paranormální jevy

Datum registrace na fóru: 27.04.2013

Oblíbený poník: Queen Chrysalis

... tak svět, ve kterém jsme, se jednoduše rozplyne (konec)

„Twilight?“ řekl tmavě modrý jednorožec s červenýma očima a černou hřívou a stoupl si Twilight do cesty. Tu tohle gesto malinko zaskočilo.

„Co se děje, Rusharie?“ zeptala se Twilight a zastavila.

„Je úplně jedno, kam teď jdeš, protože to, co ti musím říct je opravdu naléhavé.“

A situace byla čím dál víc divnější. Co může být tak hodně naléhavé?

„Dobře, dobře. A co jde?“

„Ne, tady ne, musíme k tobě, do knihovny.“

Ačkoliv se to Twilight nezdálo, následovala Rusharii ke svému vlastnímu domu. Když vstoupily dovnitř, Rusharia si stoupla doprostřed. Čekala, až Twilight udělá to samé.

„Twilight,“ spustila, „Je tu věc, o které musíš vědět. Budeš o ní ale vědět jenom ty. Kdybychom to řekly ostatním, bylo by to pro nás všechny moc bolestné.“

Twilight byla zmatená. Zatřepala hlavou. „Co se děje?“

„Twilight, každý kámen, o který zakopneš, každá kapka deště, která dopadne na tvou srst, každý sluneční paprsek, který pohladí vysoké koruny stromů. To všechno...“

„To všechno co?“

„To všechno zmizí.“

Zmizí? Jak zmizí? Twilight se posadila na dřevěnou podlahu. Vypadalo to, že tohle nebude věc, kterou si normálně poníci říkají u cideru.

„Eh, pokračuj, prosím.“

Rusharia si sedla vedle Twilight a pokračovala. „Je tu něco, co drží Equestrii pohromadě. Co nám všem dává energii žít. Ale to něco samo o energii přichází.“

„Rusharie, já ti nerozumím...“ řekla smutně Twilight s pohledem přimraženým k zemi.

„Twilight, existuje něco, co stvořilo Equestrii. Něco, co stvořilo Lunu a Celestii, přírodu, úplně první obyvatelé. To něco nás všechny drží při životě.“

Twilight to možná začalo docházet. „Takže pokud to něco přichází o energii, přicházíme o energii i my?“

„Mnohem hůř, Twilight. Mnohem hůř.“

„Co se děje?“

„Děje se to, že...“ ale Rusharie už větu nedokončila. Rozplynula se před Twilight jako ranní mlha a nezbyla po ní žádná stopa.

„Rusharie, Rusharie, kde jsi?! Co se děje, prosím?!“ křičela Twilight, ale věděla, že je to marné.

Jakýsi impuls ji nutil vyjít z domu. Twilight se rozhlédla. Všechno se zdálo být v pořádku.

„Ahoj Twilight!“ pozdravila Pinkie a vesele zase hopkala dál. Twilight pozdrav neopětovala. Neměla komu. O pár metrů dál se Pinkie vypařila stejně jako Rusharia.

Twilight šla dál. Jak se začali mizet ostatní poníci, zrychlovala. Pozdravili a pak zmizeli. Jakoby nic. Prostě tam *nebyli*. Čím rychleji utíkala, tím rychleji mizelo vše, kolem ní. Už to nebyli jen poníci, ale i domy, květiny, stromy. Twilight použila kouzlo, aby se dostala do Canterlotského zámku. Ale z jakéhosi důvodu se ocitla *před* zámkem. Otočila se. Polovina Canterlotu doslova chyběla a prázdné kusy přibývaly. Vše mizelo, přesně jako v Ponyville.

Rozeběhla se do zámku najít Celestii.

„Leni, jsi v pořádku?“

Asi čtrnáctiletá dívka s tmavými vlasy ležela na nemocničním lůžku, s rukou na kapačkách. Měla nepřítomný výraz. Ale její maminka věděla, že ji vnímá. Lenka měla na tváři úsměv. Ten umělý, který vyvolají jen prášky. Korzynskiho syndrom. Nevyléčitelná a smrtelná nemoc.

Twilight dorazila do hlavního sálu. Celestie se koukala z okna.

„Co se to děje?“ začala hned Twilight.

„Copak ti Rusharia neřekla, co se stalo?“

„No, řekla, vlastně ne, byly jsme v půlce a pak najednou zmizela.“

„Ah... Twilight, budeš patřit mezi pár lidí, kteří vědí o Equestrii pravdu.“

Twilight váhala. Chce opravdu vědět pravdu? Chce opravdu vědět, jak je to všechno doopravdy? Ale na to nebyl čas, Celestie již spustila.

„Víš, Twilight, pravda je taková, že my všichni jsme jen pouhá iluze.“

„COŽE?“

„V podstatě jsme jen výplod fantazie, náš osud předurčuje jedna a ta samá osoba, která nás vymyslela. Vše, co děláme, děláme proto, že to tak chtěla.“

„Tomu nevěřím, to je hloupost!“

„Budeš muset, Twilight, tak to je.“

„Hej, nevíte, co je s Lenkou?“

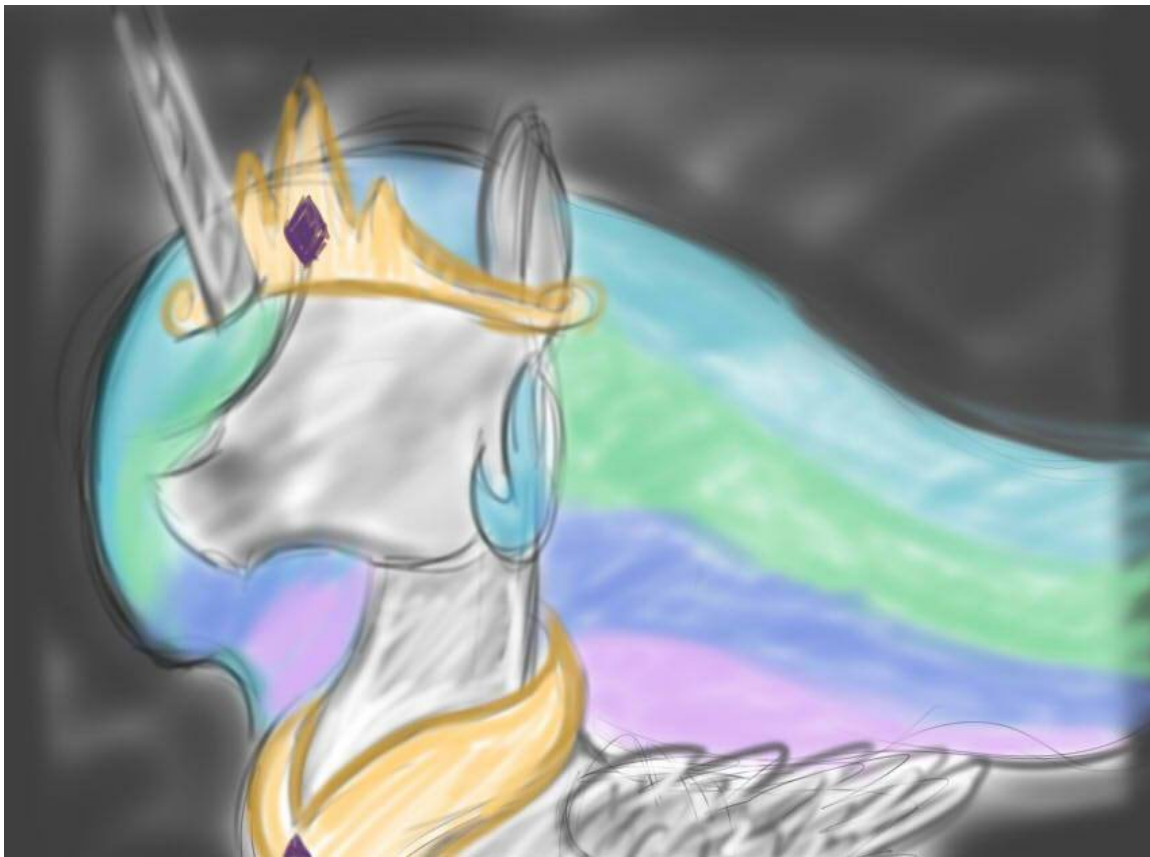
„Je v nemocnici na kapačkách.“

„Fakt? Ježíš a co jí je?“

„To nikdo neví, prej je to fakt vážný.“
„Možná ji ta její fantazie dostala na smrtelnou postel.“
„Nedělej si z toho srandu, idiote.“

Uběhlo pár vteřin a Twilight s Celestii stály na malém kousku podlahy, který se vznášel v bílém prázdnu.
„Co se to děje?!“ ptala se znovu Twilight. Brečela. Slané kapky padaly do světlého nekonečna.
„Až ten, kdo nás stvořil, naposledy vydechne, tak svět, ve kterém jsme, se jednoduše rozplyne.“
„My jsme to poslední, co zůstalo?“
„Ani my nezůstaneme. Nezůstane nic.“

„Maminko?“
„Ano, zlatíčko?“
„Odcházím. Cítím to.“
Maminka chytla Lenku za ruku. Z očí jí vytryskly slzy. Věděla, že bude konec. Jen si to odmítala připustit a žila ve falešné naději, že vše bude v pořádku.

„Sbohem, Twilight, byla jsi úžasná žákyně.“ řekla Celestie a poté se rozplynula jako všichni před ní.
Twilight zůstala sama stát na kusu podlahy. Tak. Tohle je konec. Twilight se naposled podívala pod sebe. Ve vteřině zmizela podlaha a ona se propadla do ničeho.

Na pokoj přišla sestřička. V ruce držela desky, které byly narvané papíry.
Maminka zvedla červené oči. „Co to je?“
„Víte, než vaše dcera zcela ochrnula, kreslila. Nakreslila spoustu obrázků jakési země, které říkala Equestrie. Je tam také spousta barevných koníků, je to celkem roztomilé, napadlo mě, že byste si to chtěla vzít, správně vám to mám i dát.“

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybrala do sborníku?

Nevím, co mě k tomu vedlo, nápad, že je Equestrie vlastně jen vymyšlený svět uvnitř něčí hlavy mě napadl, když jsem byla u babičky.

Do Sborníku jsem původně chtěla vybrat creepypastu o Pinkameně, ale ta nebyla (a ani teď ještě není) hotová, a proto jsem tam dala tuhle, protože se mi zdá z mých pony povídek asi nejlepší.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Píšu tak nějak svým stylem, ale dodržuji formátování. Sem tam si přečtu články týkající se psaní, aby to nebyla zase úplně amatérina.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

temná, psycho, zmatená

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

S NikolPegasister jsem dobrá kamarádka. Víím, že kreslí a kreslí dobře, proto, když jsem si měla vybrat kreslíře, ani na chvíli jsem neváhala.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Na nic, je to zatím jen kreslení z nudy, ale doufám že se dopracuju trochu dál.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Preferuju normálně tužku a pastelky či akvarelové pastelky, do sborníku jsem kreslila v PTS na přání autorky.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

skromné, jednoduché a klidné

Jak ses dala dohromady s autorem?

Jako první jsem jí myslím kreslila její ponysonu... A pak už jsem si ji přidala na fcb a nějak to začalo...

Bio autora

Přezdívka: Greytail

Jméno: Jakub

Věk: 25

Pohlaví: muž

Zájmy: Friendship is Magic, psaní, Magic: the Gathering, Warhammer, četba, počítačové a konzolové hry, hudba

Datum registrace na fóru: 28. 11. 2011

Oblíbený poník: Až na pár výjimek každý

Bio ilustrátora

Přezdívka: Azuliana

Jméno: Marie

Věk: 26

Pohlaví: žena

Zájmy: tanec, kreslení, zpěv

Datum registrace na fóru: 12.11.2012

Oblíbený poník: Spike (is the best pony!), Rarity

Největší nepřítel

Silně přšelo a kapky deště dopadaly na duhovou hřívu. Tisíce a tisíce kapek vody skrápělo bílé alicorní tělo. Kdokoliv jiný by se v tu chvíli už dávno roztřásl a utíkal se schovat někam do sucha. Jenže princezna Celestie děšť ani nevnímala. Stála před ohromným vchodem do jeskyně v horách na samotné hranici Equestrie s Gryfonií a hleděla do temnoty. Věděla, že se zde ukrývá netvor, který jí tolikrát zranil, přestože nezanechával žádné viditelné jizvy. Dlouho měla za to, že již nežije, ale on se ukázal, když to čekala nejméně – a udeřil nejkrutěji, jak jen mohl. Dva měsíce po něm pátrala a nyní ho měla na dosah. Cítila jeho temnou auru, zlo, které ho obklopovalo a kterým se stal. Nadechla se a vešla do jeskyně.

„Tohle je moje sestřička?“ Celestie se dívala se do dřevěné kolébky, kde spokojeně spala malá, tmavě modrá alicorní klisnička. Její srst Celestii připomínala noční oblohu. Nacházela se v pokoji královského páru na hradě Canterlot. Bylo již pozdě, a tak byl pokoj osvětlován velkým dřevěným lustrem, který visel u stropu. „Ano, Celestie. Tohle je tvoje sestřička Luna. Jednou společně budete vládnout Equestrii,“ odpověděla jí starší alicornka, která ležela na boku vedle ní. Její srst byla alabastrově bílá s přechodem do světle oranžové na koncích křídel a hřívě. Celestie k ní vzhledla. Alicornka se na malou Celestii usmála tím způsobem, který dovedou pouze matky, které mluví se svými dětmi. „To budeme vládnout jako ty a tatínek?“ ptala se Celestie. „Ano, broučku. Jednoho dne vám předáme naše znalosti a s nimi i vládu nad dnem a nocí. Každá z vás bude vládnout jednomu živlu. Stejně jako já vládnu noci a váš otec dni.“ „Jenže dneska zvedal měsíc tatínek,“ namítla Celestie. Její matka se usmála. „To ano. Ale to proto, že se nyní musím starat o Lunu. A ta je pro mě přeci jenom o něco důležitější než vladařské povinnosti.“

Celestie se zamyslela.

„A já jsem taky pro tebe důležitá?“ zeptala se.

„Samozřejmě. Obě pro mě a pro tatínka budete těmi nejdůležitějšími klisničkami pod celým širým nebem.“

Vzpomínky ji bodaly do těla, jako kdyby to byly nože. Bolely, vháněly jí slzy do očí. Čím hlouběji šla do jeskyně, tím bolestivěji ji zasahovaly. Jediným zvukem, který se nesl jeskynní, byl, krom kapání vody, zvuk jejich kopyt. S každým krokem jakoby přišel zásah. Princezna Celestie už několikrát stála proti mocným protivníkům. Ať už šlo o Sombrou, černokněžného vládce Křišťálové říše a odporného tyranu; Aratha, krvelačného minotauřího krále, zakutého ve své onyxové zbroji, nebo Discorda, ztělesnění chaosu... Jenže proti nim bojovala společně se svou sestrou, princeznou Lunou. Se sestrou, kterou ztratila...

V hlavě se jí začaly usazovat chmury. Dokáže se mu postavit? Postavit tomu, kdo o ní věděl vše? Kdo znal její slabá místa? Ne, nesmí se tomu poddat. Musí být silná – nyní více, než kdykoliv předtím.

Pokračovala...

Celestie sledovala skrze pootevřené dveře, co se děje v trůnním sále. Původně šla pouze kolem, ale když zaslechla křik svého otce, zarazila se. Přeci jenom, král Kosmos působil, jako by ho nic nedokázalo naštvat. Proto ho měli poddaní tak rádi. Nenechával se unášet zlostí a byl spravedlivý. Proto Celestii skoro až vyděsilo, když ho slyšela takhle křičet. Byla zvědavá, kdo ho tak rozzuřil.

„NĚCO TAKOVÉHO NEPŘIPADÁ V ÚVAHU!“ křikl Celestiin otec na kaštanově hnědého alicorna s krvavě rudou hřívou. Její matka seděla v pozadí a do hádky se prozatím nehodlala nijak plést.

„Ale pochop, Kosmosi, že pokud našim sousedům neukážeme naši sílu, ukážou oni nám tu svoji!“ snažil se přesvědčit alicorn svého krále. Kosmos, temně modrý alicorn s fialovými odstíny na hřívě a ohonu, se zastavil a podíval se nevěřicně na druhého alicorna.

„Abaddone, posloucháš se vůbec?“ nedokázal pochopit, jak hnědý alicorn může toužit po něčem takovém.

„Poslouchám, to se neboj. Ale ty asi nevidíš, co se děje, bratře. Jsme jedni z mála posledních vznešených

alicornů. Společně bychom mohli využít naše síly a pokud by nám pomohly tvoje dcery...“

„NAŠE DCERY ANI NEZMIŇUJ, ABADDONE!“ povstala náhle Celestiina matka.

„Odpusť Galaxie, nechtěl jsem...“

„Nechtěl jsi co? Abaddone, Equestrie má za sebou válku s Dracoequiny!“

„Ano, válku, ve které jsme skoro všichni padli, Galaxie!“ křikl na ni Abaddon. „A nechci riskovat, že Equestrii zničí někdo, kdo využije toho, že jsme oslabení po souboji s polobohy disharmonie!“

„Jenže sám se chováš jako jeden z nich, Abaddone. Otrávil snad tvoji duši Discord svými slovy? Nebo do tebe Groll dostal svoji krvelačnost?“ zeptal se ho Kosmos chladně.

Abaddon zmlknul.

„Samozřejmě, že ne. Ani Discord, ani Groll...“ řekl o něco tišeji.

Celestie ho skoro ani neslyšela.

„Dobrá. Tím bychom naši debatu ukončili,“ otočil se ke svému bratrovi Kosmos.

„Nech si to ještě projít hlavou, Kosmosi,“ řekl Abaddon.

„To jsem už udělal, bratře. Ted' odejdi,“ oznámil mu král Kosmos. Abaddon z jeho hlasu pochopil, že jde spíše o rozkaz zabalený do mírné formy. Uklo-nil se tedy a odešel. Celestie se na poslední chvíli stačila schovat za jedním sloupem. Abaddon kolem ní prošel, aniž by si ji všiml.

„Rozhodl ses sám,“ zaslechla ještě, jak Abaddon polohlasem řekl. Tušila, že ta věta byla adresována jejímu otci, ale její obsah tak přesně nechápala. O pár let později jí došlo, co tím její strýc myslel.

Chodba náhle skončila a Celestie vešla do ohromného jeskynního prostoru. Jeskyni osvětlovalo světlo ze stovek krápníků, z nichž kapala voda, která pomalu tvořila na zemi drobné louže. Některé se již spojily a tvořily malá podzemní jezírka. Na stěnách rostl mech. Celestie se nemohla nevšimnout toho, že na některých místech jsou vidět stopy po zubech. Ano, byl tady. A nejspíše na ni už čekal.

„Zdravím tě ve svém skromném sídle,“ ozvalo se náhle odněkud z tmavého místa. Celestie se instinktivně otočila směrem, odkud hlas vycházel a namířila tam svůj roh, připravena zaútočit.

„Ale no tak, no tak. Přece bys nebyla hned taková agresivní,“ ozval se hlas znovu. Byl tak rozdílný od toho, jak zněl dříve, ale přesto by ho poznala kdykoliv. Nyní zněl chraplavě, jakoby jeho majitel trpěl nějakou silnou nemocí. Ten se vzápětí taky ukázal. Celestie málem vyjekla hrůzou. Před ní stálo stvoření, které kdysi bylo alicornem jako ona. Jenže nyní šlo o něco, co se dalo nejlépe popsat jako živoucí mršina. Pod zbytky hnědé srsti byly vidět obrysy kostí, z křídel již dávno vypadalo veškeré peří a oči byly zapadlé v lebce tak, že to v přítmí působilo, jako by místo nich byly prázdné důlky. Hřívu i ohon už stvoření dávno ztratilo. Jediné, co vypadalo v pořádku, byl roh, který ale oproti své bývalému zbarvení zčernal. Stvoření se usmálo a odhalilo tak zuby, na některých z nich se zachytily zbytky mechu.

„Nebo bys snad jen tak zaútočila na svého strýce?“ zeptalo se stvoření.

„Porazili jsme ho, má paní. Abaddonova armáda byla zničena,“ hlásil posel. Královna Galaxie seděla na trůně. Její dvě dcery byly s ní. Princezna Celestie seděla po pravé straně a princezna Luna po levé. Equestrie měla za sebou rok trvající válku, kterou začal bratr krále Kosmose, Abaddon. Jeho armáda krvavých poníků vtrhla do Equestrie zčistajasna a za sebou zanechávala jen zkázu a smrt. Král Kosmos nakonec proti svému bratrovi vyrazil v čele equestrijské armády, kterou kromě profesionálních vojáků tvořili dobrovolníci, kteří sice nebyli v boji zkušení, ale hnala je touha po odplatě za padlé rodiny a přátele. Rozhodující střet se uskutečnil na rozlehlé Větrné planině, kousek od pevnosti Staliongrad. V Canterlotu zůstala královna s dcerami a čekala na jakoukoliv zprávu. Dva dlouhé dny trvalo, než konečně dorazil posel.

„A můj druh? Kdy se vrátí?“ chtěla vědět Galaxie. Posel náhle sklopil oči. Celestie poznala, že se stalo něco hrozného.

„Má paní,“ řekl po dlouhé době sotva slyšitelným hlasem, „je mi to líto, ale... Král Kosmos padl.“

Nikdo nemohl říct, jak dlouho panovalo to hrobové ticho. Král Kosmos, vládce Equestrie, byl mrtvý! Královna Galaxie té hrozné zprávě nechtěla uvěřit. To přece nemohla být pravda, aby její milovaný druh tak náhle odešel...

„Dě-děkuji ti. Můžeš odejít,“ pokynula poslovi. Ten se uklonil a odešel. Královna počkala, až se za ním zavrou dveře. Poté propadla slzám. V ten samý okamžik, jako by tíha zprávy dopadla i na princezny a rozbrečely se též.

O týden později stála královna Galaxie se svými dcerami na balkónu svého pokoje a dívala se na hvězdy. Celestie s Lunou stály hned za ní a neodvažovaly se nijak rušit. Ticho nakonec přerušila samotná Galaxie.

„Pamatujete si, jak jsem vám říkala o tom, že jednou převezmeme vládu nad Equestrií?“ otočila se ke svým dcerám. V jejich očích byl pořád viditelný smutek. Navíc se zdálo, že od smrti krále Kosmose královna chřadne. Radost, která z ní vždy vyzařovala, byla náhle pryč.

„Ano,“ odpověděly princezny jednohlasně.

„Ten čas právě nadešel,“ oznámila jim prostě jejich matka.

„Ale... my nejsme ještě připravené,“ zkoušela namítnout Luna a udělala pár kroků k matce. Galaxie se na ni mile usmála.

„Já ale věřím tomu, že jste. Obě jste již několikrát pomáhaly při důležitých rozhodnáních. A slunce i měsíc umíte zvedat již hodně dlouho.“

„Jenže, co když se někdy rozhodneme v něčem špatně? Co když nebudeme dobré vladařky? Co když nás nebudou mít poníci rádi?“ strchovala se Luna. Náhle ucítila dotek hřívky na svém těle. Otočila se a spatřila Celestii, která se na ni povzbudivě dívala.

„Společně to zvládneme, sestřičko,“ řekla Celestie. Galaxie se na své dcery podívala a v srdci cítila hrdost. Ano, Celestie s Lunou budou určitě skvělé vladařky.

„Dobře,“ přikývla Luna. „Ale co bude s tebou, mami?“ otočila se ke Galaxii. Ta se opět podívala na hvězdy.

„Já půjdu za Kosmosem. Patříme k sobě a jeden bez druhého nemůžeme být. A já bych již nedokázala vést Equestrii ke světlejším zítřkům. Nyní je to na vás. Můžu vám dát pouze poslední radu.“

Celestie s Lunou zpozorněly.

„Pokud nebudete vědět, jak se rozhodnout, poslouchejte své srdce. To vám vždy dá tu nejlepší radu v té nejhorší chvíli. A pamatujte – jedna bez druhé jste mnohem zranitelnější. Nedovolte nikomu a ničemu, aby vás rozdělilo.“ Galaxie se odmlčela. „Mám vás obě moc ráda.“

„My tebe taky, mami,“ objaly naposledy svou matku obě princezny. Poté Galaxie poodešla. Ještě jednou se na své dcery podívala, poté roztáhla křídla a naposledy vzletěla. Celestie a Luna ji celou dobu sledovaly. Přestože jejich matku tolik trápila ztráta jejího druha, na jejím letu se tu nijak neprojevalo. Stoupala stále výše a výše, až z ní byla pouhá tečka na obzoru. Nakonec zmizela princeznám z dohledu.

Chvíli se nic nedělo. Poté se kdesi nad horami objevil záblesk nádherného stříbrného světla. V ten moment bylo princeznám jasné, že se jejich rodiče opět setkali. Záblesk osvětloval celou Equestrii a oznamoval tak poníkům, že nyní mají nové vládkyně. Jev trval jen pár sekund a poté se vlády opět ujala tma.

Celestie se podívala na svou sestru. Všimla si, jak jí po tváři začí-

nají téct slzy. Jemně jí je kopýtkem utřela.

„Proč se tohle muselo stát? Proč na nás musel strýc zaútočit?“ zeptala se Luna.

„Luno, Abaddon již není naším strýcem. Už není ničím jiným, než jménem, které bude navždy spojeno s tou nejhorší zradou v dějinách Equestrie. A my dvě nyní musíme ukázat, že k něčemu takovému již nikdy nedojde. A dokážeme to, vid’?“ řekla jí Celestie. Luna se smutnými očima podívala na svou starší sestru. Když viděla její odhodlání, usmála se a slabě kývla.

Celestie se znechuceně dívala na to, co kdysi bylo jejím strýcem. Tohle se stane z každého, kdo se obrátí ke stínům?

„Koukám, že tě moje nynější podoba celkem překvapila, Celestie,“ utrousil Abaddon.

„Ani ne tak překvapila, jako znechutila,“ odvětila alicornka. Abaddon se zachechtal.

„Má drahá neterinko... Pořád si zkoušíš hrát na silnou vládkyni. Na něco, na co sama víš, že nemáš. I teď, když mě vidíš, si pořád snažíš hrát na klidnou a vždy vyrovnanou vládkyni Equestrie... Jsi špatná herečka, Celestie, velmi špatná...“

„Sklapni! Nejsi nic jiného než nechutný zrádce, který málem přinesl Equestrii její konec! Tvoje jméno se stalo tou nejhorší nadávkou, a když už někdo má tu smůlu, aby tě zmínil, tak to učiní s co největším opovržením v hlase!“

„Vážně? Přestože jsem se snažil zachránit Equestrii před tvým šíleným otcem?“

„Pokud někdo byl šílený, tak pouze ty.“

„Jak je vidět, jablko nepadlo daleko od stolu. Taky nevidíš to nebezpečí od svých sousedů. Co si myslíš, že nečekají na svou příležitost, aby se Equestrie zmocnili? Aby zničili to, co jsme my dlouhá léta ochraňovali?“

„Tobě nikdy nešlo o ochranu Equestrie, Abaddone. Chtěl jsi jenom dobývat další území, ačkoliv už teď je naše země dostatečně velká.“

„Ano. Je dostatečně velká, to říkal i můj drahý bratr,“ sykl vztekle Abaddon a začal pochodovat v kruhu.

„Hrát si na vlastním písečku, o okolí se nestarat, a žít šťastný život, že? Omyl, Celestinko. Pouze tím ukazuješ svoji neschopnost vládnout správně. Tvoje sestra by byla mnohem lepší,“ oznámil jí.

V Celestii hrklo.

Uplynulo několik let od doby, kdy Celestie s Lunou převzaly vládu nad Equestrií. Za tu dobu se sestry společně postavily mnoha nepřátelům, z nichž nejděsivější pro obě byl navrátilivší se polobůh chaosu Discord. Společnými silami ovšem i jeho porazily a již se zdálo, že Equestrie již může žít v míru. Jenže osud tomu chtěl jinak.

Jednoho dne zůstal měsíc na svém místě, přestože již měl dávno zapadnout a uvolnit místo slunci. Celestie běžela chodbou k pokoji své sestry. V hlavě se jí honily obavy, co se Luně stalo. Tohle bylo poprvé, co se její sestra zpozdila. Konečně stála u dveří Lunina pokoje.

„Luno! Jsi v pořádku?“ klepala na dveře. Žádná odpověď. Celestie začínala mít čím dál větší strach. Tohle už nebylo normální.

„LUNO!“ křikla Celestie a rozrazila dveře pomocí svého rohu. Hned nato vběhla do pokoje a dívala se po své sestře. Nakonec ji spatřila, jak stojí u okna a oddechla si. Jenže vzápětí si uvědomila, že něco není v pořádku...

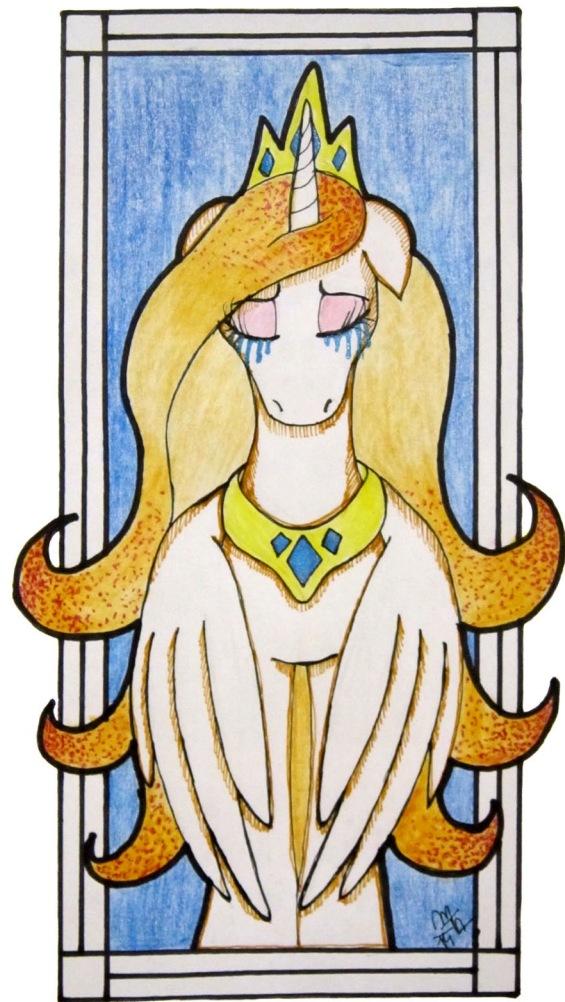
„Luno?“ oslovila ji Celestie s nervozitou v hlase.

„Luna... tu není...“ odpověděla Celestii ta bytost, která stála v pokoji. Poté se k zaražené princezně otočila. Celestie vykřikla. Bytost, která před ní stála, byla dokonalým ztělesněním stínu. Černá srst, ostré rysy ve tváři, helma zakrývající velkou část obličeje, roh končící ostrou špičkou a hlavně hadí oči, nyní se nenávistně dívající na bílou alicornku. Jenže ani tohle by Celestii tak neděsilo. Co ale bylo horší - v rysech postavy poznala svoji mladší sestru!

„Luno! Co... Co se ti stalo?“

„NESLYŠELA JSI!?“ zařvalo to stvoření a roztáhlo výhruzně křídla. „Luna už neexistuje! Změnila se kvůli tobě!“

„Cože?“

„Pravda se ti poslouchá velmi špatně, že? Raději bys poslouchala to neustálé podlézání tvých drahých poddaných, že?“

„Nechápu, o čem to mluvíš! Co jsi udělala s mojí sestrou!?“

„JÁ jsem nyní tvoje sestra! Tohle jsi z ní udělala, Celestie. Hrála ses ve své slávě, procházela se mezi poddanými s hlavou hrdě vztyčenou a na svou sestru jsi zapomněla.“

„To je lež! Vždy jsem jí měla ráda!“

„Ale asi ne tolik, aby odolala jeho řečem.“

„Cože? O kom to mluvíš?“ nechápala Celestie.

Temná alicornka se usmála a odhalila dva přerostlé špičky, které byly podle všeho dostatečně ostré na to, aby jednoduše prokously kůži.

„Abaddon,“ řekla s ledovým klidem.

„Ale ten...“

„...je mrtvý? Ne, ne tak docela.“

„Jak se k Luně dostal?“

„Každou noc, když jako jediná hlídala Equestrii, zatímco všichni spali, aby nabrali dostatek sil k tomu, aby ti dobře pochlebovali, za ní přicházel v podobě stínu. Měla z něj strach, nevěřila mu... Jenže byla pořád nezkušená. Přicházel za ní v podobě nočních tvorů, kteří chápali Lunino trápení. Postupně si získal její důvěru a štvál ji proti tobě. Když pak prokoukla, kdo to s ní ve skutečnosti mluví, bylo už pozdě. Její nenávisť k tobě byla tak velká, že Abaddonovi stačilo Lunu posednout stíny. A zbytek už nechat na mě!“

„Ne, to není pravda. Luno, poslouvej mě...“

„JSEM NIGHTMARE MOON, PRINCEZNIČKO!“ zařvala bytost, ve kterou se Luna změnila. „A TY UŽ MI NEMÁŠ CO POROUČET!“

Vzápětí po Celestii vypálila černý orb. Princezna stačila vykouzlit jednoduchý štít, takže se vyhnula plnému zásahu. I tak bylo ale kouzlo dostatečně silné na to, aby ji odhodilo a na chvíli omráčilo. Když se Celestie vzpamatovala, byla Nightmare Moon už pryč.

„Copak?“ pousmál se Abaddon. „Uhodil jsem snad na bolavé místo?“

„ZABIJU TĚ, TY HAJZLE!“ křikla na něj Celestie a vyrazila proti němu. Bylo jí jedno, že proti ní stojí naprostá troska, která se jí nemůže bránit. Hnala ji čistá nenávisť. Bohužel zapomněla na jednu věc – nikdy nepodceňovat svého protivníka. Abaddon sice připomínal oživlého kostlivce, na kterém se ještě držela kůže, ale jeho síla nyní spočívala ve stínu, kterým se částečně stal. Rozplynul se před Celestii a ta jenom neškodně proběhla. Poté se zhmotnil na jiném místě. Celestie zastavila a chvíli se nechápavě rozhlížela. Naštěstí se rychle vzpamatovala a rozhlédla se kolem sebe. Díky tomu stihla na poslední chvíli uskočit černému blesku, který po ní Abaddon vrhnul. Ten udeřil do země a zanechal po sobě menší díru. Abaddon zasyčel. Celestie po něm vypálila světelný orb. Abaddon se v mžiku obklopil stínovou hradbou, která orb pohltila.

„Ted’ zase já,“ oznámil chladně Abaddon a vzápětí splynul s okolními stíny. Celestie se začala kolem sebe rozhlížet, připravena se bránit útoku, který mohl přijít odkudkoliv. Z tohoto souboje odejde jenom jeden z nich. A Celestie nehodlala být tím, kdo prohraje.

Zaposlouchala se do okolních zvuků. Pokusila se dýchat o něco klidněji. Do uší jí zasahovaly zvuky jeskyně. Kapaní vody. Proudění větru. Ozvěna jejích kroků. Její dech. Náhle zaregistrovala něco, co při troše představivosti identifikovala jako pohyb někoho jiného. Prudce se otočila. Z jedné stínové masy v ten samý

okamžik vyskočil Abaddon, a než stačila Celestie jakkoliv zareagovat, vypálil po ní další kouzlo. Celestie na poslední chvíli stačila vyslat bílý paprsek. Obě kouzla se střetla a vstřebala se vzájemně, doprovázena oslnivým světlem. Celestii na chvíli oslepilo.

„Skončíme to!“ zaslechla akorát a vzápětí ucítila bolest na boku. Abaddon využil její chvilkové slepoty a zasáhl ji dalším kouzlem. Celestie padla na zem. Kouzlo naštěstí nebylo tak silné, aby ji zabilo, ale alicornka věděla, že to je jenom proto, aby si Abaddon svůj závěrečný úder dosyta užil. To se jí potvrdilo vzápětí, když ucítila, jak jí její strýc otočil hlavu tak, aby mu viděla do tváře a jedno kopyto jí položil zlehka na krk.

„Poslední z vladařského rodu. Řekni mi, neteřinko, jaký to je pocit vědět, že jsi krutě prohrála?“ pousmál se. „Eq... uestrie... ti nikdy... nebude patřit... ty parchante...“ zasípala Celestie. „Každý v... tobě... vidí jen... zlo...“

„Ale nepovídej! A co potom vidí v tobě? Egoistku, která zabila svoji sestru, aby se s ní nemusela dělit o moc?“ Abaddon kopytem trochu stiskl Celestiiin krk. Alicornka se začala dusit.

„Pověz mi... Jaké to je, když se musíš postavit někomu z rodiny, aby sis zachovala moc? Jaké to bylo, když se Luna zachovala přesně tak, jako já?“ usmál se krutě alicorn.

Celestii při těch slovech cítila bolest v srdci. Tenhle hajzl využil Luniny nezkušenosti, aby jí otrávil svými řečmi. To díky němu se z ní stala Nightmare Moon. To kvůli němu musela Celestie udělat to, co jí nikdy nepřestane bolet...

Celestie se podívala na svou protivnici. Nightmare Moon stála jen pár kroků od ní a měla výhružně skloněný roh. Trvalo asi půl roku, než Celestie našla svou změněnou sestru. Byla ukryta v jejich letním sídle, místě, kde to jako malá měla tolik ráda. Celestie si v duchu nadávala, že jí něco tak jasného nedošlo hned. Ovšem na druhou stranu, dodalo jí to naději, že někde v té stvůře, která pokryla Equestrii závojem věčné tmy, je pořád její malá vyděšená sestřička. A Celestie byla rozhodnuta ji zachránit za každou cenu. Přesto byla připravena i na to, že bude muset použít i sílu elementů rovnováhy.

„Koukám, že jsi nezapomněla na to, co měla Luna ráda,“ zasyčela Nightmare Moon.

„Je to moje mladší sestra a nenechám tě, abys ji ubližovala!“

„A neubližila jsi jí ty sama právě nejvíce tím, že byla ta druhá? Kolikrát ses jí zeptala, jestli ji něco netrápí?“

Celestie sklopila zrak. Nightmare Moon vítězoslavně vztyčila hlavu.

„Vidíš? Nikdy jsi nebyla na blízku, když tě potřebovala. Proto jsi ji ztratila. Nesnáší tě, Celestie. A já ji hodlám doprát to potěšení, aby si teď mohla vybit svou zlost!“ křikla a střemhlav se vrhla na protivnici, roh připravený k tomu, aby probodl Celestii. Jenže Celestie náhle pozvedla svou hlavu a roh se zachytil o korunku a neškodně se v něm zaklínila. Celestie si nyní hleděla s Nightmare Moon přímo do očí.

„Možná jsem neměla tolik času pro svou sestru, kolik jsem chtěla. Možná jsem nevěděla o všech jejích problémech,“ řekla Celestie polohlasem. „Ale nikdy jsem ji nepřestala mít ráda a ona nepřestala mít ráda mě!“ S těmi slovy od sebe Nightmare Moon odstřelila. Ta se stačila ve vzduchu přetočit tak, aby dopadla na nohy. Přesto na ní bylo vidět, že s něčím takovým nepočítala.

„Nikdy ji nezachráníš,“ zavrčela Nightmare Moon.

„To se uvidí,“ odvětila Celestie a následně začala vstřebávat sílu elementů. Už pochopila, že síla démona, který Lunu posedl, je nyní příliš silná. Musela udělat jedinou věc, která byla v tuhle chvíli možná.

„Nemůžeš nás rozdělit! Jsme jedno tělo!“ zařvala démonka, když spatřila, jak se kolem Celestie začínají vytvářet duhové proudy. Elementy se začaly probouzet. Nightmare Moon se pokusila vyslat po Celestii několik blesků, ale všechny byly pohlceny duhovou září. Vzápětí proudy vyrazily po démonce a v mžiku ji obklopily. Celestie pootevřela oči.

„Nyní ne. Ale najdu způsob jak tě zničit, Nightmare Moon a jak osvobodit svou sestru!“ řekla chladně.

„Ne, nedělej to! Zabiješ ji! Zabiješ tak Lunu!“ křičela Nightmare Moon. To Celestii vyděsilo. Mohla být skutečně moc elementů rovnováhy příliš silná? Mohla nechtěně zabít Lunu?

„Udělej to, sestřičko!“ zaslechla náhle známý hlas.

„Luno?“

„Neposlouchej ji! Budu v pořádku! Zachraň Equestrii před stínem!“ křičela Luna na svou sestru. To dodalo Celestii nové síly. Ano, Luna má pravdu. Equestrie musí být zachráněna.

„Odpusť mi to, sestřičko!“ zakřičela nahlas, jakoby doufala, že jí její sestra tam někde v nitru démonické bytosti uslyší. Kouzlo elementů pokrylo řvoucí Nightmare Moon. Krátce na to vytryskl v místě, kde Nightmare Moon stála, ohromný duhový sloup, který vedl až do nebes. Trvalo to dlouho. Neskutečně dlouho. Jakmile bylo kouzlo dokonáno, zbyly z letního sídla pouhé ruiny.

Celestie stála na místě a zhluboka oddechovala. V očích měla slzy. Zbyla jako poslední ze svého rodu. Byla posledním vyšším alicornem. Tak ji nyní budou její poddaní vnímat. Zvedla hlavu. Tam, kde kdysi býval strop, byl nyní nebeský prostor. Střecha byla totálně zničena a Celestie si ani nechtěla domýšlet, jak daleko mohly kusy stropu dopadnout. Krom toho, nyní ji zajímala jiná věc. Měsíc. Symbol noci, strážce snů a nyní i symbol strachu. Equestriané jeho bílý povrch viděli každou noc. Dnešním dnem se ale jeho povrch změnil. Na jeho spodní části vpravo se objevila černá silueta, připomínající hlavu jednorožce. Ano, Celestie nedokázala Nightmare Moon zabít. Pořád byla jedno tělo s Lunou a té by nikdy neublížila. Proto ji pomocí magie elementů rovnováhy uvěznila na měsíci, dokud nenajde způsob, jak Lunu osvobodit. Ať si to trvá staletí, tisíciletí, milénia... Ona najde způsob, jak své sestřičce pomoci. Do té doby převezme její povinnosti a bude vládnout Equestrii sama. A bude se snažit o to, aby již nikdy země, která jí byla domovem, trpěla. Jenže do té doby musela udělat ještě jednu věc...

„Jak se ti bude umírat s vědomím toho, že jsi zklamala?“ sykl Abaddon a zesílil stisk na krku. Celestie cítila, jak se jí všechny vzpomínky prolínají. Vracela se jí veškerá bolest. Celestie otevřela oči a podívala se na Abaddona pohledem plným nenávisti.

„NE!“ vykřikla a její roh se rozzářil. Abaddon zavyl bolestí. Světlo vycházející z rohu bylo neuvěřitelně oslnivé. Alicorn měl pocit, že mu vypálilo oči. Navíc mu moc nepomáhalo ani, když zavřel oči. Světlo jako by do něj pronikalo i skrze kůži. Spalovalo ho. Musel zmizet. Okamžitě. Zkusil se rozptýlit, ale zjistil, že nemůže. Nechápal to. Otevřel oči a zjistil, že světlo již pokrývalo každý kout jeskyně.

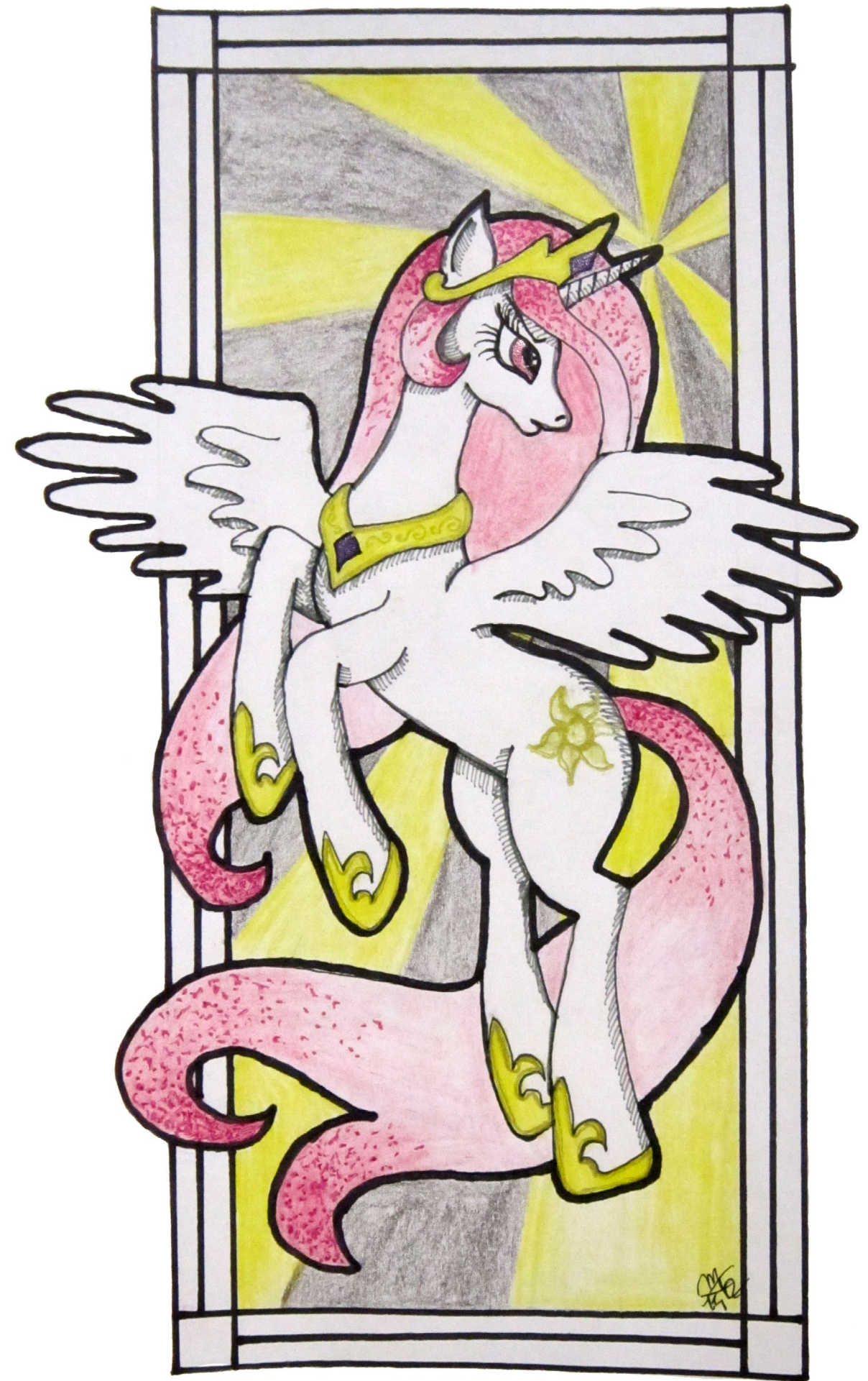
„Co to jako...“

„Myslel sis, že mi nedošlo, co se z tebe stalo?“ oslovila ho Celestie, která se zvedala na nohy. „Zasvětil jsi svou duši stínům, jako již spousta poníků před tebou, Abaddone. Věděla jsem, že tě musím zbavit tvého prostředí, ale měla jsem strach, že to nedokážu. Jenže ty jsi mi připomněl všechny, které mám ráda a o které jsi mě připravil.“ Podívala se na svého protivníka chladným pohledem. Abaddon ji takovou nikdy předtím nezažil. Celestie k němu vykročila. Abaddon se rozběhl směrem pryč z jeskyně. Musel se co nejrychleji dostat do temnoty. Jenže Celestie ho nehodlala nechat. Vystřelila po něm světelný orb, který alicorna zasáhl plnou silou a mrštil s ním o stěnu. Ozvalo se prasknutí několika kostí. Abaddon zařval. Pokusil se zvednout, ale to už u něj byla Celestie a jedním úderem ho znova povalila na zem. Následně do něj pálila jedno kouzlo za druhým. Chtěla, aby trpěl za každý den, kdy ona cítila díky němu bolest. Její nenávist z ní vycházela s každým kouzlem a zabodávala se Abaddonovi do těla. Alicorn ležící na zemi se marně snažil vyhybat. Jeho křik ale čím dál slábl. Celestie náhle přestala s magií a podívala se na Abaddona. Ten už jenom ležel, po těle spousty ran, které odhalovaly tmou v jeho těle. Křídla se už rozpadla. Abaddon se podíval ztýraným pohledem na svou neteř.

„Prosím... slituj... se...“ řekl polohlasem. Celestie pár vteřin mlčela. Následně po Abaddonovi vystřelila poslední kouzlo. Alicorn naposledy zařval a poté se rozpadl v prach.

Světlo pomalu sláblo, ale Celestie ještě stála na místě. Vstřebávala to, co právě udělala. Její pocity byly zmatené. Tohle bylo poprvé, co někoho zabila z čisté nenávisti. Nepřátelé, kterým se stavěla předtím, byli krutí a nechávali za sebou spoušť a zmar... Ale žádný z nich nezaútočil na její nejzranitelnější místo. Celestie se rozplakala. To, že zabila Abaddona takhle krutě, jí nevadilo, spíše naopak – kdyby mohla, tak by snad jeho utrpení co nejvíce protahovala. Jenže věděla, že její rodinu jí to nevrátí. Její rodiče byli po smrti a její sestra uvězněná v měsíci společně s Nightmare Moon. A Celestie nevěděla, jestli někdy najde způsob, jak jí pomoci, nebo jestli o ni přišla navěky.

Jenomže nyní nesměla myslet na takovéhle věci. Equestrie ji potřebovala. Potřebovala vládkyni, která ji povede k lepším zítřkům. Celestie si utřela slzy a potom se pomalým krokem vydala pryč z jeskyně.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

Proč jsem si ji vybral do sborníku, je jednoduché: Moc krátkých prací zatím nemám a u téhle se mi líbil právě ten pohled do minulosti. A co mě k ní vedlo? No, to už sám ani nevím - ale asi to bylo stejné jako u většiny mých povídek: Prostě mi naskočila nějaká scéna a pak už to šlo samo.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Spíše jsem spontánní.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Dobrodružství. Jednoduchost. Fantazie.

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Azuliana je jedním ze dvou kreslířů, se kterými jsem byl tak trochu v kontaktu (tady především díky challengím) a nebyl jsem díky tomu tak stydlivý, jako kdybych měl poprosit někoho, kdo třeba moji tvorbu ani nezná.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Tu spoustu obrazů, příběhů a postav, co mám v hlavě. Nebo prostě něco pěkného, co by lidi potěšilo nebo okouzlo.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Tradiční. Papír a tužka je základ. Do sborníku jsem použila centropenovo-pastelkovou metodu.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

fantazie, barevnost, dekorativnost

Jak ses dala dohromady s autorem?

Oslovili mě dva autoři a já se rozhodla pro Greye, protože mě jeho příběh více zaujal.

ČERVEN

Bio autora

Přezdívka: Iluzon

Jméno: Martin

Věk: 19

Pohlaví: hřebec

Zájmy: Vše, na co si vzpomenete – ponejvíce však knížky, sci-fi a fantasy, hraní na tubu, skauting, elektronika a - řekněme - chození do kostela.

Datum registrace na fóru: 27.2.2013

Oblíbený poník: Pinkie Pie

Bio ilustrátora

Přezdívka: Zagami

Jméno: neuvedeno

Věk: 14

Pohlaví: žena

Zájmy: psaní povídek, lyrics, her, básní, zpívání, malování, grafika, tvorba hudby, koukání na seriály a filmy, spaní, jídlo, League of Legends

Datum registrace na fóru: 12.02.2013

Oblíbený poník: Rarity

Výlet děsu

„Ding ding ding ding ding...“

„Uch, Pinkie vážně nekecala, když povídala, ať si s buzením nedělám starosti. Ten školní zvon vzbudí celý Ponyville!“ pomyslela si Scootaloo, vyvalíce se ven z postele. „Heh, možná, že nás díky ní přiletí vyprovodit i Dash! To by bylo super!“ Její křídla byla z téhle myšlenky tak unešená, až s ní udělaly kolečko kol celého pokoje. Scootaloo už měla všechno sbaleno, a tak popadla skůtr, batoh a vyrazila ze dveří.

Po dobu její cesty na Ponyvillské nádraží se nemohla zbavit pocitu, že na něco zapomněla. Stan si půjčuje Sweetie Belle od ségry, jídlo balí Applebloom...

„Aha, už to mám!“ vykřikla, v oslepující rychlosti udělala bleskovou otočku a za překvapených pohledů rozespálých poníků vyrazila nazpátek.

„Kde vězíš? Vlak už má každou chvíli jet! Snad jsi nezaspala?“ vypadlo z Applebloom, sotva před ní Scootaloo zabrzdila dlouhým smykem.

„Ale nééé, jen sem málem zapomněla svou podkovu pro štěstí,“ odpověděla Scootaloo.

„Fuuuuj, co to tu tak smrdí?“ zeptala se Sweetie Belle mírně zhnuseným tónem.

„Spálila si gumy svou úžasností! Dneska vážně válíš, šprt'ouchle!“ zahlásila Rainbow Dash poté, co její přílet překotil několik kolemstojících zavazadel ostatních žáků. „Jak se těšíte na váš výlet?“

„Nemůžu se dočkat! V Strašidelné rokli jsem ještě nikdy nebyla!“ řekla Scootaloo.

„My taky ne!“ vypískly Applebloom a Sweetie Belle. „Jestli je aspoň půlka toho, co se o ní povídá, pravda, tak tohle bude ten nejlepší třídní výlet v historii... no... všeho!“ řekla po krátkém zamyšlení Applebloom.

„Jsme tu všichni?“ ozvalo se z vlaku. „No tak děti, nastupovat!“ vykoukla Cheerilee z okna.

„Tak si to užijte! A ne, že budete dělat něco neradikálního a nehusťýho!“ rozloučila se Rainbow Dash s Cutie Mark Crusaders.

„Spolehni se, Dash!“ stihla Scootaloo ještě vykřiknout, než vlak vyrazil takovou rychlostí, že by ho nedohonila ani na svém skůtru.

„Cvak,“ zabzučel Featherweightův foťák.

„Pojďte se podívat z okna!“ snažil se Featherweight svým tenkým hláskem probudit celý vagón. „Vypadá to fakt úžasně!“

A měl pravdu. Když se celá třída nahnula k oknům jedoucího vlaku, otevřel se jim pohled na dvě majestátní hory tak vysoké, že na jejich špičky ještě žádný pegas nedosáhl. Svou mohutnou masou se pozvolna rozlévaly do krajiny a na jejich svazích rostly všechny myslitelné druhy stromů – smrky, jedle, borovice, ale i břízy nebo kaštiny a i mnoho stromů s barvami tak divokými, až se z nich klížily oči. Mezi horami se jako dlouhá jizva táhla obrovská proláklina a vprostřed jejího podivuhodně rovného dna se proháněla svižná bystřina.

Když se vlak dostal na vrchol kopce, tak děti uviděly celou trať až k malému městečku, které leželo u vstupu do údolí.

„Pančelko, pančelko, to je Lumberville?“ zahulákal Snips na celý vagón.

„Ano, Snipsi,“ odpověděla Cheerilee.

„A tam budeme jako spát? V takové díře?“ přidala svou trošku k hromadě otázek, jež se valily na usměvavou učitelku Diamond Tiara.

„Ne, ještě dnes se totiž vypravíme do údolí. Doufám, že máte všichni připravené svoje stany!“

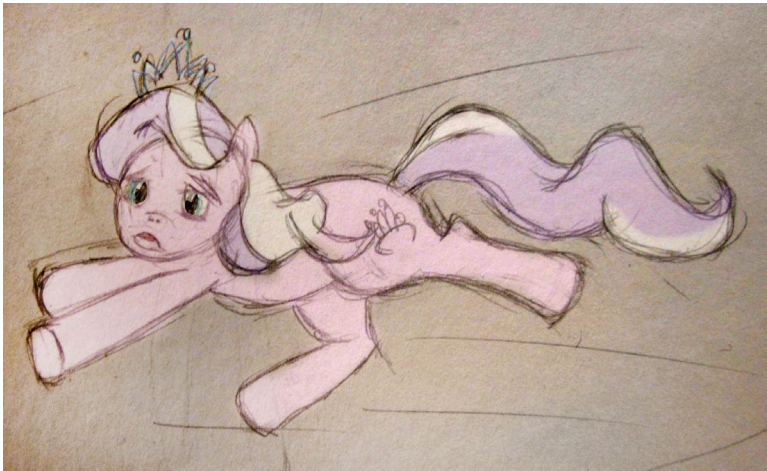
„Uff, to se mi ulevilo. Okolo těch smradlavých drvoštěpů a paličů bych se nevydržela ochomýtat ani minutu!“ postěžovala si Diamond Tiara Silver Spoon.

„Hej! Tady bydlí můj bratranec z třetího kolena Apple Fritter, náno jedna!“ vpadla mezi ně Applebloom.

„Jo? A copak zvláštního tady dělá, co?“ nedala se Diamond Tiara zaskočit. „Pálí olej v nějaké zastrčené vývařovně?“

„No... vlastně jo,“ odvětila Applebloom nejistě. „Až na to, že není zastrčená!“

„Chm, to určitě. Tady je totiž zastrčené úplně všechno!“ řekla povýšeně Diamond Tiara, otočila se na podpatku a vydala se do vedlejšího vagónu se Silver Spoon poslušně cupitající za jejím ctěným pozadím. Její pokus o ladnou eleganci však skončil zmarem, neboť vlak znenadání zabrzdil tak prudce, až obě popadaly na jednu hromadu u stěny vlaku. Nutno dodat, že hurónský smích zbylých spolužáků se jim pranic nelíbil...

„Hej Sweetie Belle, hodiš mi sem ten poslední kolík?“ křikla Scootaloo na svou kamarádku.

„Au, dávej pozor! Když jsem řekla, ať mi ho hodiš, nemyslela jsem tím: „Hej Sweetie Belle, prašť mně prosím tě do hlavy, budeš tak hodná?!?““

„Promiň!“ omluvila se napůl úst Sweetie Belle, zatímco poodstoupila, aby zhodnotila jejich společné dílo. Rozhodně měla na co koukat. Jejich obří, nafukovací „stan“ s kouzelně zvětšeným vnitřkem se svojí pompézností a nádherou mohl srovnávat akorát s tím, co si postavily Diamond Tiara se Silver Spoon.

„Slečno Cheerilee, Diamond Tiara by se ráda zeptala, jestli bychom mohly pokácet tamten strom, co překáží naší rezidenci!“ zeptala se Silver Spoon opodál stojící Cheerilee.

„No tak to teda ne. Co vás to napadlo holky? Kácení stromů je nebezpečná práce! Co kdyby na vás spadl? Nebo na ten drahý stan Tiařiných rodičů?“ zhrozila se paní učitelka bláznivého nápadu.

„Není jejich rodičů, dostala ho k Srdcihřejnému večeru!“ odvětila Silver Spoon.

„No o to hůř. Dokud budu vzhůru a dýchat, tak se tady žádné stromy kácet nebudou!“ dokončila Cheerilee za rachotu padajícího stromu v dáli.

„Tedy, TADY se nic kácet nebude. A rozhodně ne vámi,“ dodala tónem, který nepřipouštěl další diskuzi.

Jak byli malí poníci zabraní do stavění stanů, ani si nevšimli, jak rychle na údolí padl soumrak. A se soumrakem přišel čas na první táborák jejich výletu. Poté, co si zasoutěžili o to, kdo nanosí nejvíc dříví (Scootaloo byla jen těsně poražena Bowiem - kdo měl vědět, že jeho luk střílí i klacky?), se sesedli kolem plápolajícího ohně. Po pár písničkách přišel čas na strašidelné historky.

„Já mám jednu, já mám jednu!“ přihlásila se Tumbleweed.

„Dobrá, pověz nám svou historku. Ale ne že tu všem přivedeš noční můry!“ usmála se na ni Cheerilee.

„No ale co by to pak bylo za historku!“ nedala se odbýt.

„Ha, mně teda nevystrašíš. Já se jen tak nějaké historky nezaleknu!“ ozvala se Scootaloo.

„Tak už začni!“ dala Sweetie Belle průchod své nedočkavosti.

„Toto je příběh, jenž vypráví o tom, proč se rokli, v níž se právě nacházíme, začalo říkat Strašidelná. Před pár lety, kdy ještě Nightmare Moon dlela ve svém měsíčním vězení, se do této rokle vypravila na výlet třída jako ta naše. Jako my dnes si připravili stany a brzy se začali nudit. Jejich paní učitelka však netušila, co by s nimi mohla dělat, a už vůbec ji nenapadlo, že by si mohli zapálit oheň. A to byla jejich záhuba.

Vy si to už možná nepamatujete, ale není to tomu tak dávno, kdy jednou v měsíci padla na celou Equestrii tma tak hluboká, že poník neviděl ani na vlastní kopyta. Netrvalo to dlouho a poníci, nevědíce kam jdou, se rozutekli do všech stran.

Jeden z nich doklopýtal až k ústí tajemné jeskyně, skryté hluboko v útrokách zdejší rokle. Někdo z vás by mohl namítnout, jak mohl vědět, že je u nějaké jeskyně, když vůbec nic neviděl, ale v tu chvíli by se mýlil. Z jeskyně totiž vyzařoval velmi jemný, takřka nepostizitelný rudý přísvit, kterého si náš poník všiml jen díky všudypřítomné temnotě.

Vydal se tedy k tomu tajemnému světlu, až úzkými průchody a průlezy, jimiž se mohlo protáhnout jen malé hříbě, došel do části jeskyně, jež se otvírala do ohromné podzemní síně, celé ozářené tajemným rudým přísvitem.

Náš poník si pomyslel, odkud to světlo vychází. Rozhlížel se a rozhlížel, až ho konečně napadlo pohlédnout ke stropu. Tam spatřil stovky malých, zářících rudých teček. Zpočátku si myslel, že to musí být nějaké zvláštní krystaly, ale jak si jeho oči postupně přivykaly rudému světlu, počal si všímat dalších podrobností. S hrůzou si uvědomil, že to, co považoval za bílé krápníky, jsou tesáky. To, co mu připadalo jako kusy chlupatého mechu, byly uši. A to, o čem si myslel, že jsou kusy skály, byla ve skutečnosti obrovská, kožovitá křídla. A hýbala se! Vzápětí se rudé tečky očí ohyzdných, strašlivých stvoření v jediném mžiku obrátily na něj. Síla jejich pohledu byla taková, že náš ubohý poník nedokázal pohnout jediným svaem a mohl jen bezmocně sledovat, jak se na něj za šustotu stovek křídel snáší jeho zkáza. Už o něm nikdy nikdo neslyšel.“

„Kde je Sweetie Belle?“ ozvala se Scootaloo.

„Ach ne, ty stvůry z té jeskyně ji určitě unesly!“ vykřikla ustrašeně Applebloom. „Musíme ji najít!“

Znenadání jakoby odevšad promluvil hluboký, podmanivý hlas: „Není třeba hledat! Já, Vampyron, král upířích poníků, jsem jí právě vysál krev a vy všichni jste na řadě! MUAHAHAHAHAHAHAHA!“

To už třída nevydržela, jednohlasně počala panicky ječet a rozutekla se do všech stran.

Jediný poník, který zůstal klidný, byla Tumbleweed.

„Panečku Sweetie Belle, říkalas, že to kouzlo, co ses naučila, bude bomba, ale teď's skoro vyděsila i mně!“

„Vidělas jak běželi? To bylo super!“ odpověděla jí už normálním hlasem Sweetie Belle, zatímco vkročila do záře dohasínajícího táboráku.

„Tohle někdy musíme zvopakovat!“ vykřikla nadšeně Tumbleweed a bouchla si se Sweetie Belle kopyty.

Vzápětí začaly obě pobaveně pokřikovat do okolního lesa, že to byla jenom sranda a že už se jako můžou vrátit.

Jak však byly jejich hlasové projevy tuze hlasité, tak ani jedna z nich nemohla zaslechnout tichý šustot křídel v dálce...

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

Už ani nevím, jak mně námět na tuto povídku napadl. Rozmyšlenou jsem měl celou povídku už před odvysíláním dílu „Bats!“, po kterém jsem si říkal, zda nové skutečnosti nezakomponovat do jejího děje, nakonec jsem se však rozhodl Flutterbata ignorovat. Původně měla být delší a mnohem temnější, v průběhu jejího psaní se však vyvinula do finální podoby. Povídku jsem psal přímo do Sborníku. Velkou motivací pro mou účast mi bylo, že Frola se rozhodl hned mou uveřejněnou prvotinu prezentovat na SrazoConu a Conaoke. Poté, co jsem zabral poslední místo zkušenějším autorům, jsem to málem vzdal, ale pak jsem si na tohle vzpomněl a nakonec ji dovedl do konce. V počítači mám sepsanu a v hlavě rozmyšlenou velkou kupu námětů, všechny jsou však na delší formáty a času a chuti ke psaní je málo. Často po splnění povinností nemám chuť k práci, a pokud ji už dostanu, tak jsou naléhavější věci, jež si dožadují mou pozornost, než psaní. Toto fórum mi tedy v rozvoji mého psaní velmi pomohlo, a to především stanovením deadlinů.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Jsem spojením obého. Dějovou linku si povětšinou předem rozmyslím v hlavě, zapíši si však pouze její základní kostru a myšlenky, a ani těch se přísně nedržím. Samotný text poté již píše spontánně, pokud mne však napadne dějový prvek či charakter s hlubším pozadím, přeruším psaní a zapíšu si je do jednoho hromadného souboru s poznámkami. Nepíšu dle příruček a pravidel, vycházím ze všech knih, co jsem za život přečetl a jež se mi usadily v hlavě. Jednou za uherský rok mně napadne nějaký prvek, který jsem četl v nějaké knize, vzpomenu si na dojem, který ve mně zanechal a vyhledám si konkrétní pasáž v knížce. Při psaní poníků mně baví i vyhledávání detailů přímo v seriálu, takových, které by si spojil pouze velice pozorný čtenář a divák zároveň.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

See for yourself.

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Se Zagami jsem se poprvé seznámil, když jsem podal výzvu pro seslání citátů pro mou přednášku „Jak poníci pomáhají být lepším člověkem“. Její historie se satanizmem mně převelice zaujala a následně jsem pak poznal, že je to veskrze skvělá holka. Potkal jsem se s ní na srazech a řekl bych, že jsme prohodili pár slov, které mně utvrdili v tom, že je prostě děsně prima. Její všestranná tvorba je tuze zajímavá a mrzí mě, že nemám čas, abych ji blíže sledoval. Navíc mně zaujal její výtvarný styl, který je také různorodý. Ani nemluvě o tom, že temnotu nejlépe ztvárňuje ten, kdo s ní má niterné zkušenosti.

PS: Jo, a kdyby se náááhodou někdo ptal, tak jí to sluší. Pokaždé. Velmi.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit. Na co tvá tvorba ukazuje?

Kreslení tak moc neprožívám, většinou kreslím své oblíbené charaktery, a své vlastní.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Preferuji vektory a vodovky, do Sborníku jsem použila kombinaci outlines tužkou a potom následné vybarvení ve Photoshopu.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

moje, vyvíjející se, odlišná

Jak ses dala dohromady s autorem?

Well, s Iluzonem jsme se tak nějak znali už před Sborníkem a prostě mi pak poslal PMku, jestli bych mu nemohla dělat ilustrace (původně jsem měla dělat ty víc dark věci a Azu ty veselejší, nakonec to dopadlo tak, jak to dopadlo).

Bio autora

Přezdívka: Aidrien Assagir

Jméno: Pavla

Věk: 23

Pohlaví: žena

Zájmy: psaní, knihy, fantasy

Datum registrace na fóru: 20.11.2012, 19:10

Oblíbený poník: Dark Soul

Bio ilustrátora

Přezdívka: Dragea

Jméno: Lucie

Věk: 23

Pohlaví: žena

Zájmy: čtení, kreslení, zvířata, geocaching

Datum registrace na fóru: 18.10.2011

Oblíbený poník: Fluttershy

Právo žít – I. kapitola

Sněžilo. Takovou bouří zima dlouho nepřihnala. Mráz štípal až do morku kostí a sněhová pokrývka se stále zvyšovala. Vítr vyl. Bílé peklo protrhlo matné světlo následované tichým svistem. Sněhem se prodírala postava zahalená do kožešin, která za sebou v postroji táhla kryté sáně obklopené tlumenou září. Poryvy větru jí kradly dech. Nadzvedávaly tenké vrstvy jejího oděvu a odhalovaly propadlé boky bez svalů, žebra potažená kůží. Zachvěla se zimou.. To nejlepší, co měla a mohla, si nenechala a nyní na to doplácela. Jak byla pošetilá, když si myslela, že to nakonec přece jen zvládnou. Jak byla hloupá, že opustila jejich srub, přestože ji počasí varovalo, co se blíží. Snažila se nadechnout, ale bouře jí to nedovolovala. Vzhlédla k obrysům černajícím se v dálce před ní. Cítila ubývající síly. Srdce jí sevřela hrůza, ledovější než všechno kolem ní. Hledala ve skrytých rezervách vlastních sil a uvědomovala si, že už jí moc energie nezbývá. Monotónní bílá krajina ji ubíjela, za žádnou cenu však nesměla zastavit. Musela se dostat do města, aby ochránila to nejcennější - hříbě zabalené do vrstev kožešin a chráněné matčinou magií.

Koutkem oka zahlédla v nicotě temný pohyb. Cizí přítomnost. Prudce trhla hlavou tím směrem a obranně se přikrčila, jak jen jí to postroj dovolil. Skrz stěnu sněhu se k ní plahočil nevýrazný černý poník s čepicí na hlavě. Dorazil až k saním a zůstal stát pár kroků od nich. Byla odhodlaná s ním bojovat, pokud bude třeba. Pak ale zavrával a s hlasitým klením padl do sněhu. Několik úderů srdce hleděla na padlé tělo, než sklopila hlavu. Proč by mu vlastně měla pomáhat? Svědomí by jí to nedovolilo, kdyby ho tu nechala. Samota a bolest možná otupily její city k ostatním, tohle v ní nicméně ještě nezemřelo. Povzdechla si. Kožešina v sáních se nadzvedla a další rozechvělý nápor magie zvedl cizince ze sněhu. Poslední špetky moci z ní kvapem utíkaly, až ji napadlo, zda kvůli tomuto hazardu dokáže dojít do cíle. Musela. Za každou cenu. I kdyby se měla vyčerpat tak, že už nikdy nebude smět použít magii. Jednorozci si to možná neuvědomovali, ale tak snadno se mohli stát obyčejnými poníky, pokud by příliš hazardovali se svou mocí. Ona však neměla na výběr.

Pár centimetrů nad sněhem cizince odlevitovala k saním. S vypětím zbylých sil vynesla náklad na sáně, kde ho položila k cennému břemenu. Hříbě ani neotevřelo oči, když ho klisna posunula a složila k němu zmrzlého poutníka. Poté oba přikryla tlustá teplá kožešina a obalila je teplá hřejivá magie. „Děkuju,“ ozvalo se zachraptění ztlumené vrstvami medvědí srsti. „Můžete mi poděkovat, jestli se tam dostaneme,“ vydechla vyčerpaná klisna sotva slyšitelně, ale vítr odnesl slova pryč. Krok za krokem šla stále dál. Město se blížilo, jenže její hřejivá moc postupně slábla – sotva dotáhla sáně až do němého města. Za zavřenými okenicemi prosvítalo světlo a teplo, jenže ona to téměř nevnímala. Začínala blouznit. Mrákoty a smrtelné vyčerpání obestíraly její vůli. Kousek racionálně uvažující mysli si uvědomoval, že se vločky neformují přízračných těl. Nevolaly na ni, aby se poddala své únavě, aby v tanci s nimi zapomněla na svůj cíl. Rozhlédla se a zatřásla hlavou. Pak, v příštím okamžiku, zamířila k budově, v níž tušila nemocnici. Museli se o něj postarat. O koho vlastně? O toho cizince nebo o její vlastní hříbě? Nevěděla. Myšlenky se slévaly a přestávaly dávat smysl. Stával se z ní stroj bez vůle, automaticky jdoucí vpřed. Zastavila se. Koutkem oka zahlédla pohyb. S prázdným pohledem v očích pohlédla tím směrem. Už nedokázala ani cítit únavu. Všechno se slilo do mrtvého otupění. Kožešiny se nadzvedly. Cizí hřebec se s námahou zvedal a pokoušel se odplazit. Chvíli pozoroval jejího syna, než si sundal čepici a položil ho hříběti na hlavu. Zabalila ho vším, čím mohla, jen tohle neměly. Mlhu netečnosti rozryl osten výčitek, že to neudělala sama. Sundala postroj a teplo magie se zesílilo. V očích měla překvapený výraz, když pohnula se svým nákladem. Dokázala ze sebe ještě vymáčet nějaké síly. Věřila, že už žádné nemá. Nemohla mít. Položila si hříbě na hřbet a s levitujícím hřebcem za zády vstoupila do nemocnice. Všude bylo ticho, jen na recepci hlídala sestra. Vzhlédla od rozečtené knihy. Klisně se podlomily nohy. Došla do cíle. Tady jejího syna ochrání, alespoň na chvíli, než si sama odpočine, aby ho mohla nést dál. Klesla k zemi a vznášející se náklad s ní. Na chvíli si zavře oči. Na pár okamžiků a pak půjde dál. Obestřela ji tma.

„Mami!“ Ember se s vyděšeným výkřikem probudil a posadil se na posteli. S panikou v očích se rozhlížel, a když spatřil svou mámu ležet v bezvědomí na posteli, oči se mu zaleskly slzami. Vypadal jako její zmenšenina. Na rozdíl od ní měl mužnější rysy, které napovídaly, že z něj jednou vyroste hřebec, za kterým se klisny budou otáčet. Byl bílý jako jeho matka, ale nebyl to sníh, spíš stříbro. V hřívě se mu objevovaly šedavé prameny. Světlo odhalilo, jak moc jeho máma za ty týdny zhubla. Žebra jí pokrývala jen tenká vrstva kůže. Bylo s podivem, že takovou cestu vůbec zvládla. Když uslyšela výkřik vlastního mláděte, trhla sebou, ale neprocitla. Bezvědomí a vyčerpání byly příliš silné. Přesto se jí slabě, sotva viditelně v záři místnosti rozzářil roh a obalil hřebečka magií. Ta po chvíli ale zhasla. Zděšeně si přikryl ústa kopytem. Nikdy ho nenapadlo, jak vážná situace vlastně byla. „Hej, ty. Nevím, co se tu děje, nebo kdo jsi... Ale vděčím tvojí mámě za život,“ ozvalo se vedle Embera a on sebou trhl. Před očima mu vyvstaly matné vzpomínky na horečné sny plné sněhu, v nichž se na pár okamžiků objevila postava s podobným hlasem. Všechno však obestírala mlha únavy a chladu. Z vedlejší postele slezl cizí hřebec, černý zemní poník, a vyrazil k němu. V půli cesty se na chvíli zastavil. Pak ale rázným krokem pokračoval a přisedl si k němu. „Vím, že mi do toho moc není, ale co jste vlastně zač? Proč jste putovali tou vánicí?“ podíval se na něj cizinec přísně, ale při tom starostlivě. „D-docházelo nám jídlo. Dávala mi svoje porce a řekla, že vyrazíme, až nebude hrozit bouře. Jenže... Já ji přemluvil, abychom odešli už ten večer.“ Emberovi se třásl hlas, zatímco nespouštěl modré oči z mámy. „Nechtěl jsem... Myslel jsem, že se mylí, že nebude sněžit, že dojdeme do města a ona se konečně nají. B-bude v pořádku?“ Byla to jeho vina, že... Mohl za to, že byla tak zesláblá. Kdyby byl býval silnější, mohl ji donutit, aby jedla. Kdyby byl silnější, mohl jídlo obstarat sám. Kdyby... Kdyby...

„Určitě se z toho dostane. Jen potřebuje trochu se najíst a zahřát. Pak bude jako rybička. Proč vám docházelo jídlo. Kde máš otce? Divím se, že vás nedoprovází.“

Sotva zazněla slova o otci, v Emberovi se zvedla vlna smrtícího hněvu. Nedokázal ho potlačit.

„Spálil jsem ho na popel,“ pronesl tichým, překvapivě dospělým a hněvivým hlasem. „Jen si k nám přišel umřít.“

„Co to povídáš... Ty jsi zabil vlastního otce? Proč sakra?“ Hřebec ho popadl a zatřásl s ním. „Proč sakra?“ V očích se mu objevila slza. Pustil Embera teprve ve chvíli, když si všiml jiskry na jeho rohu.

Ember cítil, jak mu pod kůži plane magie. Hrozila samovolně vystřelit.

„Přišel na pokraji smrti. Máma se ho snažila zachránit. Ostatně jako vždycky. Chodil si pro vyléčení, a když mu pomohla, zmizel bůhví kam. Tentokrát ho nezachránila. Poprvé jsem ji viděl plakat.“ Ember sklopil hlavu při té vzpomínce a hlas se mu chvěl vzteky. „Nechtěl jsem, aby chodila na hrob, tak jsem se pokusil jeho mrtvé tělo spálit a podařilo se mi to.“

„Ale odkud jste? Nezdá se mi, že byste byli zdejší. Ne přímo. A jak se vlastně jmenuješ, chlapče? A tvoje matka?“

„Jsem Ember Blaze a ona je Arctic Fire.“ Ember se na chvíli zarazil. Přemýšlel, jestli neřekl příliš mnoho. Ale... Jméno snad neublíží. A domov? Už žádný neměli. „Mapy mi nikdy máma neukazovala. Nevím, kde to bylo. Všude byly hory. Tyčily se až do mraků,“ odmlčel se a zadíval se na hřebce zkoumavým pohledem. „Kdo jsi vlastně ty?“

Cizinec se na něj podíval.

„Nemám jméno, na které jsi zvyklý... Říkej mi Ravenbee. Ano... Tak mi říkej. A nemusíš se bát. Nechci ublížit nikomu, kdo mi pomohl a zachránil mě.... Dlužím vám a splatím to. Jen si stačí říct,“ pokýval hlavou.

„Pomůžeš mi najít pro nás domov?“ zeptal se nečekaně Ember Blaze nečekaně a trhl hlavou směrem k Arctic Fire. Zadíval se na ni a v očích se mu znovu objevil strach.

Raven se zatvářil překvapeně.

„Dobře, mladý. Udělám, co budu moci. Přisahám, že se o tebe a tvou mámu postarám a najdu vám domov. A neodejdu dřív, než se to uskuteční,“ zapřisahal se.

„Chtěl bych se teď chvíli starat já, ale asi to nezvládnu sám. Máma mě učila, ale neznám nic než ty hory. Chtěl bych... Chtěl bych někam, kde je tepleji. Už nechci, aby mě musela dnem i nocí zahřívát. Nejsem proti zimě tak odolný jako ona,“ pronesl se smutkem a do hlasu se mu promítly výčitky, jež cítil.

Raven svraštil čelo.

„Jistě. Vezmu vás na jih,“ pronesl po chvíli. „Vím o jednom domě, farmě, která je zpustlá, ale úrodná. Určitě vám přijde do začátků vhod, chlapče,“ pokračoval až nepřírozeně vesele. „Jen musíme počkat, až tvoje maminka bude dost silná, aby mohla jít.“

Raven se podíval na Arctic a Ember jeho pohled následoval. Byla neklidná a tak hubená. Embera v očích pálily slzy, ale nechtěl je nechat vytrysknout. Musel být silný. Musel se o mámu postarat. Zvlášť teď, když ona sama nemohla.

„Snažil jsem se, aby víc jedla, ale je moc tvrdohlavá.“

„Věřím ti, ale každá matka je taková. Kolik ti vlastně je?“ Raven vstal a přišel k Arctic, zatímco pořád Embera poslouchal. „Neboj... Donutím ji jíst. I kdyby nechtěla.“

„Na zimní slunovrat mi bylo šest. Máma mě v létě naučila číst a začínali jsme trochu psát.“

Raven se ke klisně posadil a položil jí kopyto na čelo.

Ember se napjal v obranném postoji, ale Raven si toho moc nevšímal. Jako by tam v ten okamžik nikdo jiný nebyl. V tu chvíli hřeběčkovi došlo, že byl v porovnání s dospělým poníkem nic - jen červ na cestě, kterého mohl každý zašlápnout.

„Dobře. Je ti šest a umíš trochu psát. Je to dobrá matka. Očividně,“ otočil se na něj Raven. „Neboj se. Bude v pořádku a ty taky.“

Ember trhl hlavou. Ponížení a vlastní nicota ho stravovaly stejně palčivě jako neschopnost a vzpomínky na spáleného prašivce, který ho zplodil.

„Ty sáně,“ vyjekl náhle. Vzpomněl si! „Měli jsme tam peníze,“ seskočil z postele, ale nohy se mu mírně podlomily. Snažil se si toho nevšímat. Sebral síly a postavil se, přestože se ještě trochu třásl slabostí. „Co když je někdo vezme?“ střelil pohledem po Ravenovi a mámě a zamířil ke dveřím. Snad ji tady mohl na chvíli nechat. Musel se o to postarat, když byla v bezvědomí.

Dveře se rozlétly a stála v nich sestra. Vedle ní levitoval sáček s průsvitnou tekutinou, hadička a jehla.

„Kampak, mladý muži?“ zeptala se přátelsky a zároveň nekompromisně.

„Já...“ couvl Ember. „Chtěl jsem...“

„Měl byste ležet, abyste nabral síly,“ zabouchla za sebou a přísně začala hříbě tlačit k posteli. Vyčkávala, než vyleze na postel, a přesunula se k Arctic. Zkušeně nahmatala žílu, napíchla ji a sáček pověsila na stojan.

„Co to je?“

„Musíme tvé mámě dodat živiny a vitamíny, které jí chybí. Nemusíš se bát, že by jí to ublížilo. Namíchali jsme to speciálně pro ni.“

Raven se naklonil k sestře a pošeptal jí něco, čemu Ember nerozuměl. Možná ani nechtěl. Sestra na hřebce zkoumavě pohlédla.

„Vy jste její muž a otec tohoto hříběte?“ otázala se přísně. Raven zakroutil hlavou. „To je dobře. Jinak bych vás musela pořádně kopnout. Byli na tom opravdu zle. Stačilo málo a nepřežila by. Teď se uzdraví. Dorazila včas.“

Sestra se otočila na Embera a usmála se. Po tom vyrazila ke dveřím. Od nich se podívala na oba dva a dodala: „A vy byste také měli odpočívat. Ani nevíte, jaké jste měli štěstí. Je to silná klisna.“

Ember přikývl. V očích se mu zrcadlila touha se k mámě přitisknout a usnout u ní. Místo toho se stočil na posteli a nepřestával sestru sledovat. Po chvíli zavřel oči. Tak zoufale potřeboval mámin dotek, aby ho objímala jako u nich doma, když za okny zuřily bouře.

Sestra ho chvíli pozorovala, než spokojeně přikývla a opustila pokoj. Sotva se za ní zavřely dveře, Ember prudce otevřel oči.

„Kdy vlastně začala ta bouře?“ zeptal se nejistě. Jak dlouho vlastně šli? Jak dlouho ho vlastně chránila svým teplem alespoň na dálku.

„Je to pět dní. Před třemi jsem vyrazil. Už mě nebavilo čekat. Obdivuji tvou matku. Sestra má pravdu. Ani hřebec, který se tu vyzná, by to nemusel zvládnout.“

„Já... Kvůli mně...“

Emberova vůle povolila a hráze zadržující slzy povolily. Už se dál nedokázal ovládat. Bylo mu přece jen pouhých šest, přestože se cítil ještě o pár let starší. Slané proudy se mu začaly kutálet po tvářích a rozvzlykal se.

Raven přišel k Emberovi a přátelsky ho objal.

„Jen to ze sebe dostaň, kluku. Teď jsi jediný, koho tvá máma potřebuje. Až se probudí, musíš být silný.“

Neboj. Jak jsem slíbil, budu tu pro vás. Dokud nezískáte dost na to, abych vás opustil.“

Ember ještě chvíli vzlykal, než vyčerpaně usnul.

Ember se díval na jablka k snídani, která ležela před ním, a neměl se k tomu, aby se do nich zakousl. Po chvíli se natáhl a jedno z nich se sebezapřením spořádal, zatímco mu oči stále klouzaly směrem k mámě. Ležela bez pohnutí, v sáčku další dávku živin a vitamínů. Jako by cítila Emberův pohled, když se jí zachvěla víčka a ona pomalu otevřela oči.

„Embere?“ zeptala se a její hlas skřípal ve vyprahlém hrdle.

Ember seskočil z postele a doběhl k té její. Dotkl se mámy čumákem, aby ji ujistil o své přítomnosti a jeho roh se rozzářil slabou červenou září. Ze stolku se zvedlo pití. Soustředěně, jak mu tahle činnost stále ještě dělala potíže, dolevitoval brčko Arctic do úst a nechal ji se napít.

„Pomalů,“ vyhrkl a po chvíli poslal pití zpátky na stolek. „Zvládl jsem to,“ vyjekl nadšeně. Pýcha ho hřála v drobné hrudi a srdce se mu chvělo radostí jako ptáče na jaře.

Arctic se potěšeně usmála.

„Šikovný,“ vydechla. Ve tváři se jí rozlil výraz napovídající, jak se jí ulevilo. Otočila hlavu a rozhlédla se.

„Kdo je to?“ zamračila se při pohledu na Ravena. Po chvíli si vzpomněla a zdálo se, že jí spadl ještě jeden kámen ze srdce.

„Jmenuje se Ravenbee. Říkal, že ví o domě, kde bychom mohli bydlet. Nezdá se zlý,“ snažil se ji ujistit.

„Uvidíme,“ pronesla a v hlase jí zněly pochyby a zároveň ta pradávná síla matky, odhodlané bránit mládě při sebemenším nebezpečí. Ember tu sílu spíš vytušil instinktem mláděte, než vědomím a zkušenostmi.

„Odpočívej.“ Ember se otřel čumákem o máminu tvář.

Raven se posadil. Usmál se do prázdna jako po dobrém snu a rozhlédl se okolo.

Arctic ho podezřívavě sledovala. Raven odpověděl úsměvem, ale nepřesvědčil ji.

„Promiňte mi. Ještě se neznáme. Já jsem Ravenbee a slíbil jsem tady Emberovi, že se o vás postarám. O něj i vás. Jsme vám moc dlužný. Bez vás bych tu nebyl.“

„Není zač,“ pronesla a zkoumavě si ho prohlížela. „Co jste vlastně v té bouři dělal? Proč jsme tam byli my, to už jistě víte.“

Raven se zarazil. Sklopil oči a odpověděl: „Nechci se v tom pitvat. Utíkal jsem. Od minulosti.“

„Jak divoká je ta minulost?“

„Není divoká, jen mě bolí. Už z ní nezbylo nic. Nemám nic než vzpomínky a i ty chci zapomenout.“

„Pokud nás nebudou chtít ty vzpomínky zabít,“ pronesla temně ve vzpomínce na cosi z vlastní minulosti, „pak myslím, že můžete jít zapomínat s námi.“ Ve vzduchu zůstalo viset nedořečené – my chceme zapomenout taky.

Raven přikývl.

„Znám místo, kde byste se mohli usadit. Jedna stará farma. Hodně úrodná, ale nikdo tam není. Nebo nebyl, když jsem tam byl naposled. Mohu vás tam dovést.“

„Měla bys odpočívat, mami,“ zatvářil se přísně Ember, ale na jeho dětské tváři to vypadalo komicky. „Musíš načerpat síly.“

„Dobře, broučku,“ odpověděla a nehádala se - ten krátký rozhovor ji vyčerpal. Začala dřímat.

„Embere, opravdu chceš, abych šel s vámi? Nemyslíš, že bych mohl být jen někdo, kdo si chce s tvou mámou užít a tebe využít, aby se k ní dostal?“

„Myslím, že se dokáže bránit dost dobře sama. Nenechala by si to líbit.“

„Možná máš pravdu. Ale nebude ostražitá vždycky. A ty taky ne. Opravdu mi věříš, že mám čisté úmysly?“ pokračoval.

„Dluh života je mocnější magie, než se může na první pohled zdát,“ pronesl Ember s temnějším podtónem v hlase. Už se dokázal naučit dost, aby tohle znal. Stačilo, aby máma řekla, že chce, aby splatil svůj dluh a donutila ho přísahat, že jim neublíží. Pokud by Raven svůj slib porušil, zemřel by. Občas ten zkurvysyn přinesl i dobré věci než jen krev a máminu bolest. Jen škoda, že tu knihu zapomněl doma.

„Máš pravdu, malíčkový. Nemůžu vám ublížit. A vy mi můžete udělat všechno. Jak jsi řekl - dluh života je mocnější než magie... Protože se nikdy nedá splatit.“

„Taková máma není, aby toho zneužila.“

„Mladíku, jednou pochopíš, že klisny jsou nevyzpytatelné.“ Raven se bolestně ušklíbl, jako by si na něco vzpomněl. „Žádná není čistá jako sníh.“

Ember pokrčil rameny a nesnažil se Ravena přesvědčovat. Místo toho se začal opatrně plížit ke dveřím, aby předčasně nevzbudil pozornost sester. Energie se mu doplnila až překvapivě rychle. Potřeboval se ujistit, v jakém stavu a kde vlastně zůstaly jejich sáně. Otevřel dveře a vykoukl ven. Vyběhl ven a nechal mámu s Ravenem o samotě.

Raven přemýšlel. Stoupl si nad spící Arctic a sledoval ji temnými očima. Klisna, matka, hrdinka. Bylo jedno, co je. Hlavně, že je žena. A s těmi měl vždycky špatné zkušenosti. Ani nevěděl, co dělá, ale natáhl se ke kapačce. Zastavil se dříve, než ji stihl vytrhnout. Vystrašeně, co to málem právě udělal, se sesunul na zem a zhluboka oddechoval. Byl nebezpečný, ale nesměl se tomu poddat. Nesměl jí ublížit. Pokřiveně se ušklíbl: „Ségra... Kdybych dostal tu možnost, udělal bych to zas.“

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

Je o mě všeobecně známo, že fanfikce na poníky nepíšu, byť můj blog obsahuje povídky na World of Warcraft nebo Cestu do fantazie a drabble např. na Alenku v říši divů, Piráty, Avengers nebo Spirita.

Zprvu jsem se do sborníku přihlásila, abych udělala Rwakkovi radost. Poté to však přerostlo do podoby výzvy – zvládnou napsat pony povídku? Dokážu mít vůbec dostatečně vhodný nápad, který by šel zpracovat. Samotná povídka vznikla z faktu, že jsem nebyla schopná vymyslet něco, co by mě zaujalo natolik, aby se z daného nápadu stala plnohodnotná povídka. Podklady k Právu žít se rodily před rokem někdy od 9. června. Bylo to RP hrané po Skypu, díky kterému se rozvíjel i náš vztah (tehdy jen přátelský). Právo žít je památkou na tuto dobu.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Podle toho, jak moc mi na dané povídce záleží.

Pokud se jedná o dílo delšího rázu, snažím se při psaní vyhnout nesmyslům v podobě nelogičností. Zjišťuji si informace pokaždé, když narazím na nějakou významnou záležitost, např. jak dlouho trvají jednotlivé fáze měsíce, jakým způsobem se ve středověku vyráběly loutky atd.

V případě, že píšu nějakou krátkou záležitost (třeba do soutěže), platí totéž, co v případě dlouhých děl.

Porotci vám neodpustí, když si spletete zornici s duhovkou, nebo tam vystřelíte donebevolající hloupost

typu, že tlumič utlumí výstřel natolik, že to zní jako králičí psouknutí.

A pak jsou tu ultrakrátká drabble, nebo fanfikce. V prvním případě nastudování nejsou potřeba a v druhém případě podle mě stačí znát fungování světa z daného seriálu/filmu, takže nevidím důvod k nějakému extra studování.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Krev. Pot. Slzy.

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Oslovila jsem ji.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Kreslím, co mě momentálně napadne. Někdy do toho vložím i pocity, kterými momentálně oplývám.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Tradiční a tu jsem použila i do sborníku.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Výplody fialového mozku.

Jak ses dala dohromady s autorem?

Autor, respektive autorka se mě sama zeptala, zda bych pro ni netvořila.

Bio autora

Přezdívka: Deeter Spirit

Jméno: Dominik

Věk: 18

Pohlaví: muž

Zájmy: sledování sitcomů, hraní PC her, sbírání LP desek, poslouchání hudby (rock a metal), čtení a psaní poezie

Datum registrace na fóru: 24.01.2013

Oblíbený poník: Princezna Cadence a Shining Armor

Bio ilustrátora

Přezdívka: Flattie Mash

Jméno: Radim

Věk: 15

Pohlaví: muž

Zájmy: PC hry, vektorizace nebo malování, seznamování se s jinými Bronies

Datum registrace na fóru: 16.7.2012

Oblíbený poník: Pinkie Pie

Luna, princezna noci.

Když se procházím temnou nocí,
tak bych se měl možná bát,
ale i když jsou v ní příšery a monstra,
já jdu přesto v klidu spát.

Protože vím, že nad námi drží stráž,
Luna, naše princezna noci,
že dohlíží na naše sny a spánek,
ona má noc ve své moci.

Letí tiše hvězdnou oblohou,
jako tichý noční vánek,
nenechá temnotu a zlo,
narušovat náš klidný spánek.

Když je potřeba, vstoupí do našich snů,
vyžene z nich hněv, smutek a strach,
uloží nás znovu ke klidnému spánku,
a každou noční můru promění v prach.

Poté co se ujistí, že je všude klid,
ulehá ke klidnému spánku ona,
aby stačila nabrat nové síly,
než bude hlídat naše sny znova.

Děkujeme ti, princezno Luno,
za to že můžeme klidně spát,
že na nás v noci dohlížíš,
abychom se ráno mohli zase smát.

Zimní láska.

V Křišťálovém království,
je chladný zimní den,
a jak už večer přichází,
už je všude ticho jen.

Místní park je velký rozsahem,
a i když už večer nastává,
a celý park je pokrytý sněhem,
jeden pár zde zůstává.

Shining Armor a Cadence,
se parkem spolu pomalu procházejí,
měli povinností plnou kredence,
ale konečně čas na sebe nacházejí.

Shining je po dlouhém tréninku,
a celé jeho tělo ho bolí,
ale i přesto přines Caddy květinu,
z jednoho květinářství v okolí.

Cadence má mysl oslabenou,
z královských povinností,
když ale uvidí květinu nádhernou,
její únava je minulostí.

Procházejí se parkem dál,
Cadence se ho na něco táže,
Shining se hlasitě zasmál,
a ona už sníh po něm háže.

Oba už dobrou náladu mají,
a tak do kopyt sníh berou,
sněhové koule vzduchem létají,
a jako malé děti si hrajou.

Zrazu se jí zadívá do očí,
a proti ní náhle vyrazí,
Cadence ale neuskočí,
a tak ji do sněhu porazí.

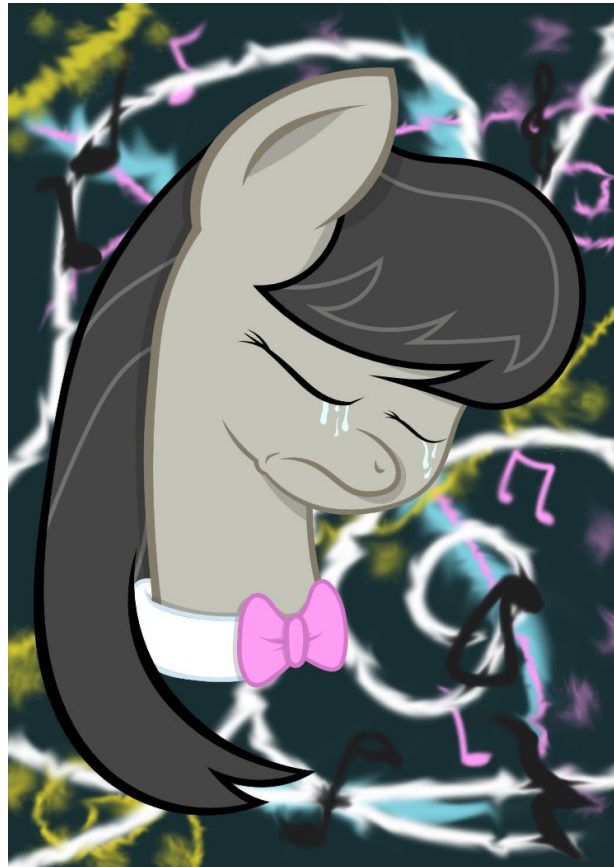
Oba dva se ve sněhu válejí,
hlasitý smích se parkem nese,
potom se na oblohu dlouho dívají,
dokud se Cadence zimou nezatřese.
A jak už se večer blíží,
tak na park tma už dopadá,
stíny se pomalu pryč plíží.
a náš pár se domů vydává.

Později v pokoji svém jsou,
před krbem pod dekou se hřejí,
Shining se podívá na lásku svou,
a políbí ji na rty její.

Oheň v krbu pomalu dohasíná,
a oni tiše vedle sebe leží,
světla v království se zhasíná,
a venku opět lehoučce sněží.

Je to docela pěkná doba, co měli jen pro sebe čas,
ale i přesto dobře vědí oba, že si ho dokážou udělat zas.

Octaviin recitát.

Uprostřed místnosti sedí,
v kopytech cello drží,
do prázdné temnoty hledí
a slzy těžko zadrží.

Přejíždí smyčcem po strunách,
smutné tóny se linou
nechá se unášet na vlnách,
není to její vinou.

Smutek jí objímá,
proč to ona prostě neví
bolest jí nezajímá,
snad hraním srdci uleví.

Sluníčko, sluníčko.

Nikdy nezapomenu na chvíle
kdy jsme si spolu hrály,
a samozřejmě ani na chvíle,
kdy jsme se spolu smály.

Nikdy nezapomenu na to,
že když jsem večer spala,
jak jsi mi pohádku četla,
když jsi nademnou dbala.

Pro mě si nebyla chůva,
s povahou pestrou,
pro mě si byla mnohem víc,
pro mě si byla sestrou.

Poté jsem ale vyrostla,
a museli jsme se rozloučit,
ale láska, kterou jsi mi dala,
se už ode mě nedokáže odloučit.

Ale když se teďka,
po letech vidíme zas,
tak chci ti poděkovat,
za krásně prožitý čas.

Za krásně prožité dětství,
o kterém když budu snít,
tak naše říkánka krásná,
v srdci mi vždy bude znít.

„Sluníčko, sluníčko,
beruško, už vstávej,
klapni kopýtky,
a bokem zamávej.“

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání těchto básní a proč jsi je vybral do sborníku?

Ke každé básni se vztahuje něco jiného.

Báseň „Luna, princezna noci“ jsem napsal jednoho sobotního ráno po krásně klidné noci a tak jsem chtěl této princezně poděkovat za nerušený spánek.

„Zimní láska“ je báseň, kterou jsem začal psát, když jsem byl na lyžáku v rakouských Alpách. Zapůsobilo na mě romantické prostředí zimních Alp, a tak jsem napsal romantickou báseň se svými oblíbenými postavami Cadence a Shining Armorem a dosadil je do prostředí Crystal Empire, který je podobný alpskému prostředí. „Octaviin recitát“ poukazuje na to, že člověk, který si pustí svojí oblíbenou hudbu, dokáže zapomenout na své trápení.

„Sluníčko, sluníčko“ je nakonec o vzpomínkách dětství.

Tyto básně jsem vybral, protože je považuji za nejlepší, co jsem napsal, a mám k nim bližší vztah.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým básním nastuduješ?

Když dostanu nápad na báseň a už se mi v hlavě složí třeba i nějaký rým, tak si sednu a celý ten nápad roze-píšu. S dobrým námětem jsem schopný složit báseň do 30 minut. Jsem tedy spíše spontánní.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

amatérská, bezpečná, procítěná

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Flattieho jsem kdysi poprosil o překreslení mého OC, zároveň mi vytvořil i grafickou verzi mého Cutie Marku, který jsem měl do té doby pouze jako přívěsek. Flattieho styl se mi moc líbí, a proto jsem ho později poprosil i o vytvoření pár obrázku pro Princess Cadence Fanklub na fóru. Je to skvělý kreslíř a jsem rád, že se se mnou zapojil do Sborníku.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit. Na co tvá tvorba ukazuje?

Svojí tvorbou se asi nesnažím vyjádřit skoro nic, jen někdy když chci třeba něco vyjádřit třeba to, že se mně něco podařilo a tak. A na co ukazuje... Mno to je těžké vysvětlil popravdě ještě ani nevím, na co se zaměřuje, ale když už tak něco Veselého a né moc smutného.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš rád a jakou jsi použil do sborníku?

Preferuji asi Digital art, protože Traditional art (jako třeba sketch) si první nakreslím a potom se mně lépe vektoruje.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

(Já bych spíše definoval moji tvorbu jen dvěma slovy.) Vektorová jednoduchost.

Jak jsi se dal/a dohromady s autorem?

Dohromady jsme se nějak společně domluvili a já souhlasil.

Bio autora

Přezdívka: Rivel Arosis

Jméno: Richard

Věk: 30

Pohlaví: muž

Zájmy: literatura, skauting, hudba

Datum registrace na fóru: 06.02.2012

Oblíbený poník: Applejack, Apple Bloom

Bio ilustrátora

Přezdívka: Vlče

Jméno: Barbora

Věk: 18

Pohlaví: žena

Zájmy: kreslení, čtení zajímavých příběhů, přebarvování pony blindbagů, hraní počítačových/vědomostních/stolních her, muchlání s plyšáky a jiné dětinskosti

Datum registrace na fóru: 16.09.2012

Oblíbený poník: Derpy

Připoutaná

Je mi to opravdu moc líto,“ povzdechl si doktor a zadíval se do temně zelených očí švestkově zbarvené kobylky sedící před ním, „ale Vaše malá svěřenkyně nikdy létat nebude.“

„C-cože?“ zalapala Cheerilee šokovaně po dechu. Měla sice již dávno jisté tušení, a proto také před nedávnem vzala tu svou malou klisničku na prohlídku, ale takovouto strašnou ránu tedy rozhodně nečekala.

„Víte,“ pokračoval doktor a i z jeho tváře šlo vyčíst, jak nesmírně těžce se mu ta slova říkají, „ona trpí vzácnou genetickou poruchou, která brání správnému vývinu křídel, takže nikdy nebudou dost velká na to, aby ji unesla.“

„A...“ pokusila se navrhnout Cheerilee zoufale, ale doktor takovou otázku vytušil, a přerušil ji dřív, než vůbec byla ona slova vyřčena.

„Žádný lék na to neexistuje,“ zavrtěl smutně hlavou a sledoval, jak po tváři té krásné fialové kobylky před ním stéká jedna slza za druhou. Proč zrovna on musel poníkům sdělovat tak strašné zprávy?

„I tak Vám ale za všechno děkuji,“ uklonila se Cheerilee. „Měla bych jí to říct,“ dodala a zamířila k odchodu. Bála se, že se brzy díky té strašné tíze, jež jí náhle ležela na srdci, složí, ale zatím se celkem držela, i když ji to stálo jeden do krve prokousnutý ret.

„Nemusíte to dělat hned,“ navrhl doktor. „Počkejte, až dospěje.“

„Já vím,“ usmála se Cheerilee smutně, „ale své malé Scootaloo bych nikdy lhát nedokázala.“

• • •

Rainbow Dash líně klouzala od obláčku k obláčku a s blaženým výrazem ve tváři si nechala od teplého letního vánku načechrávat své nebesky modré perutě.

Náhle si však koutkem bystrého pegasího oka všimla maličké oranžové tečky prchající po zemi a okamžitě zbystřila, když ji náhle její šestý smysl varoval před nebezpečím. Zdálo se, že něco není v pořádku.

Přestala si tedy užívat plachtění a prudkým střemhlavým letem zamířila oné malé tečce, z níž se při bližším prozkoumání stala mladičká pegasí klisnička, naproti.

„Prcku? Co se ti, u Celestie, stalo?“ zhrozila se, když s lehkým hromovým zaduněním prudce dosedla jen pár stop od jejího čumáčku.

Scootaloo na ni, svůj dlouholetý idol, upřela trošičku překvapené, ale hlavně zarudlé a uslzené oči a se slovy: „Běž pryč!“ se rozeběhla zas do dáli.

Rainbow Dash se však nenechala jen tak lehce odbýt a brzy ji po kratičkém plachtění opět stála v cestě. Nestačila však říct ani slůvka a už se na ní ona malá oranžová klisnička opět zlostně obořila.

„Nech mě být!“ zavzlykala zoufale a pokusila se znovu utéct, ale těm jejím divoce se třesoucím nohám se to moc nelíbilo, a tak se místo toho pouze svalila bezmocně do trávy.

„Jsi v pořádku, Scootaloo?“ zkusila to Rainbow Dash poněkud něžnějším přístupem, který jí však zrovna moc blízký nebyl.

„Ne, nejsem!“ zakřičela ošklivě ona malá klisnička na tu svou věrnou starší kamarádku. „Ale ty mi s tím stejně nepomůžeš!“

„No tak, prcku,“ snažila se ji Rainbow Dash uklidnit, jak nejlépe mohla a při tom se ke Scootaloo pomalu blížila, aby ji mohla konejšivě obejmout. „Ať už se děje cokoliv, tak to určitě bude zas dobrý.“

„Nedotýkej se mě těma svýma špinavýma pegasíma kopytama!“ obořila se na ni Scootaloo tak zle, až to i samotnou Rainbow Dash zarazilo. Byla zvyklá na leccos, ale takhle se k ní ještě nikdo nechoval.

„Prcku?“ řekla napůl nechápavě a napůl zmateně. Najednou nevěděla, co dál.

„Vypadni!“ zakřičela Scootaloo hystericky přeskakujícím hlasem a ohnala se po Rainbow Dash svými kopýtky. Jenže Rainbow Dash, která byla tím neobvyklým chováním téhle malé klisničky stále značně překvapená, nijak nezareagovala a schytala onu Scootalinu ránu přímo do tváře.

Nebyla to nějak obzvlášť silná rána, ale bolela mnohem víc, než všechna ta nejhorší zranění. A spolu s ní ucítila Rainbow Dash i obrovskou vlnu plnou smutku a zklamání vzdouvající se hluboko v jejím zlomeném srdíčku.

Nejprve se ještě chvilku na Scootaloo překvapeně dívala a pak se prostě mlčky otočila a s prudkým zamáváním svých křídel zamířila pryč. Než však zmizela docela, objevily se na zemi dvě maličké krůpěje jejích prvních slz.

Ještě nikdy Rainbow Dash nepoznala takový žal, jaký právě zahalil její duši do svého temného rubáše. Cítila se náhle tak strašně zrazená a osamocená.

A Scootaloo jen na to všechno zírala s otevřenou pusou a věděla, že právě udělala něco opravdu strašného. Teď už ale bylo příliš pozdě snažit se něco z toho zachránit.

• • •

„Měla by ses jí omluvit,“ snažila se Cheerilee uklidnit svou maličkou plačící nevlastní dcerku. „Jsem si jistá, že to pochopí, když jí povíš, jak na tom jsi.“
„Ale já na ni byla zlá a praštila jí do čumáčku,“ vzlykla Scootaloo a propukla v další záchvat divokého nezvladatelného pláče.
„Já vím, broučku,“ řekla Cheerilee vlídně. „Ale to přeci neznamená, že by ses to nemohla pokusit napravit. Pokud tě má Rainbow Dash opravdu ráda, tak ti odpustí.“
„Myslíš?“ ozvalo se sice stále smutně, ale přeci jen s jistú nadějí.
„Ne, nemyslím,“ pohládila jí Cheerilee po rozčuchané purpurové hřívě. „Já tomu věřím.“

• • •

„Moc mě to mrzí, moc mě to mrzí, ...“ opakovala si maličká Scootaloo snad už posté, zatímco neustále nervózně přecházela sem a tam ve stínu Rainbow Dashina nebeského sídla. Sama se tam dostat nemohla, a tak musela počkat, až se ta nebesky modrá kobylka rozhodne objevit.
„Co prosím?“ ozvalo se náhle přímo za jejími zády až příliš důvěrným hlasem, který mohl patřit jen jí jedině.
„R-Rainbow?“ zakoktala se Scootaloo překvapeně a otočila se. „Já... Chtěla jsem... Proč...“ pokusila se následně říci hned několik vět na jednou, ale ani jedna se jí k jejímu zklamání nepovedla.
A přesto se Rainbow Dash usmála, tak jako snad ještě nikdy a Scootaloo byla najednou ta nejšťastnější klisnička na světě.
„Já vím, co mi chceš říct, prcku,“ řekla jí přátelsky. „Chvilku jsem tě poslouchala.“
„Ale já...“ zkusila to Scootaloo ještě jednou, ale pořád jí to mluvení v tom šoku zrovna nešlo.
„I já bych se ti měla ale omluvit,“ zarazila jí Rainbow Dash. „Neměla jsem tam na tebe včera tak hrozně tlačit, ale viděla jsem, že jsi na tom opravdu špatně a chtěla jsem pomoci. Moc se mi to asi nepovedlo, co?“
„Ne. Tedy ano,“ snažila se odpovědět zmatená Scootaloo a nějak tak úplně nechápala, co se jí snaží nebesky modrá kobylka před ní říct.
„Jsi skvělá, prcku,“ pochválila jí Rainbow Dash a zdálo se, že ani jí se to neříká zrovna snadno. „A mrzí mě, jestli jsem ti nějak svýma otázkama ublížila. Nemohla jsem ale tušit, že jsi na tom až takhle zle. Teprve Twilight mi o tom všem dnes pověděla.“
„Takže...“ snažila se Scootaloo opět něco říct, ale bylo to tak hrozně těžké, a tak místo toho pouze sklopila provinile hlavu i uši.
„Ano vím, že nemůžeš lítat,“ pronesla Rainbow Dash až nečekaně vážně a Scootaloo najednou spadl ze srdce ten největší kámen. Teď už to bylo venku a zdálo se, že Rainbow Dash ten její hendikep naprosto chápe. A to se tolik bála, že na ni místo toho úplně zanevře.
Ani tak to však nebylo úplně lehké neboť náhle všechen ten nahromaděný smutek a zklamání náhle povolil a Scootaloo se opět rozplakala. Teď už však Rainbow Dash neodháněla a místo toho sama vyhledala klidné útočiště v jejím milujícím sesterském objetí.
Rainbow Dash kupodivu neříkala nic a jen tu malou uplakanou klisničku něžně hladila. Kdo by to byl řekl, že zrovna v té její drsné tvrdé povaze je tolik lásky. I ona tak měla v očích slzy. A byly to slzy soucitu a pochopení.
Dlouho jí to však nevydrželo. Místo toho uchopila hlavičku Scootaloo do svých kopýtek a upřela na ni zvláštní a nesmírně vážný pohled.
„Věříš mi, Scootaloo!?“ zeptala se náhle.
„Cože?“ zamrkala ta naše překvapená oranžová klisnička překvapeně.
„Věříš mi?“ zopakovala Rainbow Dash trpělivě svou otázku.
„A-ano,“ zakoktala Scootaloo a pak už mnohem sebejistěji dodala: „Věřím!“
„A budeš od teď dělat naprosto vše, co ti řeknu?“ pokračovala Rainbow Dash v tom svém zvláštním vyptávání.
„Budu!“ zapřísáhla se Scootaloo hrdě. Nehodlala už totiž nikdy zklamat tuhle svou úžasnou kamarádku.
„Pak ti slibuju, že tě lítat naučím!“ zakončila Rainbow Dash tu svou podivnou řeč.
„A-ale doktor...“ pokusila se Scootaloo namítnout. Rainbow Dash jí však nenechala.

„Doktoři si můžou říkat, co chtěj,“ řekla a upřela na ní své fialkovo-růžové oči, „ale já jim všem ještě ukážu, co v tobě je.“
„Díky, Rainbow,“ usmála se konečně po dlouhé době zas ta malá oranžová klisnička. Až teď poznala, jak moc jí to chybělo.
„Tak se mi líbíš, prcku,“ opětovala Rainbow Dash ten její úsměv. „A nezapomeň tu být zítra ráno hned po rozednění,“ dodala nakonec s poněkud d'ábelským úšklebkem.

• • •

A tak spolu ty dvě začaly trénovat a byly to ty úplně nejnáročnější dny celého dosavadního Scootalina života.

Domů se vždy vracela tak neuvěřitelně unavená a rozlámaná, že se akorát tak svalila na postel a okamžitě usnula. Nikdy si však nikomu ani slůvkem nepostěžovala a s úsměvem přijímala všechna ta těžká cvičení, kterými ji Rainbow Dash doslova zavalovala.

Ta v tom však nikdy nenechala svou malou svěřenkyni samotnou a vždy tak vše dělaly za hlasitého Dashiina povzbuzování pospolu.

Zprvu se sice zdálo, že nic z toho, co zkusily, žádný užitek nepřináší, ale nakonec se přeci jen začaly objevovat první výsledky. Byly to však stále jen pouze maličké krůčky na oné dlouhé cestě, kterou si zvolily, a tak muselo uplynout celých pět dlouhých let, než se to Scootaloo konečně podařilo.

• • •

„No tak Scootaloo, vzpomeň si, co jsem ti říkala,“ připomínala jí Rainbow Dash všechny ty své lekce.

„Hlavu vzpřímenou, ocas dozadu a křídla pěkně roztažená. Tak a teď to zkus ještě jednou.“

Scootaloo přikývla a rozeběhla se v plné rychlosti z kopce dolů, aby hned následně za poněkud nejistého mávání svých nemocných, ale teď už mnohem větších a hlavně silnějších křídel konečně vzlétla vzhůru k obloze.

„Já to dokázala! Já letím!“ rozkřičela se Scootaloo a samou radostí se vrhla Rainbow Dash vznášející se před ní kolem ramen. „Díky, Rainbow!“

Rainbow Dash se však místo odpovědi náhle jen unaveně zapotácela a málem tak obě dvě spadly zpátky na zem.

„Rainbow, jsi v pořádku?“ upřela na ni Scootaloo vyděšený pohled zatímco jí pomáhala bezpečně dosednout.

„To nic není,“ usmála se ta modrá kobyłka, ale moc přesvědčivé to nebylo. „Jsem na tebe tak hrozně pyšná, prcku,“ dodala, když se konečně postavila zpátky na zem, ale i tak byl její postoj značně nejistý.

A Scootaloo měla náhle pocit, že je před ní daleko starší kobyłka, než jak Rainbow Dash znávala. Skoro jakoby nějaký plamen v jejím srdci, jenž ji poháněl vpřed, náhle vyhasl.

Tvář měla skleslou a unavenou a dokonce i jindy duhová hříva teď vypadala nějaká šedivější. Zdálo se, že všechen ten dlouholetý tvrdý trénink si i na téhle jindy nezdolné kobyłce vyžádal jistou daň. Vždyť prakticky každou volnou chvíli trávila se Scootaloo a obě dvě pilně cvičily. Jenže Rainbow Dash byla přeci jen téměř o celých deset let starší.

Tehdy Scootaloo pochopila, že jí ta úžasná modrá kobyłka dala i něco mnohem víc, než jen cenné lekce a tisíce hodin tvrdého tréninku. Dala jí i kousek své vlastní duše. Kousek, který se už nejspíš nikdy nevrátí.

„Ach, Rainbow,“ vzdychla Scootaloo a pevně ji sevřela ve svém náručí. „Díky za všechno,“ stihla ještě vzlyknout, než se rozplakala. A ani ona sama nevěděla, jestli je to radostí anebo smutkem. Nejspíše to však bylo obojí.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do Sborníku?

Pamatuji si, že posledním impulzem, který mě donutil sepsat tento námět, byl díl Flight to the Finish, ale v hlavě mi už ležela dávno předtím. No a tam se tahle povídka jistě dostala sladkým polibkem od některé z mých múz.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

To záleží na povídce. Některé jsou jen pouhým zábleskem čiré inspirace a za jinými se zas skrývají hodiny a hodiny přemýšlení, studia a plánování. A některé, ač již dávno vymyšlené, čekají jen na tu správnou chvíli a náladu.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Láska či nenávist?

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Začalo to tím, že jsem Vlčátko poprosil o nějaké obrázky, ale nezůstalo jen u nich a začali jsme si spolu povídat, až se z nás stali nakonec přátelé. A to takoví, že jsme se nakonec setkali i osobně, ale bohužel jen jednou, protože to k sobě máme ták daleko. Snad se mi však v budoucnu podaří ulovit ještě nějaký ten další vlčecí čas.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Téměř většinou svými kresbami vyjadřuji nějaké své psychické rozpoložení. Častokrát se přistihnu, že kreslím vlastní OC, ale není to ze samolibosti, spíš... Většinou jde o nějaké negativní emoce a ty prostě nechci vidět u jiných poníků.

Pak jsou tu ale i složitější nápady, které se nakonec přehoupnou do komiksů (Rarity's day, Have you always been a good friend). Opět jde o vlastní zkušenosti, ze kterých se snažím vzít si nějaké poučení a následně jej sdělit světu.

Ale asi největší část mé galerie zabírají dárky, requesty a commisiony. Při kreslení těchto obrázků je mým jediným cílem, aby byl adresát maximálně spokojený. Musím tedy nejlépe vyjádřit to, co chce on.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš rádo a jakou jsi použilo do sborníku?

Obecně mám daleko raději tradiční média než digitální, anebo skloubení obou technik (digitálně dobarvená kresba tužkou). Když zůstávám jenom u tradice nejčastěji sahám po mikrotužce, ale jestliže chci nakreslit něco většího, použiji spíše pastel.

Ilustrace do Sborníku byly menším experimentem, poprvé jsem totiž na poníky použilo rudku a bistr křídou. Upřímně mě překvapilo, jak dobře to vyšlo a určitě bych tuto techniku zařadilo mezi mé oblíbené.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

melancholická, pastelová, měkká

Jak ses dalo dohromady s autorem?

S Arosisem jsem spolupracovalo už dříve. Kreslilo jsem ilustrace pro jeho povídku Vůně jabloní. Potom jsme se od pouhých domluv nad obrázky dostali až k přátelství a dokonce i k osobnímu setkání.

A naše spolupráce u Sborníku vznikla velice prostě, Arosis mě zkrátka požádal na skype, jestli bychom do toho nešli spolu.

Bio autora

Přezdívka: Frola

Jméno: Michal

Věk: 19

Pohlaví: muž

Zájmy: videohry, ekonomika, politika, četba

Datum registrace na fóru: 13. 05. 2012

Oblíbený poník: Celestia

Bio ilustrátora

Přezdívka: Cally

Jméno: Dominika

Věk: 19

Pohlaví: žena

Zájmy: kreslení, vlci, Legion, videohry, jídlo, motorka

Datum registrace na fóru: 08.01.2013

Oblíbený poník: Luna/NMM, Pinkie Pie, Sunset Shimmer

Zámek – I. kapitola

Můj roh zazářil matným bledě modrým světlem a mohutné dveře zarachotily. Spadl z nich nános prachu a rozsypaného zdiva a vydávaly velice skřípavý zvuk. Za nimi se objevila dlouhá tmavá chodba přibližně ve stejném stylu co tento sklep. Kamenná podlaha, kamenné zdi, u Celestie, vždyť i strop byl z kamenných desek.

Všechno bylo tak ohavně vlhké a špinavé. Co bych dala za to rozdělat si tu oheň a trochu se ohřát.

Pomalů a velice zdráhavě, spíše z donucení a neochoty zůstat tady než z touhy jít dál, jsem vešla dovnitř, zapálila lampičku v tlamce. Kovové držátko bylo kupodivu čisté, asi ho ten hodný hřebec Spirit Angel oťel nějakým hadříkem. Copak to asi bude za poníka? Určitě to bude nějaký bílý statný šarmantní silák s blondátou hřívou. Moc jsem se těšila, až ho poznám, je to ten typ hrdiny, po kterém toužím už tak dlouhou dobu, a teď je skoro na dosah.

Teprve po chvíli mi došlo, že pokud se na dveřích dokázal usadit prach, tak jak to, že ta lampa je čistá? Dal ji tam někdo čerstvě, nebo jsou tam ještě jedny dveře a já nejdu správnou cestou? Zastavila jsem se a dívala se střídavě na tu a onu cestu. Přišlo mi to divné a nerada bych přišla o svůj drahý život. Možná, že to není vždy taková krása, ale stále mám velkou chuť žít.

Rozhodla jsem se, vrátit se zpátky. Lampičku jsem měla pořád v tlamce, ale tentokrát jsem se dlouze rozhlédla kolem a zkusila najít nějaké skryté místo, případně nějaké místo, kde jsem ještě nebyla. Všude kolem byla tma a světlo olejové lampy jí pronikalo jen velice pomalu a velice neochotně. Jako studený nůž, který je zaboren do hustého, skoro až zmraženého krému. Velice mi to znepríjemňovalo mou současnou situaci. Jako by toho nebylo málo, lampa přestala hořet, protože jí došel olej. Vyděsilo mě to, takže jsem vyjekla a lampu upustila na zem. Naštěstí se nerozbila, tedy, soudě podle zvuku. Přesunula jsem ji svou magií do ošoupaného batůžku na zádech a mezitím si všimla, že je na stole schovaná za trémem velká bílá svíčka. Hned jsem k ní přiskočila, vzala ji, zapálila rohem a nadzdvihla ji svou magií.

Svíčka svítila podstatně hůř, než lampička, ale byla čerstvá a určitě vydrží několik hodin. To mi dodalo trochu optimismu a elánu. Našla jsem si zeď a šla jsem podél ní, dokud jsem nenarazila na několik pytlů se zkaženými bramborami a plesnivým obilím. Za nimi byly spadané poličky a nějaké harampádí, například rozbité hrnce. Nikde jsem neviděla další svíčky nebo něco, co by mi mohlo pomoci v mém bádání.

Našla jsem je!

Druhé dveře byly z tvrdého dřeva s železným kováním a skryté za dřevěnou deskou, která byla chráněná velkou bednou. Svíčku jsem podržela magií na druhém konci bedny a bokem jsem se pokusila ji odtáhnout na stranu. Moc se mi to nedařilo, ale s napětím všech sil se bedna s velkým skřípěním posunula na stranu a to natolik, že jsem mohla dřevěnou desku vytáhnout pryč.

Dveře se k mému potěšení otevíraly ven z místnosti, takže jsem se jen protáhla kolem bedny, otevřela petlici na velkém zámku a vešla dovnitř, následována svíčkou. Ze dveří neodpadl prach, to znamená, že jdu správně. Tento fakt mě velice potěšil a já se usmála.

Jakmile se za mnou zabouchly dveře, objevila se přede mnou velká dlouhá chodba. Na podlaze byl koberec, stěny byly pokryté dřevěným obležením a v dálce jsem viděla i něco jako okno, nebo tak. To byla nádhera. Dokonce tu bylo pověšených i několik lamp a lustrů. Hned jsem je magií rozsvítila. Připadala jsem si najednou v bezpečí, nikde žádná prokletá tma, byl to krásný příjemný rozdíl. Na druhém konci nebylo okno, ale jen další dveře, ale aspoň nevypadaly tak špinavě.

Bylo to stejně krásné, jako podezřelé. Udělala jsem krok dopředu, podlaha zavržala, protože pod kobercem jsou patrně dřevěné parkety, a všechny lampy rázem zhasly. Opět to bylo takové překvapení, že jsem upustila svíčku, až vykáplo pár kapek vosku na koberec, jak na něj spadla. Vytáhla jsem ji nahoru a opět zapálila. Vosk na koberci zatvrdl a nechal tu prokazatelnou bílou stopu, pokud mě někdo bude sledovat, bude vědět, že jsem tu šla. Pokusila jsem se to odškrábat kopýtkem, ale moc to nešlo, tak jsem to nechala být a doufala jsem, že si toho ten můj pozorovatel nevšimne.

Na chodbě bylo několik dveří. Šla jsem do těch prvních napravo. Neměly žádný popis, takže jsem šla v podstatě do neznáma, ale doufala jsem, že tam na mě nic nečihá. K mému překvapení se jednalo jen o důstojně zařízenou pracovnu. Byla opět velice zdobená tak jako chodba venku, tentokrát ale o něco víc. Svítily byly zdobené zlatými a stříbrnými okrasnými motivy. Pracovně dominoval velký stůl, který byl uprostřed a normálně by byl u velkého okna. Tady ale byla jen zeď s nástěnkou a nalepenými poznámkami a plány nějakého velkého gigantického stroje.

Na levé straně byla stará zaprášená malba Celestie a na druhé straně obraz nějakého majestátního hřebce, kterého jsem neznala. Naštěstí tam byla vidět jmenovka. Oťelala jsem prach kopýtkem a přečetla si, co je tam napsané.

William Bosspordien, z boží vůle jejího veličenstva správce třetí provincie.

O nějaké třetí provincii patrně nikdo nikdy neslyšel a já už teprve ne. Podivné. Otočila jsem se, abych se podívala na stůl a do šuplíků, ale měla jsem svízelný pocit, že mě něco sleduje. Podívala jsem se znovu na ten obraz a uvědomila si, že oči původně koukaly trochu jinam. V mžiku se zadívaly přímo na mě a najednou i mrkly. Vyjekla jsem, ale padající svíčku jsem stihla chytit ještě před dopadem. Dokonce ještě hořela, ale náhlý poryv větru při pádu jí rozházel plamínek, takže všechny věci kolem najednou začaly házet všemožné stínové obrazce. Udělala jsem tu první spontánní věc, co mě napadla – plamenem svíčky píchnout přímo do těch očí, aby se přestaly dívat.

Zůstala tam černá spálenina a trocha vosku. Nejprve se nic nedělo, ale pak z té černé skvrny začala vytékat červená tekutina. Pomalu prosakovala přes látku obrazu a tekla dolů. Znovu jsem vyjekla a v rychlosti obraz shodila ze zdi na zem, malovanou stranou k podlaze. Za obrazem ale byla jen zeď, takže se muselo jednat jen o halucinaci.

„Je to dobré, Rarity, jen se ti něco zdálo. To bude tím okolím, bude zase dobře.“

Rychle jsem začala prohlížet šuplíky, ale našla jsem jen další a další papíry. To je k ničemu. Musím jít dál. Otočila jsem se k odchodu, ale neudělala jsem jediný krok. Zpod obrazu začalo téct dál, až se vytvořila malá kaluž rudé tmavé tekutiny. Poznala jsem, že je to krev. Přeskočila jsem obraz, ale zadní pravé kopýtko se toho omylem dotklo, až to cáklo. Na chodbě jsem se oklepala a znepokojeně jsem si všimla, že za sebou zanechávám krvavé stopy.

„Ach, to snad ne...“

Začala jsem si ho čistit o koberec, který jemně hladil a trochu i šimral, dokud jsem neměla kopýtko zase krásně čisté. A tak jako mnohokrát před tím ve mně hrklo. Otočila jsem se do strany a podívala se do chodby. Dveře byly otevřené a stál v nich jeden velice hrozný poník. Vlastně to ani poník nebyl. Bylo to nějaké divné stvoření. Gryf.

Totíž, gryf není tak hrozné stvoření, jak by se na první pohled mohlo zdát, ale tento vypadal opravdu odporně. Na těle měl spoustu jizev, jeho pravý pařát chyběl a byl nahrazen sešitým kopytem, jeho pravé křídlo bylo různě potrhané a vypelichané a zdálo se, že jeho zobák je z plechu, tedy z bronzu. Měl bronzovou barvu. Stál a nehýbal se, až jsem si skoro začala myslet, že je to jen nastavená socha. Něco mi ale říkalo, že to socha nebude. A to něco volalo: Uteč! Zmiz! Běž pryč! Zabije tě to! Utíkej, Rarity! Spas svou duši! Přesto jsem se nedokázala ani pohnout. Čekala jsem a zírala mu do hlubokých očí. Byly modré, unavené. Poník by čekal, že budou vzhledem ke stavu jeho těla vypíchnuté nebo tak, ale byly čisté, jen hrozně unavené a s kruhy pod sebou. Odnikud najednou zavál drobný vítr a přivál ke mně nějaký popsaný papír. Přidupla jsem ho kopýtkem, ale pohled jsem stále upírala k tomu Gryfovi. Vítr s velkou ranou zabouchl ony dveře, jakoby to byly jen nějaké tenounké destičky a ne tvrdé dubové dveře s kovovým zdobením.

Aniž bych se pohnula, pohled mi sklouzl na ten papír, na kterém bylo napsáno jednoduché slovo: Zmiz! Udělala jsem krok zpět, pak druhý, třetí, pak jsem se otočila a utekla na druhý konec chodby ke dveřím, které už nebyly tak těžké a mohutné, ale spíš obyčejné, řezbářsky zdobené a hlavně lehké, určené ke každodennímu otevírání. Udělala jsem, k čemu byly určené, a když jsem vstoupila do další místnosti, zabouchla jsem je a opřela se o ně bokem. Hluboce jsem si oddychla, jak velký kámen mi spadl ze srdce. Běžela jsem tak rychle, až se mi i sfoukla svíčka.

Po pár vteřinách klidu jsem ji znovu zapálila a rozhlédla se, kde že to vlastně jsem. Ceduli venku jsem naneštěstí nepřečetla a v tuhle chvíli by mě nic nepřesvědčilo, se tam podívat. Podle okolních zaprášených políček to tu vypadá na nějaký sklad, nebo tak něco. Všimla jsem si několika ozubených kol, velkého mlatu a taky několika různých lahviček. Ze zvědavosti jsem se podívala na poličky trochu blíže, zda někde nenajdu třeba další svíčku nebo tak.

Všude kolem byla spousta prachu a nápisy na lahvičkách skoro nešly přečíst. Zkusila jsem ještě otřít prach, jestli náhodou to nepřečtu, ale kromě několika písmen jsem ničemu nedokázala porozumět. Napadlo mě ale něco jiného, sice trochu zvláštního, ale stejně by to mohlo fungovat. Vzala jsem lampičku, odšroubovala víko k nádržce a přičichla si. Stejně jsem to udělala i u dalších lahví. Vždy jsem je otevřela a přičichla si. Ta první neměla žádnou vůni. Ta druhá měla vůni naopak tak silnou, až jsem z toho kýchl a chvíli jsem nehnutě čekala, jestli to nevyvolá nějakou nežádanou pozornost. Teprve až pátá lahvička voněla podobně jako ta lampa, takže jsem tekutinu z nádoby přelila do nádrže a zapálila.

Svítila!

Lampička svítila, to je nádhera! Hned jsem ji ale sfoukla, neboť bych byla radši, pokud nejdříve spálím svíčku a olej si chci ušetřit pro horší případy. Tedy, pokud se jich dožiji, napadlo mě skepticky. Nic užitečného už jsem v políčkách nenašla. Přesunula jsem se opět ke dveřím a počkala jsem, zda něco neuslyším. Ticho jako po pěšině...nebo v hrobě. Pomalu a velice skřípavě jsem otevřela dveře. Vykoukla jsem ven a nikde nic nebylo. Všude byla tma, neboť lampy byly zhasnuté. Otevřela jsem dveře víc a ze stínu, který byl osvětlen mou svíčkou, se najednou vynořil ten gryf. Byl sotva metr ode mě.

Gryfovi se pohnuly koutky úst a přesunuly se do mírného úsměvu. Oči se rázem probudily a zíraly přímo skrz mě. Spalovaly mě. Objevil se jeho páchnoucí černý jazyk, ze kterého odkapávaly kousky černého hnijícího masa a husté staré krve. Začala jsem se obávat, že ta krev nebude jeho vlastní.

Rychle jsem zavřela dveře a opět je přibouchla svým tělem. Tentokrát už to ale nepomohlo. Do dveří se zabouchl jeho pařát a kovový zobák. Nalomily dveře skoro jako papír. Vyjekla jsem, svíčka mi spadla na zem a zhasla, takže byla všude tma. Zajiskřila jsem rohem a schovala se do otevřené bedny, lehla si na záda a přivřela víko tak, abych malou škvírou viděla ven. Gryf prorazil dveře a jejich zbytek ve vzteku vyhodil ven do chodby. Všiml si svíčky, která byla na zemi. Zvedl ji, prohlédl si ji, a pak ji také odhodil na chodbu. K mému zděšení neodešel s nepořízenou, ale hledal dál. A to velice netrpělivě. Začal sekat pařátem a kousat zobákem a hledal, vypadalo to, že vlastně ani neví, kde hledá, neboť sekal úplně do všeho a ne do míst, kde bych mohla být. Jedna z lahviček, kterou vylil, v sobě měla nějakou matně svítící tekutinu a odhalila tak jeho obrysy. Mou bednu Gryf našťěstí vynechával, ale pomalu se k ní blížil. Neodvážila jsem se utéct, nebo s ním dokonce bojovat. Doufala jsem a v duchu se k tomu i modlila, že mě někdo nebo něco zachrání. Najednou jsem uslyšela pištění, což upoutalo i Gryfovu pozornost. Přestal hledat a podíval se ke dveřím, kde byla malá krysa. Oklepala jsem se. Krysa! Co když bude nějaká i tady kousek vedle mě? To bude moje smrt! K Discordovi s Gryfem! Ten jasně demonstroval, co se se mnou může stát. Jedním bleskurychlým pohybem chytil krysu, chvíli ji držel, zatímco ona vyděšeně pištěla a pak jí jedním rychlým kousnutím uklovl hlavu. Nakonec si ji nacpal celou do chřtánu, až z krysy nezbylo nic než pár kapek krve na podlaze. Bylo to tak odporné, až se mi z toho chtělo plakat.

Gryf odešel na chodbu a zdálo se, že jde pryč. Ještě chvíli jsem se vzpomínala na předchozí zážitek a pak jsem pomalu a s minimálním skřípáním otevřela truhlu a vyskočila ven. Oklepala jsem ze sebe prach a trochu špíny a pomalu a velice opatrně jsem přišla k rámu dveří. Vykoukla jsem doleva, pak doprava, a když jsem opět nic neviděla (ta svítící tekutina už skoro nesvítí) a neslyšela, udělala jsem krok ven a zamířila na pravou stranu. Po několika krocích jsem ale narazila do stěny a neudržela jsem se malému bolestnému zavytí.

To vzbudilo nežádanou pozornost. Ten Gryf tu pořád někde je! Musel na mě číhat! Otočila jsem se a zamířila jsem rovně, tedy jako kdybych šla před tím doleva a ne doprava. Vyvinula jsem ten největší sprinterský výkon, ale sotva jsem začala, zakopla jsem o dveře na zemi a spadla na zem. Přesně ve chvíli, kdy jsem tvrdě dopadla, se nade mnou prohnal Gryf, který mě chtěl chytit, skočil po mně, ale nečekal, že budu takhle nízko. Všimla jsem si, že na zemi je i svíčka, kterou jsem mi před tím zahodil. Rychle jsem ji zvedla magií a urychleně jsem běžela dál.

Kromě malé záře magie mi mou cestu nic neosvětlovalo. Doufala jsem v náhodu a ve štěstí, neboť s Gryfem v zádech jsem si nemohla dovolit nic lepšího. Gryf už byl těsně za mnou, už jsem cítila, jak do mě zavrtává své pařáty, jak zobákem trhá moje skvostné tělo a plní si žaludek mým masem. Běžela jsem doslova o život. Jakmile se objevily dveře, zkusila jsem jedno kouzlo, které už jsem ukrutně dlouho nepoužila a vlastně jsem na něj téměř zapomněla. Teleport. Přemístila jsem se za dveře, ale v podstatě hned jsem toho litovala. Byla jsem ve věži a spadla jsem na točité schody. Nedokázala jsem se zachytit a začala jsem padat dolů. Kamenné schody mě mlátily a všechno mě strašně bolelo. Neudržela jsem se a plakala a taky jsem se kousla do jazyku.

Gryf nahoře vyrazil dveře a chvíli trvalo, než se zorientoval. Pak když viděl, že padám dolů, tak chtěl nejprve přiletět za mnou, ale z nějakého důvodu se zastavil a vypadalo to, že má strach. Místo, aby mě následoval, zmizel zpět do chodby.

Dopadla jsem čumákem rovnou na kamennou zem. Začala mi z něj téct krev, stejně jako z tlamky. Pomalu se míchala se slzami a mým nárkem a odkapávala na zem. Nechtěla jsem už být v téhle hrozně tmě. S hrůzou jsem si vzpomněla, že jsem lampu nechala nahoře, kde ji zničil Gryf. Jakoby toho nebylo málo. Naštěstí jsem měla stále ještě svíčku, ačkoliv se zlomila vejpůl. Odkousla jsem knot uprostřed a tu čistou část jsem si vložila do tašky. Tu první, menší část jsem zapálila rohem, i když mi napoprvé zhasla, neboť tu byl docela průvan. Napodruhé už se zadařilo a v novém světle se přede mnou objevila velká kamenná chodba. Ach jo, další sklep. Co mi zbývá.

Povzdechla jsem si a udělala další z mnoha kroků vpřed. Tenhle byl plný bolesti a beznaděje.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

Povídku jsem měl navrhnout už od začátku mé tvorby na fóru. Rozhodl jsem se, že na ní budu pokračovat a první kapitolu jsem dal do sborníku, protože si myslím, že je to podařená práce.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Jsem spíše spontánní spisovatel, ale nutnost si něco nastudovat se projevuje čím dál tím víc.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Dobrodružství, napětí, romantika

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Díla Cally jsem obdivoval už dlouho. Ještě před sborníkem jsem se jí zeptal, zda by mi mohla udělat nějaké ilustrace a od té doby si píšeme. Proto byla co se týče sborníku mojí první volbou.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit. Na co tvá tvorba ukazuje?

Svou vlastní anatomii bez obkreslování vektorů, chci ukázat, že pokud budou všichni jen dělat vektory z vektorů a obrázky co už se dají na internetu najít a svět zahltí kopií. Řídím se heslem KSNKK = „Kreslím srdcem, na kritiku kašlu“, tím myslím pokud má někdo svůj styl bez použití inspirace z něčeho co už je, svou vlastní fantazii, svou vlastní anatomii, pravidla, NIKDY nemůže být kritizován někým jiným, protože ten NĚKDO kdo mu něco vytkl neměl důkazy, nemá to s čím porovnat. A obrázky kreslené z pocitů - ať je to láska či nenávisť - jsou ty nejkrásnější.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Má metoda a eso v rukávu je kombinace vodovek/tuší/bílé gelovky. Od mala mám vztah spíše ke tradiční tvorbě, ale nikdy jsem se nenaučila ovládat pastelky proto se raději držím u štětce a vody. Do sborníku *i když proti srsti* jsem použila digitální styl, i když to je jen obarvená skica v počítači, tak je to vlastně napůl. Digitální tvorba mě opravdu nebaví a u mě v ní nevidím budoucnost, i když tablet vlastním - to raději ať se na něj práší.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Kreslím jen srdcem.

Jak ses dala dohromady s autorem?

Frolda byl od začátku, co jsem ukázala svou tvorbu na bronies.cz, fanouškem. Ještě než sborník vznikl, dostala jsem od něj nabídku, zda bych mu nekreslila ilustrace do příběhu a já jsem s nadšením řekla ANO, neboť kreslení ilustrací byl i jeden z dětských snů.

Bio autora

Přezdívka: Memphis

Jméno: Jaroslav

Věk: 21

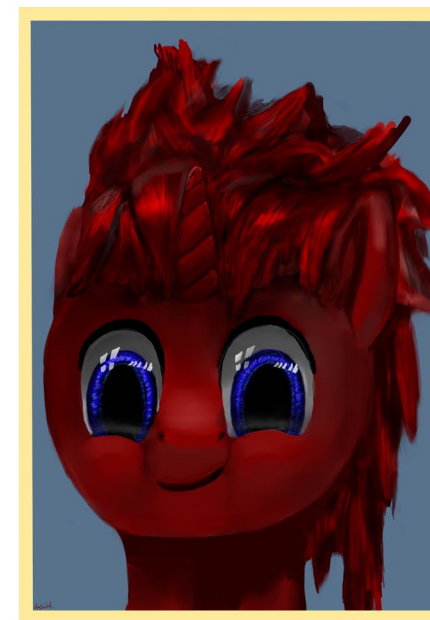
Pohlaví: muž

Zájmy: okultismus, poníci, odložené nebo zapomenuté případy, příprava na apokalypsu všeho druhu, fušování do psaní

Datum registrace na fóru: 06.12.2011

Oblíbený poník: Rarity. Avšak rasu preferuji zebry, ale to nejsou poníci.

Bio ilustrátora

Přezdívka: Antošík

Jméno: Antonín

Věk: 20

Pohlaví: muž

Zájmy: poníci, kreslení, kytara, poníci, klavír, poníci, různé pc hry, poníci

Datum registrace na fóru: 15.04.2012

Oblíbený poník: Applejack

Wonderbolt Academy v2.0

Spitfire bušilo srdce jako o život. Konečně. Splnil se jí sen a ona dokázala dostat se mezi nejlepší mladé letce v celé Equestrii. Dostat se na Akademii Wonderboltů. Stála spolu se všemi nováčky nastoupena na ranveji a nervozita mezi nimi by se dala krájet.

Něco ji polechtalo na uchu. Když se otočila, spatřila vedle sebe stát světle modrou klisnu s bílou hřívou. Dlouhou. U letců něco nevidaného. Tedy, alespoň u těch dobrých. Jak si s ní pohrával vítr, dosáhla až ke Spit a lechtala ji.

„Ahoj, já jsem Spitfire,“ usmála se na klisnu vedle sebe. Ta se na ni otočila a prohlédla si ji kritickým pohledem, pak ale, jako když se na jaře změní počasí, se na ni také usmála a klepla si s ní.

„Frost Blade jméno mé. Zapamatuj si jej, protože ho v budoucnu často uslyšíš. Jsem nejlepší pegaska v severních územích Equestrie!“ Pohodila hřívou a mrkla na Spitfire, které se do tváří vlil ruměnc.

Sakra, ta je dobrá, pomyslela si, ale samozřejmě nechtěla zůstat pozadu.

„Já vyhrála závod mladých Canterlotských letců o celých pět pegasích délek.“

Frost uznale hvízdla. „Tak tomu říkám slušnej výkon, Ohnivko.“

V tom je přehlušil hlasitý rachot a všichni vzhlédli.

Přímo nad nimi se prohnala celá skupina Wonderboltů. Ne kadeti, nebo nováčci jako oni, ale skuteční Wonderbolti. Ti nejlepší z nejlepších. Vzor každého letce. Byli v plném počtu, až na generála Thunderbolta. To jméno bylo legendou. A hřebec, jenž se jím pyšnil, ještě větší. Byl jedním z nejlepších letců v celé historii Wonderboltů a patřil mezi těch pár pegasů, kteří dokázali vytvořit takzvaný sonický duhotřesk. Sonický duhotřesk je legendární manévr, při němž pegas letící vysokou rychlostí vytvoří tlakovou vlnu, která stlačí vzdušnou vlhkost. Ta pak láme a rozkládá světlo a jak se tlaková vlna šíří, pohybuje se spolu s ní i duha.

„Takže jestli jste se už pokochali pohledem na cvičící Wonderbolty, přejdeme k naší další atrakci,“ ozval se před nimi hlas. Všichni se podívali po jeho zdroji a před nimi stál statný černý hřebec v uniformě. Sám generál Thunderbolt!

„Protože vypadáte spíše jako skupinka turistů než MATERIÁL NA KADETY AKADEMIE WONDERBOLTŮ!“ Všechny zpražil pohledem a ti by se nejraději na místě propadli hodně, hodně hluboko. „Abyste se mohli stát jedním z Wonderboltůvám nestačí být jen dobří. Musíte být lepší, než POUZE nejlepší. Musíte být naprosto dokonalí. A k tomu máte, jak se tak na vás dívám, všichni hodně daleko. Nebo si snad někdo z vás myslí, že na to má?“

Všichni byli naprosto vyklepaní a vyděšení. Neměl se za to rád. V jádru byl generál dobrák, ale právě proto to dělal. Někdo nováčky cepovat musel a on si tuto nevděčnou povinnost vzal na sebe. Kdyby na ně totiž nebyl tvrdý, neřval na ně a neshazoval je, neměli by takovou motivaci být lepší. Někam se posunout. A budou dělat chyby, které mohou být nebezpečné jak pro ně samé, tak pro jejich okolí. Proto to bylo nutné. A kdo se nezlepší natolik, že už jeho cepování nebude potřebovat, ten opravdu nemá na to stát se opravdovým Wonderboltem.

„Ano... pane,“ řekla Spitfire a okamžitě si začala v duchu hubovat, že by měla alespoň chvíli přemýšlet, než z té pusy něco vypustí.

Thunder byl ve zlomku vteřiny u ní, div že ji ten poryv větru neodnesl.

„Promiňte, ale měl jsem pocit, že jste právě něco řekla?“ prohlédl si ji přes rámečky svých slunečních brýlí.

„Já...“

Najednou se v ní odnikud zvedla vlna rozhodnosti a odvahy. Buď, anebo. Buď odsud okamžitě vyletí, nebo se jenom pořádně zsměšní a generál si na ni zasedne. Napřímila se a zahleděla se mu do očí.

„Myslím si, že já na to mám!“ A teď se ukáže.

„Takže drzá a ještě k tomu sebevědomá? Vystupte. Vaše jméno?“

Spitfire udělala krok vpřed.

„Spitfire, pane.“ Všechnu svou vůli teď soustředila na to, aby zůstala stát na nohou.

„Když si tedy myslíte, že na to máte, udělám z Vás exemplární příklad. Kadetko Spitfire, sundejte si uniformu!“

A je to. Začala si svlékat uniformu a veškerá ta předchozí odvaha byla ta tam. Zapiše se do dějin akademie jako pegaska s nejkratším pobytem na její půdě. A generál Thunderbolt se jí jenom směje, zatímco si svléká tu svou metály ověšenou kazajku. Počkat! Cože? Proč se taky svléká?

„Dáme si závod,“ řekl, jako by si všiml jejího vyděšeného pohledu. „Obtížnost trasy bude pouze tři, což odpovídá půlročnímu tréninku na akademii. Pokud se udržíte za mnou a zvládnete ji s dostatečně uspokojivým výsledkem, Váš trénink bude pokračovat. Pokud však budete příliš pomalá nebo Váš výkon nebude dokazovat Vše tvrzení, Váš trénink se na šest měsíců pozastaví a vy zde budete pouze čistit záchody, škrábat v kuchyni brambory a podobně. Při tom budete mít dostatek času přemýšlet, jestli byste neměla raději zůstat na zemi.“

Spitfire nervózně polkla. V tu chvíli se vedle ní někdo postavil, a když se ohlédla, byla to Frost, která teď také udělala krok z řady.

„Jestli nebudete nic namítat, tak bych se přidala. Jestli na to má ona, tak já taky,“ řekla generálovi, dloubla loktem do Spit a mrkla na ni. V tu chvíli si Spitfire byla jistá, že ty dvě si budou rozumět.

„Ale samozřejmě. Drzost je třeba potrestat. Jaké je vaše jméno?“

„Frost Blade, pane,“ řekla mu bez zaváhání.

Thunderbolt přikývl. „Ale co jsem řekl, platí pro obě. Pokud neuspějete, půlroční odklad tréninku. Pokud se vám však nějakým zázrakem podaří uspět, mohl by se vám trénink poněkud zlehčit.“

Spit se zamračila. „Já nechci lehčí trénink. Já chci dobrý trénink. Pane,“ dodala pak ještě rychle.

Thunder se v odpověď jen usmál. “Tak tedy, vy dvě drzounky, za mnou!” řekl a jako raketa vyrazil vzhůru.

„Drzounky“ na nic nečekaly a hned vyrazily za ním. První Spitfire a ve velmi těsném závěsu za ní Frost.

Očití svědci ze závodu mnoho neměli. Později jej popisovali jen jako černou šmouhu a kousek za ní žluto-modrou. Ve skutečnosti byl však velmi zajímavý a napínavý. Díky rychlým reflexům obou dívek nedostal Thunderbolt nijak velký náskok, ale rychlosti zkušeného letce se však nemohly rovnat. Kdyby byl závod pouze na rovné trati, neměly by proti němu šanci. Takto však musel zpomalit, ale i tak se jeho náskok neustále pomalu zvyšoval.

První překážkou byla do oblouku poskládaná řada kruhů. Nic obtížného. Tedy pokud by neměly čím dál tím menší průměr. U posledních několika kruhů už musely přitisknout křídla k tělu a spoléhat se pouze na setrvačnost a snad dobře odhadnutou balistickou křivku. Všechny je však proletěli bez chyby.

Poté následoval slalom mezi mračnými sloupy s různou vzdáleností od sebe. Pár se jich dokonce pohybovalo. Ani zde však dívky nezaváhaly ani na vteřinu a dále sledovaly vzdalujícího se Thunderbolta. Po několika prudkých zatáčkách, stoupáních a klesáních se před nimi objevily tři kruhy. Dva vedle sebe a třetí kousek nad nimi.

„Jak tímhle asi máme proletět?“ pomyslela si Spitfire a generál jí za okamžik poskytl odpověď. Proletěl levým kruhem, okamžitě přešel do stoupání, hlavou dolů proletěl horním a salto dokončil skrze pravý kruh. Ani takto pokročilého manévru se však Spitfire nezalekla, ač ještě nikdy nedělala salto s takto malým polo-měrem otáčení.

První kruh. Vše v pořádku. Stoupání a druhý kruh. Jen tak tak, ale podařilo se. Při klesání ke třetímu kruhu však na ni působilo tak silné přetížení, jaké Spit ještě nikdy nezažila. Sama jím byla mírně překvapena a škrtla levým křídlem o okraj kruhu, což ji mírně vyvedlo z rovnováhy, ale během okamžiku byla zpět na trati.

Nyní letěly dívky bok po boku. Jakmile proletěly mezi dvěma sloupy, generál zrychlil a zabočil za mrak. Dívky, ač samy nevěděly, že je to ještě možné, o trochu zrychlily, ale stále to nebylo dost. Generál jim zmizel z dohledu.

„Kam stále letíte? Závod skončil těmi sloupy,“ ozvalo se za nimi.

Dívky sebou úlekem trhly a zpomalily. Za nimi byl Thunderbolt s úsměvem na tváři.

„Na nováčky to byl výkon velmi dobrý. Za to vám oběma umožním přístup na cvičiště o tři stupně vyšší, než kam jako nováčci můžete. K tomu však musíme ještě vyřídít nějaké papíry, velitelko Spitfire a křídlo Frost Blade. Gratuluji.“

Obě se na něj nevěřícně dívaly, že si ani nevšimly, že již doletěly k nastoupeným nováčkům stojícím s otevřenou pusou.

„Vy dvě můžete jít do sprch, ostatní si dají deset koleček kolem základny. Po obědě se pak všichni hlaste u svého výcvikového seržanta.“

Výcvik byl velice namáhavý. Spousta kadetů, kteří nastupovali spolu se Spitfire a Frost Blade, už odešlo. Ranní trénink, dopoledne trocha teorie, odpoledne cvičení nebo zkoušky, večer si před spaním projet manévry a sestavy a pořád takhle dokola.

Dril, dril, dril. Ale mělo to svůj důvod a výsledky byly poznat. Díky tréninku už za pár dní Spitfire zvládla to salto, které jí první den nevyšlo. A stejně jako první den Frost byla neustále těsně za ní. Jako velitel a křídlo trénovaly spolu, jedly spolu, byly zkoušeny spolu, bydlely spolu a zlepšovaly se spolu.

Čas od času si spolu daly závod, aby zjistily, jak se zlepšily a která víc. Ty také byly vyrovnané. Někdy vyhrála Spitfire, jindy zase Frost, ale vždy to bylo jen o drobný kousíček.

Když po jednom takovém závodu odpočívaly na trávě vedle sebe, zeptala se Frost: „Ty, Spitfire. Pamatuješ si, co nám dneska řekli v teorii?“

„Myslíš to, že jsme strašná, nedisciplinovaná sebranka a nejhorší skupina, kterou tady kdy měli?“ odpověděla s úsměvem Spitfire.

Frost se při té vzpomínce hlasitě rozesmála. Když se uklidnila, pokračovala.

„Ne, to nemyslím. I když i to bylo pamětihodné. Spíš jsem myslela, jak říkali, že letec musí mít dvě zásadní schopnosti: pohyblivost a rychlost, ale Wonderbolt musí mít tři. Tak trochu jsem v hodině pospávala, takže si nejsem jistá. Říkal, která je ta třetí? Pořád mi to vrtá hlavou.“

„Prozradím, když mi pomůžeš s domácím úkolem,“ usmála se škodolibě Spitfire.

Frost se na ni zamračila. Bylo vidět, že přemýšlí, ale nakonec uvážila, že může jenom získat. Nevěděla totiž ani, že nějaký úkol měly, natož jaký.

„Tak dobře, pomůžu. Co je tedy ta třetí věc?“

Výraz Spitfire se najednou změnil na čistě andělský. „To právě máme za úkol zjistit.“

Frost se na ni překulila. „Ty jedna... Takhle to na mě ušít!“

Spitfire se však jen tak nenechala, využila její pohybové energie a tentokrát byla nahoře ona.

„Sama sis naběhla. Máš dávat v hodinách pozor.“

Obě se rozesmály a takto se ještě chvíli překulovaly.

„Počkej,“ řekla Spitfire, když byla jednou zase nahoře.

„Asi to mám. Wonderbolt musí mít taky rozum, ne jen lítat a předvádět se.“

Frost ji šťouchla kopýtkem do ramene.

„No vidíš to, jaký jsme skvělý tým. Beze mne bys na to určitě nepřišla,“ řekla a usmála se na Spitfire. Ta se na ni dívala a uvědomila si, že ji takhle z blízka ještě nikdy neviděla. Nikdy si nevšimla, jaký má zvonivý smích a hluboké oči...

„Co... co to děláš, Spit?“

Spitfire sebou trhla. Aniž si to uvědomila, zatímco si prohlížela Frost, pomalu klesala, až se s ní navzájem dotkly čumáčky. Ta teď jen pobaveně sledovala rudnoucí kamarádku.

„Co kdybychom už šly do sprch? Dnešek byl namáhavý,“ řekla po chvíli.

Spitfire z ní slezla a pomohla jí vstát.

„Co kdybych tě pak namasírovala? Jako odměnu pro vítěze dnešního závodu,“ zeptala se jí Frost.

Spitfire jenom lehce přikývla a dále se dívala do země.

Rozkošná, řekla si Frost a vydala se do šaten.

Spitfire šla za ní a jen tak po očku sledovala, jak se před ní nese. Její ledově modrá křídla a bílou hřívu. Její nohy a zadek. Jak je úchvatná.

Sprchy byly už dlouho prázdné. Aby ne, když cvičení skončilo před více než hodinou. Když Spitfire začala voda dopadat na hřbet a křídla, spokojeně vzdychla a zavřela oči. Užívala si ten nádherný pocit, který dokáže vyvolat pouze horká sprcha zkldňující unavené tělo.

Zvolna na sobě začala cítit jiné teplo, pevné. Teplo těla jiného poníka. Když otevřela oči a otočila se, spatřila vedle sebe Frost. Ta, vědoma si toho, že ji Spitfire konečně vnímá, zvedla kopýtko a pomalu jí projela od krku po celé páteři. Spitfire ze sebe vydala jen slastný vzdech.

Když Frost změnila směr a jela proti srsti směrem ke krku, Spitfire projelo celým tělem nádherné mrazení. To už nevydržela, podklesly jí všechny čtyři nohy a Spitfire ležela ve sprše na zemi.

Dívky se poté přesunuly do pokoje, kde prožily nádherné chvíle společného laškování, a k ránu usnuly spokojeným spánkem.

Noci podobné této se ještě několikrát opakovaly. Navenek se mezi oběma pegaskami nic nezměnilo, jen občasné drobné ťuknutí či mrknutí, které mohly být zaměněny za holčičí přátelské pošťuchování.

A náhle byl konec. Jejich výcvik skončil a obě nastoupily do aktivní služby. Spitfire byla povýšena do hodnosti majora a její křídlo na hodnost kapitána. Jakožto nejslibnější z jejich skupiny byly převeleny na jedno z nejprestižnějších míst – na leteckou základnu v Canterlotu. Jelikož teď byly více na očích, nemohly se už spolu takto tak často scházet.

Vídaly se soukromě čím dál tím méně. Takhle to bylo asi měsíc a Spitfire to ničilo. Nedokázala se dostatečně soustředit, protože k Frost cítila silnou přitažlivost, spíš více, a tak se jí po jedné vzácné společné noci zeptala: „Frost, řekni, jak to s námi vidíš do budoucna? Tímhle způsobem to moc dál nejde.“

Frost odpověděla z polospánku bez jakéhokoliv přemýšlení: „Nevidím to nijak. Tahle hra byla už od začátku odkázána k tomu, že jednou skončí. Prostě budeme dál kamarádky. Jen s výhodami.“

Spitfire se přemohla k úsměvu.

„Dobře, to by šlo,“ řekla, ale cítila, jako by v ní něco umřelo.

Druhý den Spitfire někam zmizela a nebyla nikde k nalezení. Celou dobu jí dělalo společnost jen několik náhodných barmanů a jedna láhev Bourbonu. Když se pak pozdě v noci vracela do prázdného domu, necítila se už tak špatně. Alespoň psychicky. Fyzicky se cítila hodně špatně. Jak se tak ploužila noční ulicí, někdo do ní v protisměru vrazil.

„Hej! Co si jako myslíš, že děláš?“ zvolala a otočila se. „Aha, to jsi ty,“ řekla, když v neznámém poznala sloup pouličního osvětlení před svým domem.

Opřela se o něj a pokračovala: „Ty to máš dobrý. Tělo z oceli, nervy z mědi. Tebe jen tak něco nezlomí. Ale co já? Můžu být majorem, ale to nic nemění na tom, že jsem pořád jenom obyčejná klisna. Já ji milovala. Já se jí celá otevřela a odevzdala, víš? A ona si toho ani nevšimla. Ta... ta... Ale ne. Co si to namlouvám? Já jí to nemůžu mít za zlé.

Víš co, kamaráde? Já ti teď a tady na tyhle... tyh... tuhle prázdnou flašku slibuju, že jí budu přát už jen to nejlepší. Jenom ať je šťastná,“ prohlásila a zvedla láhev, kterou držela předním kopýtkem. Tento náhlý pohyb ji však vyvedl z rovnováhy a ona se svezla k zemi.

„No jo, já vím. Měla bych jít domů. Vždyť už jdu,“ řekla a s obtížemi se zvedla. Na rozloučenou ještě klepla do kandelábru: „Díky za pomoc, seš fakt kámoš.“ A vešla do domu. V ložnici padla na postel a okamžitě tvrdě usnula.

Probudil ji až poplach. Proklínala toho, kdo vynalezl kocovinu, ale jako správný profesionál se jí nedala přemoci. Sice v hlavě měla tisíce diamantových psů a v ústech jako v polepšovně, proto jí také oblékání trvalo o polovinu déle, ale i tak byla za pár minut venku a připravena na ploše.

Přiběhl k ní jeden z mladších důstojníků, zasalutoval a hlásil situaci: „Majore, máme hlášenu neovladatelnou vzducholod' tři minuty letu od základny.“

Spitfire na nic nečekala a vydala rozkaz: „Třetí jednotka poletí se mnou! Více by se nás jen pletlo jeden druhému do cesty!“

Hned na to se vznesla, její křídlo a tři další pegasové s ní. Za dvě minuty byli u vzducholodi a hned na první pohled bylo vidět, že je situace vážná. Z oken strojovny se valil černý kouř a plášť balonu byl protrhnutý. Tuhle vzducholod' už nezachrání. Musí se tedy alespoň pokusit zachránit pasažéry.

„Každý vezme dva pasažéry a vyloží je na zemi!“ zavelela jednotce a sama se chopila jednoho jednorožce a jednoho zemského poníka.

Ten ji cestou na zem naléhavě upozornil: „Zaseklo se nám kormidlo, když jsme zde dělali průzkum podzemních vod. V těchto místech jsou blízko pod povrchem. Pokud ta vzducholod' spadne tady, ohrozí to pitnou vodu pro celý Canterlot a některé přilehlé obce!“

Spitfire je položila na zem a otočila se na Frost.

„Frost, musíme odklonit tu vzducholod' jinam, nebo ohrozí pitnou vodu. Vy ostatní zůstaňte na zemi a ošetřete zraněné,“ zavelela a vydala se opět ke vzducholodi. „Musíme ji otočit. Ty jdi na můstek, já se ho pokusím uvolnit vřadu.“

Frost kývla a každá se rozletěla jiným směrem.

Spitfire musela proletět mrakem hustého dýmu, aby se ke kormidlu dostala, ale u něj samotného byl naštěstí vzduch relativně čistý. Problém byl však jinde. Lanko, které vedlo z můstku ke kormidlu a kterým se ovládala loď, bylo zaháknuté o skobu trčící z trupu lodi. Zkusila do něj kopnout, ale lanko jen zapružilo a zůstalo, kde je. Opřela se tedy zadními o kormidlo a zatáhla za lanko vši silou.

„Sakra, ještě kousek,“ procedila skrze zuby, když lanko začalo pomalu klouzat. Najednou bylo volné a kormidlo, nyní pohyblivé, praštilo Spitfire do hlavy.

Spitfire se s trhnutím probudila. Oči jí zalilo ostré světlo, takže je musela přimhouřit. Dívala se na nějaký neznámý strop. Ten byl, stejně jako stěny, nábytek i povlečení, sterilně bílý.

Pokusila se posadit, ale okamžitě ji strašně rozbolela hlava, takže si zase lehla. Otočila hlavou doleva, kde na stole ležel a spal nějaký hřebec v uniformě. Koutkem oka zahlédla na stolku u postele dopis. Vzala si jej a poznala na něm Frostino písmo.

Velmi opatrně se posadila, opřela se o zeď a začala číst:

Má nejdražší kamarádko Spitfire,

omlouvám se ti, že u tebe nemohu být osobně, ale snad to pochopíš. Za tu akci se vzducholodí mě povýšili na majora a s okamžitou platností jsem dostala velení nad severní oblastí. Kvůli tomu jsem se nemohla rozloučit osobně, ač bych strašně ráda. Až dorazím, pošlu ti svou novou adresu a můžeme si alespoň psát a někdy se určitě navštívíme.

Přeji ti brzké uzdravení a hodně štěstí se svým novým křídlem.

S pozdravem tvá kamarádka

Frost Blade

Spitfire najednou popadl strašný vztek.

Okamžitě si vzpomněla na toho spícího hřebce, tak na něj zakřičela: „Pozor!“

Hřebec leknutím spadl ze židle, ale hned se zvedl, postavil se do pozoru a zsalutoval.

„Kdo jste a co tady děláte?!“ řekla, aniž zmírnila hlas. Úplně jej probodávala pohledem.

„Majore, kapitán Soarin. Byl jsem k Vám přidělen jako Vaše nové křídlo, madam. Hlídám tady, kdybyste něco potřebovala.“ Hlas se mu třásl, ale dělal vše pro to, aby na něm nebyla vidět žádná nervozita.

„A jak si to představujete, spát ve službě? Takhle bych vám taky mohla být úplně ukradená, že?“

„Ano, madam! Vlastně ne, madam! Už se to nestane, madam!“

Spitfire sklonila hlavu a položila si kopýtko na čelo. Druhým ukázala na dveře: „Ven. Teď už se pohlídám sama.“

Soarin zsalutoval a vydal se ven z pokoje.

Ve dveřích na něj ještě Spitfire zavolala: „A přineste mi hrnek kakaa!“

Jakmile odešel a ona zůstala v pokoji sama, uvědomila si, že to, co cítila, nebyl vztek. Že to byl spíše smutek a beznaděj.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vešel doktor.

„Viditelně už jste vzhůru a plná energie. To jsem rád, ale nerad vidím způsob, jakým to projevujete. Zprvė, měla byste být v klidu. Váš stav není úplně dobrý, ještě pár dní si tady pobudete. A jelikož jste v nemocnici, budete se muset trochu uklidnit.“

Popošel k její posteli a prohlížel si její kartu.

„K tomu mladíkovi byste se měla chovat trochu lépe. Z toho co jsem slyšel, to on Vás chytil, když jste padala v bezvědomí. Bez něj by na zemi byl o jeden mastný flek více.“

Přesunul svou pozornost k ní, prohlížel si její hlavu a při tom dále pokračoval: „Celé ty dva dny, co jste byla v bezvědomí, tady u Vás seděl. Dnes už ho to asi zmohlo, takže proto nejspíš spal. Neměla byste mu to mít za zlé.“ Odstoupil od ní. „Dobrá, jste docela v pořádku, na to, jakou jste dostala ránu. Ale jak jsem říkal, úplná rekonvalescence potrvá ještě pár dní. Uvidíme se při další kontrole, do té doby buďte v klidu a nena-máhejte se.“

Otočil se a vyšel ze dveří.

Spitfire se za celou dobu nezmohla na jediné slovo, jak na ni doktor působil. Jeho monolog ji však zklid-nil a ona si ještě jednou přečetla dopis od Frost. Když dočetla, položila jej na stolek vedle sebe. Už na něj nebude tak přísná. On nemohl za to, co se stalo. Ale už si nedovolí žádné kamarádčkování či něco víc v rámci jednotky. Možná ani mimo ni.

Když nad tímto přemýšlela, vešel do pokoje Soarin. Nesl podnos a na něm hrnek, z něhož se kouřilo. Odlo-žil jej Spitfire na stolek vedle postele.

„Vaše kakao, madam,” řekl a šel zpátky ke svému stolu.

Spitfire praštila ta libá vůně do nosu.

„Děkuji Vám, kapitáne. A chci se omluvit, že jsem na Vás tak vyjela.“

Soarin se otočil.

„Ne, měla jste pravdu. Usnul jsem ve službě. To profesionál nedělá.“

Chtěla ještě něco říci, ale slabý úsměv na jeho tváři jí prozradil, že je to zbytečné. Vzala si z podnosu kakao a vnímala, jak je hrnek příjemně horký. Na hladině plaval marshmallow. Co si to namlouvala? Jak by mohla nemít ráda svého partáka?

Nahnula hrnek a napila se.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybral do sborníku?

No, původně to měla být odpověď na clopficky. Potom, co jsem to předal IDemu a ten to dopiloval, jsem se rozhodl udělat cenzurovanou verzi. Do sborníku jsem ji vybral, protože je to moje oblíbená povídka.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Nastuduji. Psát z fleku je podle mě docela hloupost. Při delších povídkách se pak může stát, že si začneš sám šlapat po ději.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

komedie, parodie, agonie

Jak ses dal dohromady s kreslířem?

Antošík patří mezi velmi uznávané kreslíře a již dříve sem ho požádal o nějaké věci. Tak jsem se rozhodl ho požádat znovu.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Na poníky. Mám totiž rád poníky.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš rád a jakou jsi použil do sborníku?

Digitál - ale obdivuju některá klasická díla s absolutním množstvím úchvatných minidetailů. Do sborníku vše digitál.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

I like ponies.

Jak ses dal dohromady s autorem?

Napsal mi.

Bio autora

Přezdívka: Katrinka / Yumeno Katrin

Jméno: Kateřina (ale za tohle jméno vraždím, takže bacha!)

Věk: 16

Pohlaví: žena

Zájmy: korálky, čtení, psaní, poslouchání dobré (v momentální době nejčastěji keltské & soundtrackové) hudby, kreslení, výlety s pejskem po Beskydách, trochu toho cestování, historie, blogování...

Datum registrace na fóru: 8.9.2012

Oblíbený poník: Rarity

Bio ilustrátora

Přezdívka: Lampička

Jméno: neuvedeno

Věk: 15

Pohlaví: žena

Zájmy: kreslení, psaní, vaření, spánek, čtení, rýpání do ostatních, dělání nepořádku

Datum registrace na fóru: 13.02.2013

Oblíbený poník: Fluttershy a Rarity

Prokletí strážkyně snů

Letím noční oblohou stejně jako mnohokrát předtím. Mnoho poníků se již vydalo spát, jen někteří staří známi stále setrvávají se džbánem silně kvašeného jablečného moštu. Za mlada jsem ten d'áblův nápoj párkrát vyzkoušela a řádně si následující den protrpěla jak kvůli bolesti hlavy, tak i vynadání rodičů a mé starší sestry. Ted' už jsem o pár stovek let starší, něco takového bych nejspíš psychicky na duši i fyzicky na tělo nezvládla. Ono se to nezdá, ale i přes celkově mladý vzhled si už nemůžu dovolit to, co kdysi s mými přáteli.

„Vždy na tebe budeme s láskou vzpomínat. A doufáme, že ty nás také.“

Věta, která mě doprovází už od doby, co mi tak tragicky po letech skončil v mé náruči. V té době to byla pro mě i pro mou sestru dost rána. Byl to poslední poník, který nás znal už od dětství. Jeden z těch mála, co nás znali doopravdy takové, jaké jsme. A také nás pro to měli rádi.

Při myšlence na mé staré přátele mě trochu přepadl smutek. Samozřejmě, nesmrtelnost je něco úžasného a pro většinu žijících stvoření něco po celý život nedosažitelného, ale po stovce let, možná celém miléniu si takto obdařený poník postupně začne uvědomovat, jak mu chybí jeho život obyčejného já, které žil kdysi dávno. Dřív, než objevil svůj životní osud, získal titul a nikdy by si nemyslel, že krom toho všeho získá jako bonus ještě roh či křídla. A především si začne uvědomovat, jak úžasné přátele kdysi dávno měl a jak hrozně mu chybí. Ale vyvolených může být jen pár a i když to hluboko v srdci bolí, život jde pro ně dál.

Slétnu trochu níž, lépe řečeno pod oblaka tak, abych viděla, kde se vlastně nacházím. Pohled dolů mě potěší. Skrývá se za nimi spící městečko nedaleko hlavního města, ve kterém žijí mé přítelkyně včetně nově korunované princezny. Díky nim jsem se před rokem opět mohla stát sama sebou a nestvůra zasazenou tou osobou mohla navždy zmizet z půdy této úchvatné země a uvolnit místo pro mé vlastní vědomí, které bylo tísněno kdesi úplně na krajičku srdce. Také na něho ráda vzpomínám díky skvělé atmosféře během Noci Nightmare Moon.

Ve vědomí se mi postupně začínají objevovat veškeré sny poníků. Někteří sní o svých prvních láskách, jiní o sladkém dětství, ale bohužel tu jsou i tací, které sny trápí. Mezi nimi je i jedna z mých přítelkyň.

„Héj, co to má jako bejt?“ zamračeně koukala blond'atá Applejack na jakési červené jablko podobající se spíše d'áblu. „Nikdo mi na mé farmě bordel dělat nebude!“
Jablkový démon se však jen mocně zasmál a foukl na její oblíbené ovocné sady, ve kterém zrovna dozrávala jablíčka nejvyšší kvality, které bylo v Equestrii možné dostat. Po chvíli už tak lahodně nevypadaly, právě naopak. Všechny do jedné popadaly dolů a stávaly se z nich démonovy shnilé pomocnice.
Applejack se zhrozila. Už v životě čelila mnoha překážkám, ale tohle ji určitým smyslem vyrazilo dech. S těžkým srdcem polkla. Celá těžká práce její rodiny kolem sadů za celý rok byla k ničemu. A k tomu jí v sadech řádily obrovská shnilá jablka.

Její situace ve snu mi je líto, ale musím jít dál. Kvůli oslabení síly po kořenovém útoku jsem ještě nevstřebala tolik energie, abych mohla do snů vcházet přímo a pomáhat poníkům od jejich útrap ve snech. Další ze snů, do kterých jsem se rozhodla nahlédnout, měla pro změnu Twilight Sparkle, bývalá studentka mé sestry a nynější princezna hledající se svými přáteli klíče k tajemné skřínce.

„Poběž, Twi!“ volal na malou kobytku s fialovou hřívou její starší bratr s ručně vyrobeným papírovým drakem v tlamě.
„To neplatí, podvádíš!“ obvinila ho jeho sestřička, když se na vrcholu kopce zastavil a ona konečně doběhla. Shining se na ní zvědavě podíval. „Podle čeho soudíš?“
Budoucí princezna chvíli přemýšlela, zda skutečně odpovědět, ale nakonec uraženě zamumlala: „Jsi starší a rychleji běžíš. Tím pádem tě nemám při nezastavení možnost zastavit.“
„Bystrá hlavička,“ pochválil Twilight, pravým předním kopýtek pohládl po jasné hřívě a podal jí draka.
„Ted' je řada na tobě.“
Bylo zábavné sledovat, jak se kobylice pomalu radostně rozšířily oční víčka. Přesto se draka zdráhala převzít do svých kopýtek. „Vážně?“
„No jasně,“ strčil jí ho bez dalšího čekání Shining a rozběhl se směrem dolů z kopce. „Kdo bude dole poslední, je stařík Star Swirl!“

No, zrovna pomalost bych starému brachovi nepřisuzovala, ale budiž, nic s tím vzhledem k neznalosti jeho osoby v jejich vlastním životě obyvatel Equestrie nenadělám. Posunu se k dalším snům. Čekala mě třeba podívaná na sen jedné z malých klisniček bez znaménka. Její sen pojednával právě o jeho získání, což mě až tak nepřekvapilo. Mnoho mladých o nich snilo už od útlého věku, aby věděli, jak se v budoucnu zařídit. Tahle ho zrovna právě získala za vynikající pěvecký výkon. Zajímalo by mě, jestli se toho opravdu chytne. Nakonec se opět více pozastavím u dalšího z mých přátel. Vypadá to, že se mladý zelený dráček konečně rozhodl naplno vyznat své city své lásce. Tedy, alespoň ve snu.

„Rarity, počkej!“ snažil se volat na svou kamarádku Spike, ale marně. Rarity běžela dál a z jejich očí se valila jedna kapka slzy za druhou.
„Běž za ní,“ pobídla ho Twilight. „Takhle jí opravdu nezískáš.“
„Ale Twi -“
„Řekla jsem, jdi za ní,“ zopakovala přísně princezna znázorňující Element magie a ukázala směrem k lesu, kde jejich kamarádka mířila. „Nerada to říkám, ale v poslední době se les Everfree chová víc jak jen divně a je nebezpečné tam bloudit sám, natož aby tam chodil někdo, jako ona.“
Sen se na chvíli rozplynul jako pára a hned poté se objevilo jeho pokračování. Vypadalo to, že si to Rarity rozdala s keřem, dle podle jejich neupravených vlasů, do kterých byly vpletené kousky větviček a její tvář zdobily odřeniny.
„Rarity, mrzí mě to,“ pošeptal jí jemně do ouška a přitom jí hladil po rozčuchané hřívě. „Nechtěl jsem tě ranit.“
„Já... Já...“ vzlykala Rarity dračímu příteli do ramenou. „Taky tě miluji, Spiku. Jenže já jsem jednorožec a ty drak... Náš vztah je téměř nemožný.“

Spike chvíli mlčel, ale nejspíš po tolika letech konečně pochopil hlavní problém v jejich nemožném vztahu. Upustil z oka slzu a pošeptal: „Pravda. Tak mi aspoň dovol být tvým dobrým přítelem.“

Vzlétnu zpátky nahoru do oblak a mířím zpátky domů do Canterlotu. Brzo začne svítat, bude čas mé sestry a já ještě potřebuji prohlédnout mé domovské město. V téhle bezmoci pomáhat poníkům ve snech to sice dělat nemusím, ale starých zvyků se zbavit nejde. A navíc by se mi po nějakém čase nemuselo podařit se dostat do takové formy nahlížení, jaké je potřeba.

Když mi však hřívu ozáří první paprsky sestřina slunce, vzpomenu si na sen malého dráčka. Přesně tenhle cit už nejspíš nikdy nepoznám. Je to prokletí našeho věčného života. Nepoznání pravé lásky, pro mnoho poníků tak důležitá věc a pro nás téměř nemyslitelné kvůli bolesti, kterou bychom způsobily sobě i našemu choti. Cadance s Twilight (to jiskření mezi ní a jistým poníkem z Crystalové říše se nedá popřít) si to dovolit můžou, ale jich se prokletí věčnosti netýká. To jenom nás, spasitele slunce a měsíce. Už jednou se tak stalo. A nechci to zažít znovu.

Přesto v mém srdci stále zůstává alespoň zrnko víry. Víry, že i já se jednou opravdu dočkám svého věčného klidu s poníkem, kterého jsem kdysi milovala. A stále hluboko v srdci miluji. Nechci teď volit příliš silná slova, ale VĚŘÍM. Věřím, že se opět shledám se svými starými přáteli z dob, kdy bych si nikdy nepředstavila, že jednou budu vládkyní měsíce, princeznou Equestrie a strážkyní snů všech poníků.

Dotazník pro autora

Co tě vedlo k napsání této povídky a proč jsi ji vybrala do sborníku?

Má první vydaná (a také zatím poslední) krátká povídka ze světa MLP. Navíc mám Lunu hodně ráda a přijde mi jako zajímavá postava, které není v samotném seriálu dopřáno tolik prostoru, kolik bych s ní chtěla vidět. Navíc je její příběh a život inspirativní, stejně tak i u její sestry a nabízí spoustu možností ho rozvíjet... Takže asi tak.

Jsi spíše spontánní spisovatel, nebo si vše ke svým povídkám nastuduješ?

Záleží na tom, co zrovna dělám. Pokud píšu povídky a příběhy ze svého světa, nemám s tímhle problém a nic nevyhledávám. Případně jen házím česká slovíčka do Googlu a přicházím na jména postav/prostředí. Ale pokud se jedná o nějaké zákony či nemoci, raději si to ověřím. Co se týče povídek v rámci fanfikcí, snažím se psát charaktery podle paměti a případně něco najdu.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

City. Magie. Fantazie.

Jak ses dala dohromady s kreslířem?

Zcela náhodně. Tvorbu Lampičky jsem znala už delší dobu, a když jsem pocítila šanci jí „ulovit“ do tohoto projektu, neváhala jsem ani chvíli. A souhlasila, což jsem jí doteď vděčná.

Dotazník pro ilustrátora

Co se svou tvorbou snažíš vyjádřit? Na co tvá tvorba ukazuje?

Patřím zrovna k té skupině lidí, co svou tvorbou nic nevyjadřují. Nanejvýš se snažím, aby moje kresby působily dojmem volnosti.

Jakou metodu kresby preferuješ/máš ráda a jakou jsi použila do sborníku?

Do sborníku jsem použila digitální kresbu, kterou používám takřka vždycky. Ale obdivuji kresbu tradiční, protože já sama ji moc nezvládám.

Definuj svou tvorbu třemi slovy.

Blyštivá, měkká, světlá.

Jak ses dala dohromady s autorem?

Přišla jsem k tomu jako slepý k houslím: Dostala jsem zprávu od Katrinky, jestli bych nechtěla ilustrovat do sborníku. Tak jsem to bez přemýšlení odsouhlasila, aniž bych pořádně věděla, do čeho jdu.

Poděkování autorů

Sborník je dílo, na kterém spolupracovalo dvaadvacet lidí. Spojil dohromady dvě umělecké složky: výtvarnou a literární. Bylo na něm odvedeno mnoho práce a proto my, literární autoři, chceme tímto textem poděkovat níže uvedeným osobám.

Prvně děkujeme Aidrien Assagir a Rwakkovi, bez nichž by tento projekt nejenže nevznikl, ale také by jeho plody nikdy nespatřily světlo světa.

Dále děkujeme ilustrátorům, kteří svými výtvary vdechli našim příběhům barvu, jež přináší potěchu oku i duchu. Také jim děkujeme za jejich píli, spolupráci a možnost lépe je poznat.

Závěrem chceme poděkovat všem čtenářům, bez nichž by tento projekt neměl smysl a byl by jen přízrakem bloudící napříč světem. Díky vám se toto dílo stává skutečným.

Podepsán literární tým: Azuliana, Deeter Spirit, Frola, Greytail, Iluzon, Katrinka, Memphis, Rivel Arosis, Tuxik, Zagami

S pozdravem,

Tuxik

Jsem rád, že jsem se mohl účastnit takového projektu. Vznikly skvělé spolupráce mezi literární a výtvarnou sekcí. Každý mohl přispět svoji troškou do mlýna. Autoři namáhali své klávesnice, tablety, tužky aby mohla vzniknout tato syntéza napříč tvorbou různorodých lidí.

Doufám, že naše první dítko – první sborník – bude mít úspěch mezi bronies a nejen mezi nimi.

Chci poděkovat ilustrátorům za jejich práci a píli, že plnili termíny téměř včas! A taktéž spisovatelům, kteří vdechli obrázkům hlubší význam a dali jim nový rozměr. Jsem opravdu rád, že tuto spolupráci vzaly obě skupiny vážně a splnily vše do posledního puntíku.

Především musíme poděkovat Rwakkovi a Aidrien Assagir za jejich prvotní myšlenku a šéfování celé akci.

Měli té práce požehnaně.

Děkuji všem.

Baterka

Poděkování zakladatelů

Tímto bychom rádi poděkovali s Aidrien vám všem, co jste nám dovolili pracovat s vašimi povídkami a obrázky. Jen díky vašim pracím mohl mít tento sborník smysluplný obsah.

Také bych rád jmenovitě poděkoval Zagami a Azulianě za pomoc se schvalováním povídek.

Dále pak Tuxíkovi, který nabídl pomoc v nouzi nejvyšší a domluvil s kreslíři mnoho věcí.

Potom děkuji Vlčeti, neboť její snaha a pomoc jsou neocenitelnou částí celého sborníku. Díky ní mohou bia a ponysony vypadat tak skvěle.

Také děkuji Cocodrillo, i když nic neudělala, neboť jako jediná s Vlčetem nám nabídly za výtvarníky pomoc.

Děkuji vám všem a doufám, že se vám tento projekt zamlouval a o něco vás obohatil.

Za základní tým

Rwakk a Aidrien

Vzkazy

I když tančíš s Ďáblem, Ďábla nezměníš. Ďábel změní tebe. (Aidrien)

Jedna ruka netleská, ale může ti dát facku. (Rwakk)

I malá nedorozumění jsou k něčemu dobrá. (Dragea)

Vítězství nad svými vlastními pochybnostmi je tím největším vítězstvím, kterého můžeme dosáhnout. (Tuxik)

Žijte dlouho a blaze. (Zmok)